

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 92

I Legislatura

Any 1982 (primer període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 39

Segona reunió
tinguda el dia 10 de març de 1982

SUMARI

Es reprèn la sessió quan manquen tres minuts per a dos quarts d'onze del matí.

*Pren la paraula el Diputat I. Sr. Casas-Salat per defensar el **Vot particular** del G.p. d'Esquerra Republicana a l'article 42, que és el primer del **Capítol Sisè**, del **Títol Primer** (p. 2566). El dit Diputat proposa una **esmena transaccional** al **vot particular** que ell mateix ha defensat, la qual és acceptada a tràmit per la Cambra sense cap torn en contra. Passada a votació la dita **esmena transaccional** a l'apartat 2 de l'article 43 és aprovada per la unanimitat dels presents (p. 2566). Es vota tot seguit l'apartat primer de l'article 42, que és aprovat (p. 2566).*

*Passat a votació l'article 42, al qual no hi ha cap esmena, s'aprova (p. 2566). El M. H. Sr. President indica que ha estat presentada una **esmena tècnica** a l'article 44 per tots els Grups parlamentaris, a la qual ell fa una **esmena lingüística**. Acceptades ambdues per la Mesa i la Cambra, l'I. Sr. Secretari Primer li dóna lectura. Es passen a votació l'article 44 i el **títol del Capítol Sisè**, que són aprovats per la unanimitat dels presents (p. 2567).*

*Té la paraula el Diputat I. Sr. Ribó per a defensar un **vot particular** del G.p. del PSUC a l'article 45 del **Capítol Setè**. Al final de la seva intervenció proposa una **esmena transaccional** (p. 2567). El Diputat I. Sr. Martín i Toval demana a la Mesa que se'n doni lectura, cosa que fa l'I. Sr. Secretari Segon (p. 2567). L'I. Sr. Hortalà comunica que el G.p. d'Esquerra Republicana retira el seu **vot particular** a l'article 45 i accepta l'**esmena transaccional** (p. 2567). Té la paraula el Diputat I. Sr. Alavedra per a un torn en contra, i fa avinent que l'**esmena transaccional** no ha estat admesa (p. 2567). El Diputat I. Sr. Capdevila diu que el seu Grup s'oposa també que aquella sigui admesa a tràmit (p. 2567). El M. H. Sr. President aclareix que, no essent admesa a tràmit, hi pot haver torn en contra del **vot particular** defensat per l'I. Sr. Ribó. Parla el Diputat I. Sr. Alavedra en el torn en contra (p. 2568). El Diputat I. Sr. Hortalà renuncia a la defensa de la seva esmena (p. 2568). Passat a votació el **vot particular** del G.p. del PSUC, és rebutjat per 29 vots a favor i 80 en contra (p. 2568).*

Es vota tot seguit el text de l'article 45, que és aprovat per la unanimitat dels presents (p. 2568.)

*El G.p. del PSUC retira l'**esmena 95** a l'article 46 i es passa a votar l'article 46 i el **títol del Capítol Setè**, que són aprovats per la*

unanimitat dels presents (p. 2568).

El M. H. Sr. President comunica a la Cambra que hi ha una **esmena tècnica** a l'article 47 que ha estat presentada per tots els Grups parlamentaris i que la Mesa accepta. Es posen a votació, simultàniament, els **articles 47, 48 i 49**, que són aprovats (p. 2568).

A l'article 50 hi ha una **esmena** del G.p. del PSUC, la 122, que defensa l'I. Sr. Ribó conjuntament amb la 133 (p. 2569). El Diputat I. Sr. Capdevila té la paraula per al torn en contra (p. 2569). Es passa a votació l'**esmena** a l'article 50, i és rebutjada per 18 vots a favor, 62 en contra i 33 abstencions (p. 2570). Posat a votació el text del Dictamen per a l'article 50, és aprovat per 95 vots a favor, 18 en contra i cap abstenció (p. 2570).

No havent-hi cap esmena presentada als **articles 51, 52, 53 i 54**, es voten conjuntament i són aprovats per 95 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions (p. 2570).

Per a defensar una **esmena** del G.p. d'Esquerra Republicana a l'article 55, té la paraula el Diputat I. Sr. Hortalà (p. 2570). El Diputat I. Sr. Camps i Rovira anuncia la presentació, pel G.p. de Convergència i Unió, d'una **esmena transaccional** (p. 2571). El Diputat I. Sr. Hortalà l'accepta (p. 2571), però el Diputat I. Sr. Capdevila diu que el G.p. de Centristes s'hi oposa (p. 2571), per la qual cosa passa a votació l'**esmena de modificació** del G.p. d'Esquerra Republicana a l'article 55, que és rebutjada per 50 vots a favor i 59 en contra (p. 2571). Es vota després el text de l'article 55, que s'aprova per la unanimitat dels presents (p. 2571).

Són posats a votació els **articles 56 i 57**, conjuntament, i s'aproven per unanimitat (p. 2571).

Intervé el Diputat I. Sr. Ribó per defensar una **esmena** del G.p. del PSUC a l'article 58, **apartat primer** (p. 2571). Pel torn en contra fa ús de la paraula el Diputat I. Sr. Alavedra, del G.p. de Convergència i Unió (p. 2572). Es passa al **vot particular** a l'**apartat segon** de l'article 58 defensat pel Diputat I. Sr. Hortalà, del G.p. d'Esquerra Republicana (p. 2574). El Portaveu del G.p. del PSUC retira l'**esmena 118** (p. 2574). Es posa a votació l'**esmena 31** —segons l'última numeració—, a l'**apartat primer, lletra c)**, del G.p. del PSUC, que és rebutjada per 48 vots a favor i 64 en contra (p. 2574). Hi ha una polèmica entre el M. H. Sr. President i els I. Srs. Ribó i Hortalà sobre la procedència o no de fer explicacions de vot immediatament o al final del debat (p. 2574). Es vota el **vot particular 116** a l'**apartat segon** de l'article 58, presentat pel Diputat I. Sr. Hortalà i s'aprova per 82 vots a favor i 32 abstencions (p. 2575). Es passa a votar l'article 58 en la part que no ha estat modificada per l'aprovació del **vot particular** i també s'aprova (p. 2575).

Escau ara votar el **títol del Capítol Primer del Títol Segon**, que és aprovat per la unanimitat dels presents (p. 2575).

El M. H. Sr. President diu que hi ha una **esmena tècnica** signada per tots els Grups a l'article 59 que s'accepta per assentiment i es passa, per tant, a la votació conjunta dels **articles 59 i 60**, que s'aproven per la unanimitat dels presents (p. 2575).

Decaiguda l'única **esmena**, la 102, que hi havia a l'article 61, es voten conjuntament els **articles 61 i 62** tal com figuren en el **Dictamen** i s'aproven per la unanimitat dels presents (p. 2575).

Per a defensar l'**esmena 128**, del G. p. del PSUC, a l'article 63, té la paraula el Diputat I. Sr. Ribó (p. 2575). El Diputat I. Sr. Hortalà intervé en el torn en contra (p. 2575). Li replica per al·lusions el Diputat I. Sr. Ribó (p. 2576). Parla el Diputat I. Sr. Molas, del G. Socialista, per defensar l'**esmena 129**, també a l'article 63 (p. 2576). Fa el torn en contra el Diputat I. Sr. Alavedra, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2578). Es passa a votació l'**esmena 128** —però solament el **punt 3**, que esdevé el **punt 2**— a l'article 63, del G. p. del PSUC, que és rebutjada per 47 vots a favor i 64 en contra (p. 2578). L'**esmena 129**, del G. Socialista, és aprovada per 59 vots a favor i 56 en contra (p. 2578).

Es vota aleshores el **títol del Capítol Segon del Títol Segon**, però per un error tècnic cal repetir la votació en la qual s'inclou ara el text del **Dictamen** de l'article 63, que s'aprova per la unanimitat dels presents (p. 2578).

Com que es dona per decaiguda l'única esmena que hi havia a l'article 65, es passa a votar el **Capítol Primer del Títol Tercer**, que comprèn els **articles 64 i 65**, i s'aprova per unanimitat (p. 2579).

Es voten conjuntament els **articles 66 i 67**, que conformen el **Capítol Segon del Títol Tercer**, i que s'aproven per la unanimitat dels presents (p. 2579).

El Diputat I. Sr. Molas, del G. Socialista, defensa un **vot particular** a l'article 68 (p. 2579). El Diputat I. Sr. Valentín, del G. p. del PSUC, defensa un altre **vot particular** al mateix article (p. 2579). El Diputat I. Sr. Benet, no adscrit, que havia presentat un altre **vot particular** a l'article 68, el retira (p. 2580). El Diputat I. Sr. Pibernat, del G. p. de Convergència i Unió, intervé pel torn en contra (p. 2580). Es passen a votació única els dos **vots particulars** a l'article 68, que són aprovats per 65 vots a favor i 53 en contra (p. 2581).

El Diputat no adscrit I. Sr. Viñals defensa la seva **esmena 135**, a l'article 69 (p. 2581). El Diputat I. Sr. Ribó fa la defensa de l'**esmena 137** (p. 2582). En el torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Camps i Rovira, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2583). Hi ha un parell d'intervencions, del M. H. Sr. President i del Diputat I. Sr. Ribó, sobre una qüestió tècnica (p. 2584). Es vota l'**esmena 135**, que és rebutjada per 1 vot a favor, 63 en contra i 50 abstencions (p. 2584). Es vota l'**esmena 137**, del G. p. del PSUC, que és rebutjada per 51 vots a favor i 63 en contra (p. 2584). Passat a votació el text de l'article 69, és aprovat per unanimitat (p. 2584).

Tot seguit es vota el **títol del Capítol Segon, del Títol Tercer**, que s'aprova per unanimitat (p. 2584).

Una **esmena transaccional** del G. p. d'Esquerra Republicana a l'article 70, **apartat f)** no és admesa a tràmit pel Portaveu del G. p. de Convergència i Unió (p. 2584). El Diputat I. Sr. Casas-Salat defensa una **esmena de supressió** a l'**apartat i)** de l'article 70, del G. p. d'Esquerra Republicana, i en proposa una de **transaccional**, la qual és admesa a tràmit i, posteriorment, aprovada per unanimitat (p. 2585).

El M. H. Sr. President comunica que hi ha una **esmena tècnica** a la **lletra m)** de l'article 70, signada pels Portaveus de tots els Grups. Es passa a la votació de **tots els apartats** de l'article 70, excepte l'**f)**, que a petició del Diputat I. Sr. Ribó es votarà separatament. Els primers són aprovats per la unanimitat dels presents, i el darrer ho és per 65 vots a favor, 16 en contra i 31 abstencions (p. 2585).

Es voten el **títol del Capítol Tercer** i els **articles 71, 72, 73, 74, 75 i 76**, conjuntament, que són aprovats per unanimitat (p. 2585). Per a defensar l'**esmena 143**, de supressió, del G. p. del PSUC, parla el Diputat I. Sr. Planellas (p. 2585). En torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Capdevila (p. 2585). Defensa l'**esmena 145**, de modificació, del G. p. d'Esquerra Republicana, el Diputat I. Sr. Casas-Salat, que la retira (p. 2586). Es passa a votació l'**esmena 143**, que és rebutjada per 16 vots a favor i 90 en contra (p. 2586). El text de l'**article 77** és aprovat amb 89 vots a favor i 16 en contra (p. 2586).

Es vota de l'**article 78** fins a l'**article 83**, inclosos els **títols dels Capítols** corresponents. Són aprovats per la unanimitat dels present (p. 2587).

Hi ha una polèmica entre el M. H. Sr. President i el Diputat I. Sr. Martín i Toval, sobre la suspensió de la sessió i l'hora en què es farà la votació global. Se suspèn la sessió a tres quarts menys cinc minuts de dues del migdia (p. 2587).

La sessió es reprèn quan manquen cinc minuts per a les cinc de la tarda. Decaiguda l'única **esmena** que hi havia a l'**article 84**, es posa a votació aquest article, que és aprovat per unanimitat (p. 2587).

El G. p. del PSUC retira la seva **esmena** a l'**article 85**, el qual és aprovat per unanimitat (p. 2587).

L'**esmena 152.1**, del G. p. del PSUC, a l'**article 86**, és defensada pel Diputat I. Sr. Ribó (p. 2587). Fa el torn en contra el Diputat I. Sr. Alavedra (p. 2587). El Diputat I. Sr. Molas defensa l'**esmena 155**, d'addició, del G. Socialista (p. 2588). També el Diputat I. Sr. Alavedra intervé en contra (p. 2589). Es passa a votació la substitució del mot «cinquena» pel mot «desena», la qual cosa és aprovada per unanimitat (p. 2590). Es vota la resta de l'**esmena 152.1**, que és rebutjada per 51 vots a favor i 65 en contra (p. 2590). L'**esmena 155** és rebutjada per 52 vots a favor i 64 en contra (p. 2590). L'**article 86** és aprovat per 65 vots a favor, 20 en contra i 31 abstencions (p. 2590).

Per a defensar l'**esmena 152.2**, del G. p. del PSUC, a l'**article 87**, té la paraula el Diputat I. Sr. Ribó (p. 2590). En el torn en contra intervé el Diputat I. Sr. Alavedra (p. 2590). El Diputat I. Sr. Molas, del G. Socialista, retira l'**esmena 159** i demana votació separada de l'**esmena comunista** (p. 2591). Posat a votació el canvi de «cinc dies» per «tres dies», és rebutjat per 51 vots a favor i 62 en contra (p. 2591). La **segona part** de l'**esmena**, és a dir la **supressió** de la resta de l'**apartat primer**, és rebutjada per 20 vots a favor i 93 en contra (p. 2591). Es vota aleshores l'**apartat primer** de l'**article 87** segons el text del **Dictamen**, que és aprovat per 93 vots a favor i 21 en contra (p. 2591), i després l'**apartat segon**, que s'aprova per la unanimitat dels presents (p. 2591).

El Diputat I. Sr. Alavedra anuncia que el seu Grup retira el **vot particular** presentat a l'**article 88**, i el Diputat I. Sr. Ribó en demana la votació separada (p. 2591). El **punt 1** de l'**article 88** s'aprova per 94 vots a favor, i 20 en contra, i amb el mateix resultat els **punts 2 i 3** (p. 2591).

La Mesa considera decaigudes les **esmenes** del G. p. del PSUC als articles **89 i 90**. Es passen a votació l'**article 89** i els **apartats 1, i 2** de l'**article 90**, que s'aproven per unanimitat (p. 2592). L'**apartat 3** de l'**article 90**, que es vota separatament, a petició del G. p. del PSUC, s'aprova amb 93 vots a favor i 20 en contra (p. 2592).

Es vota el **títol del Capítol Segon** i s'aprova per la unanimitat dels presents (p. 2592).

Passen a votació, conjuntament, tots els **articles del Capítol Tercer — 91, 92, 93, 94 i 95 —**, la **Disposició Transitòria**, el **títol del Títol Quart** i el **títol del Capítol Tercer** d'aquest **Títol**, tots els quals s'aproven per la unanimitat dels presents (p. 2592).

Intervé el Diputat I. Sr. Camps i Rovira per defensar l'**addició** d'una nova **Disposició Transitòria** (p. 2592). Posada a votació aquesta **esmena**, la **165**, és rebutjada per 52 vots a favor i 61 en contra (p. 2592).

L'**esmena 166**, que proposa un canvi tècnic en la redacció, la defensa el Diputat H. Sr. Gutiérrez, del G. p. del PSUC (p. 2592). En torn de rèplica intervé el Diputat I. Sr. Martín i Toval (p. 2594). Passada a votació l'**esmena**, és rebutjada per 21 vots a favor i 93 en contra (p. 2595).

El M. H. Sr. President i el Diputat I. Sr. Martín i Toval, en nom del G. Socialista, intervenen sobre les correccions lingüístiques que hi ha al text (p. 2595).

Es vota el **títol de la Llei**, que s'aprova per la unanimitat dels presents (p. 2595). El Portaveu del G. Socialista demana una suspensió de cinc minuts abans de votar la globalitat del text (p. 2595). L'H. Sr. President suspèn la sessió per deu minuts.

La sessió se suspèn a un quart de set i set minuts de la tarda i es reprèn a les set i quatre minuts (p. 2596).

Es procedeix a la votació final sobre el conjunt del text de la **Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat**, que requereix, per a ser aprovada, la majoria absoluta. La **Llei** és aprovada per 98 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions (p. 2596).

El Diputat I. Sr. Martín i Toval planteja una qüestió d'ordre sobre el torn d'intervencions per a l'**explicació de vot** (p. 2596). Finalment, és el Diputat I. Sr. Capdevila qui enceta aquest torn, en nom del G. p. de Centristes (p. 2596). El segueix el Diputat I. Sr. Ribó, pel G. p. del PSUC (p. 2597). Després parlen els Diputats I. Srs. Hortalà, pel G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2599), Molas, pel G. Socialista (p. 2601) i Alavedra, pel G. p. de Convergència i Unió (p. 2603).

Atesa la llarga durada de la reunió, l'hora tardana i que resten encara cinc punts de l'ordre del dia, quan és un quart i nou minuts de nou del vespre, el M. H. Sr. President suspèn la sessió fins a l'endemà, a dos quarts d'onze (p. 2604).

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 39

Es reprèn la sessió, suspesa ahir, quan manquen tres minuts per a dos quarts d'onze del matí. Presideix el Molt Honorable Sr. Herbert Barrera, acompanyat de la Vice-presidenta Primera, I. Sra. Concepció Ferrer i Casals, i dels I. Srs. Secretaris Primer, Ramon Camp i Batalla; Segon, Felip Lorda i Quart, Ramon Espasa. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, Sr. Pitarch, i el Lletrat Sr. Vintró. Al banc del Governm seu el Molt Honorable President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, de Justícia, i de Comerç i Turisme.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Anem a començar ara el debat i votacions del Capítol Sisè, del Títol Primer. El primer article d'aquest capítol és l'article 42, al qual hi ha un vot particular, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. En nom d'Esquerra Republicana, per a defensar-lo, té la paraula el Diputat senyor Jordi Casas-Salat.

El Sr. CASAS-SALAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, anem a procedir a la defensa del vot particular que Esquerra Republicana de Catalunya té presentat a l'article 42. Els adverteixo que per no cansar ses senyories seré molt breu, o sigui que quasi quasi puc dir que la meua intervenció serà de tipus telegràfic, atès que es tracta d'un tipus d'esmena que nosaltres hem mantingut per a poder presentar una transaccional. Com vostès veuran l'esmena en qüestió, el vot particular, correspon, en primer lloc, a dues parts perfectament individualitzades: la primera fa referència a l'apartat a), en el qual es demana la supressió, i fa referència a la promoció d'una proposició de llei a les Corts generals perquè sigui presentada a la Mesa del Congrés dels Diputats. Nosaltres havíem tractat, al principi, d'amenitzar-ho més, d'ampliar-ho més, tenint en compte el que estableix l'article 34, apartat segon, de l'Estatut d'Autonomia. Ara bé, considerem que realment l'apartat a) és perfectament correcte en la forma com està redactat en el projecte presentat per la Comissió, en el Dictamen de la Comissió; en conseqüència, els anuncio ja des d'aquest moment que nosaltres retirem aquest incís a) de la nostra esmena.

Ara bé, hi ha un apartat segon, en el qual nosaltres havíem presentat una esmena, en un sentit que diria: «Segon: Correspon al Parlament elegir per majoria de tres cinquenes parts dels Diputats cinc membres del Consell Consultiu de la Generalitat.» L'esmena era de supressió, i aleshores el que nosaltres volíem era això. Ara bé, nosaltres el que presentem en aquest moment realment és una transaccional en el sentit que considerem que ja està previst en la Llei del Consell Consultiu tot el que fa referència a aquest aspecte, i, en conseqüència, nosaltres oferim *in voce* a la taula, per si cap Grup parlamentari no hi està en contra, la següent esmena transaccional, que diria: «Article 42.2. Correspon al Parlament elegir els membres del Consell Consultiu de la Generalitat que per llei li corresponguin.» Així, d'aquesta manera, no hi hauria cap conflicte amb la Llei del Consell Consultiu, que té el mateix rang

que la llei que nosaltres volem en aquest moment aprovar aquí. La sotmeto a la Mesa i a la consideració de tots vostès.

El Sr. PRESIDENT: És que els Grups parlamentaris estan disposats a acceptar a tràmit aquesta esmena transaccional que en realitat consisteix, simplement, per comptes d'una supressió total de l'apartat 2, a mantenir-lo però sense especificar el nombre de membres del Consell Consultiu que correspon elegir al Parlament? (Pausa.) No hi ha objecció. Bé, aleshores, un torn en contra? (Pausa.) No hi ha torn en contra.

Passem, doncs, a votació l'esmena transaccional que ha llegit el senyor Jordi Casas-Salat respecte a l'apartat 2 de l'article 42, que diu: «Correspon al Parlament elegir els membres del Consell Consultiu de la Generalitat que per llei li corresponguin.» Potser caldrà revisar lingüísticament aquest text, com altres punts, però això ja es veuria al final per homogeneïtat.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta esmena que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

L'esmena ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

Passem ara a votar, doncs, l'article 42 en el seu apartat primer —l'apartat segon ha quedat votat— segons el text del Dictamen.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

L'apartat primer de l'article 42 i, per tant, la totalitat d'aquest article han quedat aprovats segons el text del Dictamen.

A l'article 43 no hi ha cap esmena, de manera que podem passar directament a la votació.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, article 43, que es posin dempeus.

Els que hi estan contra?

Els que s'abstenen?

L'article 43 queda aprovat.

A l'article 44 hi ha una esmena tècnica, que ha estat presentada amb la signatura de tots els Grups parlamentaris i que la Mesa ha considerat pertinent d'admetre. Jo em permetria, simplement, de fer una esmena lingüística a l'esmena tècnica, al punt segon. On diu «el Parlament, segons la forma i el procediment que determina el Reglament», per homogeneïtat, i a més a més per rigor lingüístic, caldria dir «que determinarà el Reglament», perquè, si no, podria confondre's amb el Reglament actual, i, a més, sempre hem utilitzat el futur en aquests casos en tots els textos anteriors. Els sembla bé als senyors Diputats aquesta correcció? (Pausa.) Aleshores, no havent-hi cap objecció a aquesta esmena tècnica, i, d'altra banda, havent estat acceptada per la Mesa, proposo de votar el text de l'esmena tècnica, al qual el senyor Secretari donarà lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Esmena tècnica a l'article 44: «1. Sens perjudici d'allò que determinarà l'apartat 2 de l'article 21, el Ple del Parlament per majoria absoluta pot acordar:

»Primer: La interposició pel Parlament del recurs d'inconstitucionalitat, previ Dictamen del Consell Consultiu.

»Segon: La personació davant el Tribunal Constitucional en els conflictes de competència a què fa referència l'apartat

c), del número 1 de l'article 161 de la Constitució.

»Tercer: que el Consell Executiu presenti requeriment previ al conflicte positiu de competència i es personi davant el Tribunal Constitucional.

»2. El Parlament, segons la forma i el procediment que determinarà el Reglament, pot acordar de personar-se en els recursos i en les qüestions d'inconstitucionalitat o en els altres processos constitucionals.»

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem, doncs, a votar l'article 44 amb aquesta nova redacció, i proposo també de votar al mateix temps el títol del Capítol Sisè del Títol Primer.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

L'article 44 i el títol del Capítol Sisè han quedat aprovats per la unanimitat dels presents.

Comencem ara el Capítol Setè, amb l'article 45. A l'article 45 hi ha presentats un vot particular del senyor Rafael Ribó, del Grup parlamentari del PSUC, i un vot particular del senyor Joan Hortalà, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Per a defensar el seu vot particular, té la paraula el senyor Rafael Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, molt breument també. Aquí proposem un mecanisme que ja va existir a l'Estatut Interior del 33, que és el de l'autodissolució, vulgarment conegut com *harakiri*, del Parlament.

En aquest text que estem discutint no hi ha dissolució del Govern del Parlament, i com a contrapartida es diu que es planteja la censura constructiva. A nosaltres, tant un punt com l'altre ens sonen a una harmonització del text estatutari, defensada per diversos Grups parlamentaris amb curioses coincidències, i ens sembla que no és bo que el text que estem debatent no pugui preveure totes les possibilitats de funcionament d'aquesta Cambra. Una d'elles és l'atzucac parlamentari possible, sigui per l'entrebanc a una decisió política, sigui pel canvi de correlació de forces, que no s'ha traduït al Parlament i que no beneficia un Consell Executiu. Nosaltres creiem que caldria regular totes les hipòtesis possibles, malgrat que se'ns pugui dir que el mecanisme d'autodissolució de vegades pot sonar més a un instrument estètic que no pas pràctic.

En el text que estem debatent només és possible la dissolució quan després de dos mesos d'intentar la investidura no s'aconsegueix amb cap candidat a la presidència de la Generalitat. Però també es podria donar la necessitat de buscar una sortida política a un bloqueig de l'activitat del Parlament. Avui hi ha mecanismes similars a diversos ordenaments constitucionals, com el d'Àustria, com el d'Israel, com el d'una llarga llista d'Estats federats a la República Federal d'Alemanya. La importància d'aquest mecanisme, que, ho repetim, serveix per a desbloquejar una possible, ho reconeixem, excepcional hipòtesi de no funcionament del Parlament, també rau en el fet que és la majoria del Parlament la que decideix quan pot anar cap aquesta autodissolució.

És així que nosaltres plantejem un conjunt de mecanismes de refredament, de racionalització que acompanyen la mesura. Primer: que això fos votat mitjançant una llei; o sigui, un procediment legislatiu especial, amb tota la garantia d'aquest, per

majoria absoluta —la mateixa majoria que, sembla, és necessària per a donar investidura a un govern—, i que no es pogués plantejar cap altra proposta d'autodissolució en el termini d'un any. Fins i tot creiem que el vot particular que segueix en l'ordenament de què disposen les senyores Diputades i els senyors Diputats d'aquest Dictamen, el d'Esquerra Republicana, millora la nostra proposta perquè planteja una sessió específica, i es podria arribar a fer una esmena transaccional entre tots dos vots, recollint l'element de la llei aprovada «majoria absoluta» en una sessió específica al Parlament i sense la nova dissolució en un any. Jo, amb el benentès d'esperar l'argumentació que pugui donar el Grup parlamentari que em segueix en l'ús de la paraula sobre la seva proposta, lliuro a la Mesa del Parlament una esmena transaccional en aquesta direcció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? *(Pausa.)* No hi ha torn en contra?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: De què, senyor President?

El Sr. PRESIDENT: Sobre l'esmena transaccional.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: De què és l'esmena transaccional si efectivament s'admet a tràmit...

El Sr. PRESIDENT: No ha quedat clar en la intervenció del senyor Ribó. D'acord. Se'n donarà lectura.

El Sr. SECRETARI SEGON: Esmena transaccional, article 45, c): «Per acord del mateix Parlament, mitjançant llei aprovada per majoria absoluta de Diputats en exercici del seu càrrec i en sessió especialment convocada amb aquesta finalitat. En aquest cas no hi podrà haver una nova dissolució pel mateix procediment abans que passi un any des de l'anterior.»

El Sr. PRESIDENT: És evident que no hi pot haver cap debat sobre aquesta esmena transaccional sense saber, primer, si està acceptada pels Grups, i, en particular, si l'accepta el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, que hauria de retirar el seu vot particular, a fi que l'esmena pogués ser admesa a tràmit.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, acceptem, òbviament, l'esmena i retirem la nostra.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, aleshores... El senyor Capdevila per a un torn en contra?

El Sr. CAPDEVILA: No, senyor President, no hi ha torn en contra.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha torn en contra, molt bé.

(El senyor Alavedra s'aixeca per parlar.)

El Sr. ALAVEDRA: Per un torn en contra.

El Sr. PRESIDENT: Un torn en contra. Té la paraula el senyor Alavedra per a un torn en contra.

El Sr. ALAVEDRA: No està admesa.

El Sr. PRESIDENT: Ah!, no està admesa.

(El senyor Capdevila s'aixeca per parlar.)

El Sr. CAPDEVILA: Crec que el senyor President no ha preguntat encara si s'admetia a tràmit aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Sí, jo creia haver-ho preguntat.

El Sr. CAPDEVILA: Aleshores, el nostre Grup s'oposaria que s'admetés a tràmit.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, aleshores, no estant admesa a tràmit l'esmena transaccional, s'entén que els vots particulars queden en peu, no? Aleshores, el senyor Ribó ha fet la seva defensa. Hi ha algun torn en contra contra la defensa del senyor Ribó? *(Pausa.)* El senyor Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, els dos principis fonamentals que ens guien en el debat d'aquesta Llei, d'aquest Estatut Interior, són, en primer lloc, l'equilibri de les institucions i, després, la seva estabilitat. Creiem que introduir en l'ordenació de les institucions de Catalunya la possibilitat d'autodissolució del Parlament és, des d'un punt de vista polític, introduir un factor d'inestabilitat i, per tant, responent al primer dels principis que jo he exposat, nosaltres ens hi hem d'oposar.

L'altre principi que deia és el de l'equilibri de les institucions. Ahir en parlàvem en oposar-nos al tema de les proposicions de llei que comporten augment de despesa o disminució d'ingressos. Creiem que el Parlament i el Consell Executiu han de ser cada un, dins de les seves funcions, unes institucions perfectament equilibrades, evidentment amb el control i l'impuls sempre del Parlament, que és la institució central de l'autonomia de Catalunya i de la democràcia a Catalunya. Però nosaltres creiem que el Consell Executiu, que en aquesta Llei no té la possibilitat de dissolució del Parlament, i que en canvi sí que el Parlament tindrà la possibilitat de censura..., creen un desequilibri. Si, a més a més, el Parlament té la possibilitat d'autodissolució, dissolució que no pot fer el Consell Executiu, aquest desequilibri s'agreuja.

D'altra banda, o bé el Consell Executiu té, com seria normal, o com ha de ser normal en el futur, la majoria absoluta al Parlament, i, aleshores, a través del sistema d'autodissolució del Parlament, el Grup que dona suport al Consell Executiu pot dissoldre el Parlament quan vol, i, en aquest cas, la renúncia del Consell Executiu a aquesta Llei per a poder dissoldre el Parlament queda completament desfigurada per aquesta figura d'autodissolució, ja que la majoria absoluta, que és la mateixa que dona suport al Govern, aleshores pot dissoldre el Parlament quan vol i sense que s'especifiqui aquí cap mena de causa, o bé en un Parlament pluripartidista com és aquest —i s'ha de preveure que ho pot ser—, amb el sistema electoral proporcional que la Constitució i l'Estatut ens obliguen a tenir, es pot crear una majoria conjuntural que pot autodissoldre el Parlament per motius purament electoralistes.

El senyor Ribó, en la defensa del seu vot particular o de la seva esmena, ens deia que aquesta operació podia convertir-se simplement en una operació estètica. Jo crec que, l'*harakiri*, d'estètic, no en té res; és, més aviat, una operació lletja.

Però, en tot cas, el que passa és que es converteix en una operació no estètica ni lletja, sinó electoralista, que es crea una majoria absoluta, conjuntural, en aquest Parlament, per a dissoldre'l quan realment, des d'un punt de vista electoral, veu que hi ha possibilitats d'èxit per als Grups que el dissolen.

Sobre el tema de l'equilibri de les institucions i de l'equilibri parlamentari, jo crec que una moció de censura simple pot correspondre a una possibilitat de dissolució del Consell Executiu; que una moció de censura constructiva pot anar acompanyada de la no-possibilitat de dissolució del Parlament pel Consell Executiu, la qual cosa, en definitiva, em sembla que és el que preveurà aquesta Llei. Però que hi hagi moció de censura constructiva, no que hi hagi possibilitats de dissolució pel Consell Executiu, que hi hagi una facultat d'autodissolució del Parlament per llei i per majoria absoluta agreuja el desequilibri de les institucions i, en definitiva, perjudica el funcionament de la democràcia.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a defensar el seu vot particular, té la paraula el Diputat senyor Joan Hortalà.

El Sr. HORTALÀ (*de l'escó estant*): Des de l'escó, senyor President. Atès que la intencionalitat de l'esmena és coincident amb la que ja ha defensat el senyor Ribó, per economia de temps, nosaltres la retirem.

El Sr. PRESIDENT: Bé. En aquest cas, podem, doncs, passar a votació l'únic vot particular mantingut en aquests moments, que és el del senyor Rafael Ribó.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus. Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

El vot particular ha quedat rebutjat per 29 vots a favor i 80 en contra.

Passem ara a votació el text de l'article 45, segons el Dictamen.

El senyors i les senyores Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

L'article 45 ha quedat aprovat, segons el text del Dictamen, per la unanimitat dels presents.

A l'article 46 hi ha una esmena del Grup parlamentari del PSUC, l'esmena número 95, que ara porta el número d'ordre 28.

Per a defensar-la, té la paraula... (*Pausa.*)

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Retirem l'esmena, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Retirada. Aleshores, no havent-hi cap esmena, podem passar a votació el text del Dictamen, en l'article 46 i el títol del Capítol Setè.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

L'article 46 i el títol del Capítol Setè del Títol Primer han quedat aprovats per la unanimitat dels presents.

A l'article 47 hi ha una esmena tècnica que porta la signatura dels Portaveus de tots els Grups parlamentaris i que canvia simplement la paraula «té», referent al President de la Generalitat, com diu el text del Dictamen: «El President de la Generalitat té la més alta representació...», per l'esmena tècnica «ostenta la més alta representació...» Com que em penso que és tracta d'un ajust en el text de l'Estatut, la Mesa acorda acceptar aquesta esmena com a esmena tècnica, de manera que el text que votarem serà amb el canvi d'una paraula, d'un mot.

Ara no hi ha cap esmena als articles 47, 48 i 49, i, per tant, proposo de votar-los simultàniament, segons el text del Dictamen, amb la petita modificació tècnica relativa a l'article 47.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Els articles 47, 48 i 49 han quedat aprovats, segons el text del Dictamen, amb l'esmena tècnica relativa a l'article 47.

A l'article 50 hi ha una esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Sí, senyor President, defensaré l'esmena 122 conjuntament amb l'esmena 133, que són relatives a la mateixa temàtica.

El Sr. PRESIDENT: La cent...

El Sr. RIBÓ: La 122 i la 133. Comencem a entrar en un tema que, al nostre entendre, és el cor d'aquesta Proposició de Llei: la definició del Govern i la seva relació amb els mecanismes de control, amb el Parlament.

Aquest tema pot ser enfocat —i va ser enfocat, llavors de la campanya electoral de 1980— sota dues filosofies: els qui propugnaven, com una tendència, una figura de la Presidència de la Generalitat similar —exclusivament— a la d'un cap de Govern, i els qui propugnàvem una Presidència de la Generalitat sobre la qual s'accentués la representació de Catalunya i se li obrissin el màxim de possibilitats a traspassar a altres càrrecs institucionals funcions de Govern per deslliurar-se de les càrregues de l'acció quotidiana i de la lluita parlamentària.

Producte de la primera de les dues filosofies esmentades, al nostre entendre, seria conseqüent que el President de la Generalitat, Cap del Govern, fos responsable, des d'un bon començament, conjuntament amb tot el seu equip de Govern, que hi hagués una responsabilitat col·lectiva en el naixement d'aquest Govern, com avui és previst en la Disposició Transitòria de l'Estatut, com va ser utilitzada en l'elecció de l'actual Consell Executiu, independentment que en el mateix text es permetés, després, la separació i el nomenament de Consellers a càrrec del President de la Generalitat, amb coneixement del Parlament.

Novament he de fer esment de les figures modernes que hi ha en aquesta direcció. I ho faig sense cap afany de cansar les senyores Diputades o els senyors Diputats, sinó per contestar aquest argument utilitzat sovint, com l'ha utilitzat en el torn anterior el Portaveu de Convergència i Unió, de l'estabilitat i de la modernitat.

Bé, no és cap figura anacrònica ni desestabilitzadora, com d'altres que s'han proposat aquí, la investidura col·lectiva. Avui hi ha diverses tradicions d'investidura: la britànica, l'escaandinava del parlamentarisme negatiu, però també hi ha la tradició, en sistemes no gens desestabilitzats ni estranys a la nostra situació, com el de Bèlgica, com el d'Itàlia o com el de Grècia, on la investidura és col·lectiva. És col·lectiva, i, a més, en aquests sistemes, es pot canviar, després de la investidura, els consellers —ho repeteixo—, els ministres, en aquest cas, perdó, prèvia comunicació al Parlament. I aquest canvi posterior no estableix —com també s'ha dit de vegades— categories de ministres de primera, consellers de primera i consellers de segona. És un pur canvi, normal, en el funcionament de les institucions.

Si s'admetés la segona de les filosofies, la que diu que el President de la Generalitat ha d'anar accentuant-se cap a President de Catalunya —si se'm permet, paral·lelament a un cap d'Estat, malgrat que sigui un President d'una Comunitat Autònoma, però d'una Comunitat Autònoma que es basa en un desig d'autogovern d'una nacionalitat—, si s'anés en aquesta línia d'actuació, —la qual tornarem a discutir en futures esmenes—, seria lògic que hi hagués un President elegit ell sol, sobre unes línies de govern, sobre unes línies programàtiques, i que després, quan delegués les funcions executives, qui rebés aquesta delegació fos qui exposés aquí un programa d'ac-

ció concreta de Govern, i, per tant, que es diferenciessin, fins i tot, possibles investidures.

Però, sobre la hipòtesi del text actual, que em temo que serà la majoritària i que acabarà consagrant-se en el text que estem discutint, posar la investidura exclusiva del President de la Generalitat és jugar a la Presidència representativa sense els seus avantatges, amb els seus inconvenients, i, al mateix temps, deslliurar de la responsabilitat col·lectiva.

Creiem que la responsabilitat col·lectiva, amb aquest naixement d'investidura conjunta, reforçaria l'autoritat del Parlament i la mateixa autoritat del Govern.

D'altra banda, hi ha diversos sistemes, moderns també, que diferencien el naixement col·lectiu del Govern, el nomenament individual, i, fins i tot, la censura individual a consellers.

Però deixem-nos d'arguments objectius i passem a arguments subjectius del que avui passa a Catalunya. Es diu que avui no es poden canviar els consellers. Aquest és un dels temes més instrumentalitzats en el debat de la Proposició de Llei que tenim avui en el nostre treball; que, avui, el Consell Executiu —es diu suposadament— no podria canviar els Consellers perquè la Disposició Transitòria que ha donat naixement a l'actual Consell Executiu no permet aquest canvi, malgrat que hi ha una polèmica d'interpretació d'aquesta mateixa Disposició.

El fet que avui no es pugui canviar —si és que així ho interpretéssim tots— és culpa de l'Estatut? És atribuïble a l'Estatut, o és atribuïble que no hem tingut prou dilligència, potser, o prou serenitat política, o prou temps de reflexió per a fer una llei interior que permetés aquests canvis?

Per tant, el problema és en el desenvolupament de la legislació concreta que ara estem fent. Nosaltres ens imaginem que no hi ha res més lluny de la voluntat del President de la Generalitat que canviar Consellers. Ens imaginem que el President de la Generalitat està molt estabilitzat, content, satisfet, amb el funcionament de l'actual Executiu, i hem de pensar que són mentides, tots aquests rumors sobre possibles Consellers més o menys tocats i més o menys afectats per aquest Estatut Interior. No deu ser per això que es demanen aquests canvis en aquest text i que es pugui separar i nomenar fàcilment els Consellers. Però, si fos per això, senyor President de la Generalitat, si, fins i tot és per això, no hi ha cap inconvenient. Nosaltres proposem investidura col·legiada, i, després, mecanisme de separació de nomenament quan al senyor President de la Generalitat, li sembli oportú per a «les funcions de Govern, prèvia comunicació al Parlament».

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? El senyor Capdevila té la paraula per a un torn en contra.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el tema que planteja l'esmena presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya a l'article 50, quant al punt concret del debat d'investidura del President de la Generalitat, sobre el qual l'article estableix que el debat se cenyirà al programa que presenti el candidat i que la votació d'aquell comportarà, alhora, l'aprovació d'aquest programa, el que s'intenta és l'afegitó que també es voti —prèvia presentació i lectura, lògicament, pel candidat a la Presidència de la Generalitat— la composició del Consell Executiu proposat pel candidat elegit.

S'ha argumentat aquí el desig o l'intent, la vessant institucional que pugui tenir el President de la Generalitat i això jo diria que una cosa poden ser els desitjos o les teories doctrinals a les quals ha fet esment el senyor Ribó, i una altra cosa és cenyir-se estrictament al que estableix el nostre Estatut, en correspondència lògica amb la mateixa Constitució.

L'Estatut assenyala la figura del President de la Generalitat, el qual jo diria que té una triple naturalesa, algunes vegades fins i tot qüestionat —no sé si doctrinalment, però sí que almenys políticament— per alguns membres d'aquesta Cambra. Entenem, ho repeteixo, que té una triple dimensió institucional, política que és, en primer lloc, ésser President de la Generalitat com a tal institució; en segon lloc, és President del Govern, del Consell Executiu d'aquesta Generalitat, dirigeix i coordina —ho diu exactament l'article 36.2 de l'Estatut, ja veurem quina correspondència guarda o té, al mateix temps, respecte al que estableix l'article 152 de la Constitució— i, d'altra banda, té la representació ordinària de l'Estat a Catalunya. És aquesta triple manifestació, ho repeteixo, que no és incompatible, que es dona en una sola persona, en un sol càrrec, que és el de la Presidència de la Generalitat. Per tant, queda molt clar que una de les seves funcions, la que correspon a President de la Generalitat és la de dirigir, coordinar el Consell Executiu, l'acció del Consell Executiu o del Govern de la Generalitat.

En aquest sentit he fet aquesta precisió, repeteixo que guarda, al mateix temps, una perfecta coordinació o correlació amb l'establert en l'article 152 de la Constitució, en establir que les assemblees, les Comunitats autònomes tindran com a òrgans sobre els quals s'assenta fonamentalment la seva capacitat d'autogovern una assemblea legislativa, un consell de govern, un president, al qual, elegit per l'assemblea i pels seus membres, com és el nostre cas, i nomenat pel Rei, li correspon la direcció del consell de govern segons estableix —ho repeteixo— la Constitució.

El punt concret que planteja l'esmena presentada pel Grup parlamentari comunista a l'article 50 entenem que fa rígid, encara que després s'intenti salvar amb una possibilitat que, bé que siguin designats, o nomenats o votats pel Parlament, els membres que van a compondre el Consell Executiu posteriorment, existeixi una llei, que pugui possibilitar la modificació, el canvi d'aquests càrrecs, d'aquests Consellers sense necessitat que sigui aprovat necessàriament pel Parlament. Entenem que, no obstant això, el fet de l'aprovació pel Parlament afegeix poc inicialment. Crec que l'important, quan hi ha la votació d'un candidat a la Presidència de la Generalitat, és que tal candidat, el partit, evidentment, que representa la majoria que pugui tenir aquí dintre i, d'altra banda, el programa que sotmeti a la Cambra en funció d'aquest tindrà, per descomptat, els vots del seu mateix Grup parlamentari, el Partit que li dona suport, del qual sorgeix com a Diputat que és el mateix President de la Generalitat, més els que eventualment puguin tenir en el supòsit de no tenir la majoria absoluta, i fins i tot, tenint-la, d'altres Grups parlamentaris.

Per tant, creiem que allò realment important és la figura del mateix President, del candidat a la Presidència de la Generalitat i el programa que sotmet a la votació d'aquesta Cambra i no necessàriament —ho repeteixo— la composició del mateix Consell Executiu de la Generalitat.

D'altra banda, cal dir que no és que quedi absolutament lliure i a les mans del candidat de la Presidència de la Generalitat quina serà la composició o l'estructura, millor dit, no tant la composició quant a nombre de persones, sinó l'estructura d'aquest Consell Executiu. I, aleshores, cal dir —i ho veurem després— com l'article 78 d'aquesta mateixa Llei estableix que una llei establirà les conselleries o departaments de què es compon el Consell Executiu. Per tant, quant al nombre exacte d'aquestes conselleries, quines són, quins són aquests departaments, hauria d'ésser fixat, necessàriament per llei i, aleshores, com després, en una transitòria salvarem el fet que en aquests moments no existeixi encara aquesta llei que determini quines són les conselleries de la Generalitat, determinat, ho repeteixo, pel Parlament, no pel mateix Consell Executiu i com, a través d'aquesta transitòria, es remet al nombre exacte de les existents actualment. Tot això sens perjudici que, per a economia de la despesa pública o millora de l'eficàcia dels serveis i dintre del marc legal establert, és a dir, de les conselleries específicament establertes per la llei, es pugui procedir a l'agrupació i divisió o supressió del departament; tema que, d'altra banda, entronca amb altres coses que hem anunciat nosaltres ja en altres ocasions, que, després d'aquesta Proposició de Llei que estem estudiant, farà falta una altra proposició o projecte de llei que desenvolupi exactament la matèria referent al Consell Executiu de la Generalitat.

Per aquestes raons nosaltres ens oposaríem a l'esmena presentada pel Grup parlamentari comunista.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació l'esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat a l'article 50.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 18 vots a favor, 62 en contra i 33 abstencions.

Cal ara votar el text del Dictamen de l'article 50.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 95 vots a favor, 18 en contra i cap abstenció.

Als articles 51, 52, 53 i 54 no hi ha cap esmena. Proposo, per tant, de votar-los conjuntament.

Les senyores i els senyors Diputats que estan d'acord amb aquests articles segons el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El text del Dictamen per als articles 51, 52, 53 i 54 ha estat aprovat per 95 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

A l'article 55 hi ha una esmena del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana; per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Joan Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el motiu d'aquesta esmena que pretén tenir un cert contingut polític, és, fonamentalment, el de la normalització, consolidació i estabilitat del marc institucional, del marc

autonòmic. Es tracta senzillament que la possessió, al President de la Generalitat entrant, la hi doni precisament el President de la Generalitat sortint o, si mancava aquest, el President del Parlament. És un tema que a nosaltres ens sembla, com he dit d'una importància política substantiva de cara a aquesta normalització, de cara a aquesta estabilització, de cara a aquesta continuïtat del marc autonòmic, i creiem que cal, per a evitar tota suspicàcia, distingir clarament el que és el nomenament del que és la presa de possessió.

El nomenament, òbviament, d'acord amb l'Estatut, correspon al Cap d'Estat i creiem que això és bo i, fins i tot, seria important que l'acte en qüestió fos presidit pel Cap d'Estat. Però una cosa és el nomenament i l'altra, certament diferent, la possessió, la presa de possessió del càrrec. I per a evitar precedents com el que recentment es va produir, que per incomprendiments, per dificultats, per obstacles, l'acte tan important per a Catalunya com és l'entrada d'un nou President de la Generalitat pugui ésser subjecte a un debat de qui ve, qui no ve, quin és el protocol, quina és l'autoritat: creiem que les institucions queden reforçades si una llei fonamental com aquesta ja té un mecanisme que garanteixi justament la possibilitat que es doni la solemnitat requerida i la continuïtat institucional. Per això defensem que la presa de possessió, al nou President de la Generalitat la hi doni el President de la Generalitat sortint, amb el benentès que el nomenament, substantivament i legalment d'acord amb l'Estatut, correspon al Cap d'Estat.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra a aquesta esmena? El senyor Jaume Camps? Qüestió d'ordre.

El Sr. CAMPS I ROVIRA (*de l'escó estant*): Voldríem presentar —naturalment comptant amb l'acceptació del Grup esmenant i dels altres Grups de la Cambra— una transaccional, no modificant en absolut el sentit de l'esmena, sinó traslladar-la al que seria un segon paràgraf del mateix article 55 sobre el text del Dictamen. És a dir, amb la filosofia de l'esmena hi estem rotundament d'acord, però ens sembla que en un segon paràgraf potser quedaria molt millorada la tècnica de redacció. Presentaríem una esmena transaccional.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per part del Grup esmenant no hi ha inconvenient en acceptar l'esmena transaccional?

El Sr. HORTALÀ: No, senyor President; no hi ha cap inconvenient.

El Sr. PRESIDENT: No n'hi ha. Per part dels altres Grups hi ha algun inconvenient que s'accepti a tràmit aquesta esmena transaccional?

(*El senyor Capdevila demana per parlar.*)

El Sr. CAPDEVILA (*de l'escó estant*): Una prèvia, senyor President. El nostre Grup s'hi oposaria.

El Sr. PRESIDENT: S'hi oposaria; molt bé, en aquest cas, doncs, havent-s'hi oposat un Grup parlamentari no es pot donar tràmit a l'esmena transaccional, i cal votar, doncs, l'esmena del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana tal com estava inicialment, és a dir que tampoc no queda clar si va punt i seguit o punt i a part, vull dir que és una qüestió... Com?..

El Sr. HORTALÀ: (*de l'escó estant*): És modificació

El Sr. PRESIDENT: Ah, és substitució, és de modificació,

sí, sí. És amb punt i seguit. Aleshores, algun torn en contra? No hi ha torn en contra de l'esmena? (*Pausa.*) Passem, doncs, directament a la votació.

Les senyores i senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena del Grup d'Esquerra Republicana, que es posin dempeus.

Les senyores i senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 50 vots a favor i 59 en contra.

Passem ara a votar, doncs, el text del Dictamen per l'article 55.

Les senyores i senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El text del Dictamen ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Als articles 56 i 57 no hi ha cap esmena. Passem, doncs, a votar-los conjuntament.

Les senyores i senyors Diputats que estan d'acord amb els articles 56 i 57, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El text del Dictamen pels articles 56 i 57 ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

A l'article 58 hi ha una esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, un vot particular del senyor Joan Hortalà del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana i una esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat a l'apartat 2; la primera era a l'apartat primer.

Per a defensar la seva esmena, té la paraula el Diputat senyor Rafel Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, aquest és un dels dos temes, per a nosaltres, cabdals de la Proposició que estem discutint: el Conseller Primer, l'obsessió personal que sembla que jo tinc, segons Macià Alavedra, Diputat company d'aquest hemicicle, segons va afirmar ahir a la tarda. És molt possible, senyor Alavedra que sigui una obsessió personal. Jo crec que pot ser obsessió personal del Diputat que els parla cap a una institució; és més fútil rebre obsessions personals des de les institucions cap a un Diputat.

Estem aquí, de nou, en el debat de dues filosofies: President cap de govern, o President representatiu de Catalunya. Si és, si pogués ser —i ja els anuncio que no podrà ser, com tots saben, per les majories parlamentàries— President representatiu de Catalunya, aleshores sorgeix amb força la figura d'un cap de govern, d'un Conseller Primer. El Conseller Primer pot ser presentat en un pla triple, de menor a major importància: posant-li el nom, a un càrrec que es dirà Conseller Primer, qüestió formal; donant-li més competències de les que se li donen en el Dictamen que avui discutim, un graó més amunt, per exemple, la competència de presidir el Consell Executiu; o, pujant encara un grau més amunt, fent-lo responsable de forma diferenciada a la del President de la Generalitat. I aquesta, que és l'esmena que ens ocupa, és la clau de la qüestió. Que el possible Conseller Primer, que el possible Conseller que rebi les delegacions, sigui responsable de forma diferenciada que el President de la Generalitat. Donant-li el nom, que

seria un pas endavant, repetim-ho, creiem que no acabem de construir la institució; donant-li una competència més, fem un pas necessari però no suficient. La virtualitat està en aquesta responsabilitat separada pel joc polític i marge d'actuació que donem a aquest possible Conseller Primer, que presenta accions de govern dins el marc del programa del President de la Generalitat. És la institucionalització de dues formes d'actuació política, la representativa i la de govern, és, en definitiva, arrodonir la peça més important de l'edifici autonòmic.

Tinguem en compte que la figura de Conseller Primer que es proposa és absolutament opcional. El President de la Generalitat pot, quan li sembla políticament oportú, opcionalment, crear aquesta figura. Tinguem en compte que la censura que proposem diferenciada és opcional. El Parlament de Catalunya no perd ni una gota de la seva sobirania de control sobre el Consell Executiu i sobre el President perquè és ell, com ho proposem, el Parlament, que tria, segons l'afer polític, a qui dirigeix la censura, si al Conseller Primer i al Consell Executiu, sense el President, a l'acció de govern concreta, o al President de la Generalitat i a tot el seu equip. Per tant, són dos mecanismes facultatius. Són dos mecanismes que existien a l'Estatut interior de 1933, els quals va fer servir Francesc Macià; són mecanismes que existien aleshores, quan el President de la Generalitat es reservava més poders encara dels que plantejgem aquí que es reservi. O sigui, amb més poders encara, podia delegar i hi havia censures diferenciades.

No utilitzem, com s'utilitzarà, l'afirmació legalista de l'Estatut que diu que «el President de la Generalitat, en tot cas», i s'afirmarà en aquesta tribuna, «en tot cas és responsable davant del Parlament». «En tot cas», sí. La responsabilitat del President, amb la figura que proposem, no queda gens enfosquida. El Parlament li pot exigir en qualsevol moment, «en tot cas»; però aquest «en tot cas» no ha de ser interpretat, com veurem, de forma partidista per a tancar portes a un enriquiment de la institucionalització de Catalunya, per a oposar-se a la història i per a oposar-se a un Estatut Interior més ampli, amb majors instruments dels que li estem donant. Es pot argumentar que hi ha diferències històriques i situacions, que hi ha diferències històriques de textos. Bé, anem al gra de la qüestió. Avui hi ha una pressió conjuntural i personalista perquè no hi hagi Conseller Primer. Avui hi ha por, es tem, per raons de partit, la figura del Conseller Primer.

Jo voldria donar arguments que no són meus a favor d'aquesta figura, però voldria donar-ne en contra i a favor. Deia un polític de Catalunya que per què era necessari separar les censures, per què era necessària aquesta figura separada del President de la Generalitat. I deia: «De què és responsable aquest Conseller Primer, si no pot traçar les directrius ni autoritzar projectes de llei ni fer nomenaments de directors generals ni nomenar càrrecs polítics ni promulgar lleis? Aleshores, de què respon aquest Conseller? En realitat respon dels actes d'un altre i, aleshores, s'arriba a l'enorme injustícia que un sigui el que tingui les facultats i que un altre respongui dels seus actes». Això ho deia un polític de Catalunya en aquest mateix hemicicle. I el contestava un altre i deia —un altre d'un altre partit— i deia: «No, si el problema és crear una nova figura en l'ordenament constitucional, un President de la Generalitat —deia aquest polític— que quan ha de delegar

les funcions executives totalment, exerceix funcions de poder presidencial que dibuixa una figura nova en les constitucions de la vida política parlamentària». Les condicions característiques d'aquest règim que ara estructurem són, al meu entendre, la d'aquest poder presidencial que no és exclusivament executiu. El primer que parlava era Ventosa i Calvell, de la Lliga Catalana, que, amb molta passió, s'oposava a la separació de delegacions del Conseller Primer del President de la Generalitat; el segon que parlava era un gran teòric del nacionalisme català i un gran polític d'Esquerra Republicana de Catalunya, Rovira i Virgili, que, producte de la filosofia d'Esquerra Republicana de Catalunya de l'etapa republicana— m'hi refereixo perquè no hi hagi cap confusió—, defensava amb molta força la figura institucional de la separació del Conseller Primer. Dos grans parlamentaris, un de dretes, un d'esquerrès; un en contra de la separació de censura i, per tant, d'aquesta virtualitat, l'altre a favor. Què passaria avui? Com ho podríem traslladar a aquest hemicicle? Ho sabrem molt aviat? Com votarien avui Ventosa i Rovira? Jo em resisteixo a creure que no es pot votar aquesta figura, em resisteixo a creure que hi ha arguments institucionals per a impedir que aquesta figura es pugui situar, opcionalment des del punt de vista del President de la Generalitat i opcionalment des del punt de vista del Parlament, al nostre Estatut Interior.

Nosaltres, perquè creiem fermament, independentment dels resultats electorals— que no ens fan variar la nostra proposta sobre aquesta figura del Conseller Primer—, en la possibilitat d'un President de Catalunya representatiu, perquè creiem que cal fer un Estatut Interior el més ric possible, perquè creiem que hi podran haver governs de coalició que demanaran solucions com les que proposem, perquè creiem en l'estabilitat institucional i que, de vegades, i més en condicions com en les que estem ara, de perills per a la democràcia, quan trontolla tot l'equip del Consell Executiu de la Presidència de la Generalitat per votacions pressupostàries, si hi hagués diferències com les que exposem podrien salvar-se millor aquests esculls del funcionament autonòmic. Perquè creiem que al Parlament és a qui li queda, en definitiva, la facultat de decidir aquest «en tot cas» quan adreça a un o a un altre la censura, nosaltres creiem que valdria la pena, que seria bo d'incloure aquesta separació de mocions de censura.

Malauradament aquest tema serà, per excel·lència, el tema que posarà en evidència que estem fent un Estatut Interior subjugat als interessos de la majoria parlamentària estrofolària, que renunciarà a aquest enriquiment i renunciarà a la tradició històrica; sotmesos al conjunturalisme, sotmesos al personalisme, sotmesos, fins i tot, a la por a perdre determinades institucions.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Bé. Senyor President, senyores i senyors Diputats, el senyor Ribó en els seus torns de defensa té l'avantatge que, és clar, com que tots els arguments ja ens els hem dit en Ponència i en Comissió, ell fa la defensa de la seva esmena i després ja diu el que li direm en el torn en contra, ens diu el resultat de la votació i ens preveu tot el que serà el debat que estem fent. I, és clar, la gràcia del debat és que cadascú digui la seva cosa. (Rialles.)

El senyor Ribó ens parla que seria bo un President cap de govern i un President representatiu. I ens diu que ens oposarem a això per arguments legalistes. Evidentment, ens hi oposem perquè tenim un Estatut d'Autonomia que ell va votar, que vam votar tots, i que fa del President de la Generalitat un President representatiu i, al mateix temps, un President cap de govern. Diu que la figura del Conseller Primer es pot col·locar en un pla triple, que tingui el nom... però ell mateix ja diu que el nom, en definitiva, no fa la cosa. Que tingui més competències — em sembla que l'Estatut d'Autonomia en la delegació que preveu, perquè l'Estatut d'Autonomia en aquest tema també ens condiciona, perquè només preveu una possibilitat de delegació, evidentment opcional, i ens fixa que les facultats delegables són les executives, per tant, és difícil donar a aquesta figura més competència. I després ens diu que sigui responsable de forma diferenciada, cosa que, al meu entendre, és totalment impossible, segons l'Estatut d'Autonomia, perquè l'article 36.4 de l'Estatut d'Autonomia diu, ben clar, en el mateix article amb què regula la possibilitat de delegació, que «el President de la Generalitat és en tot cas responsable políticament davant del Parlament». És a dir, que l'Estatut d'Autonomia ha volgut i vol que el President de la Generalitat sigui responsable sempre, encara que delegui les seves funcions executives en un Conseller que rebi el nom, o no, de Conseller Primer. Ens diu, per justificar la seva argumentació, que no sabem per què ens oposem a aquest tema si això, la creació d'aquesta figura, és opcional per part del President de la Generalitat. Senyor Ribó, és opcional perquè ho diu l'Estatut d'Autonomia; ni vostè pot fer-ho diferent ni nosaltres podem fer-ho diferent. L'Estatut d'Autonomia diu que «el President de la Generalitat podrà delegar totes o part de les funcions executives en un Conseller, temporalment». Per tant, evidentment, vostè a través d'aquesta delegació intenta forçar-la, intenta crear una figura nova, intenta institucionalitzar una figura, intenta crear unes responsabilitats polítiques diferents davant del Parlament, però això l'Estatut no ens ho permet, i com que l'Estatut no ens ho permet no podem fer un Estatut Interior, aquesta Proposició de Llei, contrari a l'Estatut d'Autonomia. També ens diu que la moció de censura és opcional, la moció de censura, totes les mocions de censura, totes les que es regulen per les lleis sempre són opcionals, no faltaria més.

I aleshores ve el gran argument de l'Estatut del 33, que no podia deixar de sortir. Jo, amb el senyor Ribó, he assistit a prou taules rodones, contra la LOAPA algunes, a prou debats radiofònics de tota mena, per saber que el senyor Ribó té una gran facultat per a citar els polítics més convenients segons l'auditori i segons el moment; jo l'he sentit citar, segons els públics, Francesc Cambó —que cita molt freqüentment—, Francesc Macià, quan convé, també en Campalans. Evidentment, aquí era molt oportú citar en Ventosa Calvell, defensant unes posicions, i en Rovira i Virgili, defensant-ne unes altres. Però això són uns efectes dialèctics que en nosaltres ja no poden causar cap mena d'impressió, senyor Ribó, perquè aquí el que hem de fer és tenir un cert realisme, i saber que estem en una altra situació, que han passat 50 anys, que aquella època la respectem profundament, però que la millor manera de respectar-la és ésser realista en aquests moments i saber que nosaltres tenim un altre Estatut, diferent de l'Estatut

del 32, que tenim una altra Constitució, que tenim un altre Estat, i que l'important és adaptar-se a aquestes realitats.

El senyor Ribó diu una cosa que a mi em sorprèn, i en la qual no vull entrar; no hi vull entrar perquè em sembla un terreny molt perillós, i jo no cauré en la trampa, és un terreny en el qual tindria un avantatge que no vull aprofitar de cap de les maneres, senyor Ribó, perquè no seria de cortesia parlamentària, però li haig de dir que vostè ha infringit aquesta cortesia. Vostè diu que nosaltres ens oposem a la figura del Conseller Primer per raons de partit, per raons de partit, com si això pogués provocar una divisió en el nostre partit, i això vostè ho ha comentat avui aquí des de la tribuna i ho ha comentat sovint. Em sembla molt perillós que vostè parli de divisions de partit, em sembla perillosíssim i en aquest tema jo no li contestaré.

Una altra expressió que vostè ahir ja va utilitzar és la de majoria estraforària; ho va dir ahir dues vegades i ho ha dit avui una vegada. Jo li haig de dir una cosa, que hi ha una cosa molt pitjor que una majoria estraforària: una minoria estraforària (*Rialles.*)

L'esmena, concretament, se'ns presenta com una esmena d'addició, i en canvi jo no sé si és una substitució del punt c) o una substitució dels punts b) i c), perquè el punt b), efectivament, ja parla de l'aprovació d'una moció de censura. Per tant, l'esmena, tècnicament, és impresentable, perquè realment no sabem si és d'addició, de substitució d'un punt, o de substitució de dos punts. Però hi ha, en la seva esmena, una expressió d'una falta de rigor jurídic que encara que estéssim d'acord amb la filosofia —que no hi estem, pels motius que ja he dit— ens la faria completament inacceptable: vostè diferencia la moció de censura al President de la Generalitat de la moció de censura al Conseller Primer, en definitiva, «quan el President de la Generalitat, havent delegat totes les funcions executives, no hi fos explícitament implicada la seva responsabilitat». Aleshores, per a decidir si una moció de censura es dirigeix al President de la Generalitat o no, el criteri és saber si la seva responsabilitat està o no explícitament implicada. ¿Vostè em podria explicar què vol dir l'expressió «explícitament implicada»? Quina definició, quina mesura objectivable hi ha per a saber quan el President de la Generalitat, que ha delegat les seves funcions, la seva responsabilitat, està en aquesta expressió estraforària «explícitament implicada»? Qui ho decideix, això? Evidentment, només ho pot decidir el Grup que presenta la moció. Aleshores, aquesta diferenciació entre el President de la Generalitat i el Conseller Primer i el Govern perd tota virtualitat, perquè és en funció de la decisió d'un Grup, del que presenta la moció, que es decideix si la responsabilitat del President de la Generalitat està explícitament implicada o no.

Nosaltres, per tots aquests motius, per motius evidentment legals, perquè tenim un Estatut que ens fixa la responsabilitat política, en tot cas, del President de la Generalitat i que en el tema de delegació només preveu la delegació opcional pel President de la Generalitat de totes o part de les funcions executives en un Conseller, i d'una manera temporal, i, a més a més, sabent que la tècnica de la delegació és sempre que el qui ha rebut la delegació és responsable davant del qui l'ha donat, i no davant del Parlament, per tots aquests motius, nosaltres ens oposem a l'esmena del Grup parlamentari del PSUC.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, amb això hem vist les esmenes a l'apartat primer d'aquest article. Passem ara a les relatives a l'apartat segon. Primerament hi ha el vot particular del senyor Joan Hortalà, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per a defensar-lo, té la paraula el Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el vot particular número 116, en l'ordenació el número 32, que ara presentem a la consideració de tots vostès, també està en la mateixa línia de l'esmena que abans he defensat. Són esmenes de caràcter polític que tendeixen a consolidar el marc autonòmic propi, i, en aquest cas, el que es demana, i el que es posa a la consideració de tots vostès, és que el President de la Generalitat pot cessar per una sèrie de circumstàncies, però en dues d'elles, com és la incapacitat o la mort, ha de tenir un mecanisme ràpid perquè la institució quedi adequadament representada. Nosaltres creiem que és bo, que seria bo que en produir-se els supòsits d'incapacitat o de mort la substitució automàtica del President de la Generalitat fos feta pel President del Parlament, perquè la jerarquia, el protocol de l'autoritat, la segona autoritat política de Catalunya ha de tenir aquest rang. Podria adduir referències al dret comparat, però en aquest cas no ho faré. Em limitaré, senzillament, a esmentar la tradició catalana. Això aquí es feia així abans, i creiem que seria bo que es fes així ara. Se'm podrà argumentar que la substitució interina amb caràcter d'urgència —vuit dies, que és el que diu l'article— del President de la Generalitat pel President del Parlament, en el supòsit d'incapacitat o de mort, comporta alguns problemes de rigor jurídic, comporta una barreja possiblement innecessària del legislatiu i l'executiu; que seria bo establir una diferenciació entre el que són funcions executives del President de la Generalitat i les funcions representatives del President de la Generalitat, i que només les representatives tinguessin aquesta possibilitat de substitució, però és que el període, senyores i senyors Diputats, és de vuit dies. Si se'm permet l'anècdota, la substitució gairebé no és sinó per a presidir l'enterrament.

Creiem, senyores i senyors Diputats, que les institucions han d'estar substantivament reforçades, que aquesta Cambra —pensem que en lleis fonamentals com la que ara estem debatent— té —per dir-ho així— una obligació moral, una certa obligació moral, una necessitat de reflexió sobre el fet que estem fent, no lleis conjunturals, sinó lleis d'una certa permanència, i, en aquest sentit, creiem —ho reitero— que és bo que en els supòsits d'incapacitat i de mort sigui el President del Parlament qui substitueixi el President de la Generalitat, amb el benentès que el Vice-president primer del Parlament, òbviament substituït en aquests casos el President del Parlament per a tot el tràmit estatutari que suposa la consulta entre els diferents Grups per a la designació d'un nou President sotmès al tràmit de la investidura.

Per totes aquestes raons, perquè creiem que són importants, perquè creiem que fem una llei política de gran volada, perquè creiem que ha de ser una llei permanent, perquè defugim opcions —després ja ho explicaré— partidistes i de conjuntura, creiem que és bo que en el supòsit —ho repeteixo— d'incapacitat o mort, sigui el President del Parlament qui substitueixi el President de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? No hi ha torn en

contra. Passem, doncs, a la defensa de l'esmena 118, que correspon al número d'ordre 33, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, per coincidència de textos i perquè estem a favor del redactat de l'esmena d'Esquerra Republicana, retirem la nostra esmena.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Aleshores, havent estat retirada no hi ha torn en contra i passem, doncs, a les votacions. *(El senyor Hortalà demana la paraula.)*

El Sr. HORTALÀ: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. HORTALÀ: En no haver defensat l'esmena el PSUC, voldria precisar que l'abast de la nostra esmena és el següent: s'accepta tot l'articulat de l'article 58, i en el punt segon, on hi ha la incidència de la nostra esmena, la nostra esmena comença quan diu «així, en el cas de mort...

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, és a dir, que...

El Sr. HORTALÀ: «... en el darrer cas, així com en el de mort...» I ho dic perquè en l'Informe de la Comissió hi havia un supòsit que després es va subsumir en el punt 2, que era el de defunció, i ara queda subsumit en aquest punt.

El Sr. PRESIDENT: Això és una qüestió purament tècnica que evidentment és com l'indica el senyor Hortalà. Passem, doncs, a votació, primerament l'esmena numerada amb el número 31, en aquesta relació, a l'apartat primer, lletra c), presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, per a explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT: Jo crec, senyor Hortalà, que seguint el criteri que hem seguit fins ara serà preferible fer totes les explicacions de vot al final, i, en aquest sentit, puc anticipar ja que la Presidència considera que, donada la importància de la Proposició de Llei, les explicacions de vot podran tenir un temps superior al normal de cinc minuts, és a dir, que es podrà fer una explicació de vot amb tota l'extensió que calgui, sense abusar, naturalment, d'aquesta tolerància, perquè quedin clarament fixades les posicions dels diferents Grups en cadascuna de les qüestions importants del text.

(El senyor Hortalà s'aixeca per parlar.)

El Sr. HORTALÀ: Com que el senyor Ribó entenc que ha fet acusacions greus al Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, em sabia greu que, per fer-se l'explicació al final, s'haguessin perdut de vista, per la distància, les coses que el senyor Ribó ha dit i que, evidentment, li seran contestades.

El Sr. PRESIDENT: Jo crec, senyor Hortalà, que la distància serà únicament d'algunes hores, de manera que no hi ha cap problema en aquest aspecte.

(El senyor Ribó s'aixeca per parlar.)

El Sr. RIBÓ: Per si hi hagués algun dubte, res més lluny de la meua intenció que fer acusacions contra cap partit d'aquesta Cambra. Jo m'he referit a una situació que, com ens ha recordat el senyor Macià, fa cinquanta anys que succeï; era molt diferent de la d'ara, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies, senyor Ribó.

Passem, doncs, a votació l'apartat 2, és a dir, el vot particular número 116, 32 en la numeració actual, del senyor Joan Hortalà, d'Esquerra Republicana.

Els senyors Diputats i les senyores Diputades que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El vot particular ha estat aprovat per 82 a favor, cap en contra i 32 abstencions.

Passem ara a votar l'article 58, segons el text del Dictamen, en la part que no ha estat modificada per l'aprovació del vot particular.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'article 58 ha quedat, doncs, definitivament aprovat. I escau ara votar el títol del Capítol Primer del Títol Segon, és a dir, el títol del Capítol que ara ha quedat aprovat en la seva totalitat. No hi ha cap esmena.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el títol del Dictamen, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El títol ha quedat aprovat per la unanimitat dels presents.

A l'article 59, que comença el Capítol Segon d'aquest Títol, hi ha una esmena tècnica que en realitat és simplement una esmena, diríem, estilística, per a tenir en compte el que ha estat el text aprovat a l'article 47. Per tant, em sembla que, com que porta la signatura de tots els Diputats, n'hi ha prou de llegir-la, la signatura de tots els Grups parlamentaris, llegir-la, i podrem votar aquest article conjuntament amb el següent, en el qual tampoc no hi ha cap esmena. L'esmena tècnica consisteix en el canvi següent: l'article 59 comença, en el text del Dictamen, dient «El President de la Generalitat ostenta la més alta representació de la Generalitat de Catalunya», i aquí es proposa —perquè això ja havia estat dit— començar dient «Al President de la Generalitat, com la més alta representació de la Generalitat, li correspon...». No havent-hi, doncs, em sembla, per assentiment dels senyors Diputats, cap objecció, passem a votar conjuntament els articles 59 i 60.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Els articles 59 i 60 han estat aprovats per la unanimitat dels presents.

A l'article 61 hi havia una esmena del senyor Rafael Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, i ha estat ja defensada conjuntament amb la número 102, però, a més, em sembla que decau, vist el resultat de la votació. De manera que a l'article 61 no hi ha cap esmena i tampoc no n'hi ha cap a l'article 62. De manera que proposo que es votin conjuntament els articles 61 i 62, tal com figuren en el Dictamen de la Comissió.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Els articles 61 i 62 han quedat aprovats per la unanimitat dels presents.

A l'article 63 hi ha dues esmenes, una del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, l'esmena que portava anteriorment la numeració 128, i una del Grup Socialista, que portava la numeració 129.

Per a defensar l'esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, molt breument, fins i tot amb afany de sintetitzar al màxim l'argumentació, perquè és la segona part de la figura del Conseller Primer, ara ja molt més disminuït. Ens queda només la possibilitat d'incloure el nom i la possibilitat de donar-li una altra competència que no té un possible Conseller delegat en l'Estatut actual.

Jo diria, molt afectuosament, al meu amic i company de tasques parlamentàries Macià Alavedra que pensi que no sempre —malgrat la Catalunya mil·lenària, aquest dring que se sent sovint en aquest hemicicle—, no sempre hi haurà la circumstància històrica que aconsella que el President de la Generalitat ni es plantegi la delegació a un Conseller Primer. No sempre. Pot canviar, i pot canviar amb la màxima unitat dels partits i d'un partit polític, pot canviar per múltiples raons. Hi pot haver molts candidats capacitats a ocupar un càrrec com el de Conseller Primer, amb el nom i amb la competència. Hi pot haver una càrrega molt feixuga damunt les espatlles del President de la Generalitat que vulgui traslladar en part a algú que l'ajudi, diferenciant ambdues filosofies, que ja sé que no compartim. No sé si no compartim personalment —segur que no ho compartim políticament— que el President de la Generalitat sigui President de Catalunya representatiu i no només cap de govern.

A l'esmena nosaltres, deixant de banda aquesta al·lusió molt amical a l'amic Macià Alavedra, encara podríem aprofitar la figura, primer, afegint a les competències delegables la de la presidència del Consell Executiu. És una funció executiva, és una funció lògica per la qual li permetem que es delegui en aquesta mateixa proposició, i a més permet la coordinació de les funcions que en aquest Estatut es deleguen. I, en segon lloc, el nom, Conseller Primer, més que Conseller en Cap, que seria el que correspondria al Consell de Barcelona, a en Rafael Casanova, a tantes figures històriques, o Conseller Delegat, que recordaria massa una terminologia de societats anònimes. Podríem parlar de Conseller Primer, figura cabdal, institució històrica, i que assumiria aquestes competències.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Algun torn en contra? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Hortalà per a un torn en contra.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, òbviament que el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya és partidari del Conseller Primer, i és partidari del Conseller Primer amb totes les prerrogatives que pugui tenir certament un cap de govern. Però, malauradament, malauradament, l'Estatut que avui tenim no permet aquesta figura, i institucionalitzar-la d'una manera descafeïna-da, nosaltres no ho volem.

El senyor Ribó ja ha fet esment reiteradament a l'article 36.4 de l'Estatut. Efectivament, l'article 36.4 de l'Estatut diu

que el President, que el Conseller Primer, si s'escau, que el President de la Generalitat, en tot cas, en tots els casos, és políticament responsable davant del Parlament. I a l'article 36.3 diu que el President podrà delegar temporalment funcions executives. Per tant, la figura d'un Conseller Primer, amb aquestes dues restriccions, no permet, estrictament parlant, amb puritat jurídica, una moció de censura separada, perquè, en tot cas, sempre el President de la Generalitat en seria el responsable. I no permet un Conseller Primer amb plenitud de funcions, amb tota la càrrega política que significaria, perquè només se li permeten delegacions executives. Per tant, nosaltres, que som partidaris del Conseller Primer, no podem per aquesta via del subterfugi, per aquesta via d'un incompliment d'un text estatutari que reiteradament hem dit que no ens agradava, que tenia un sostre baix, no podem, evidentment, votar-ho per aquesta porta falsa.

Si el senyor Ribó, fermament, com a nacionalista que diu que és, creu que la figura del Conseller Primer es pot institucionalitzar, que s'ha d'institucionalitzar, que convé per a la governabilitat de Catalunya, em permeto recordar-li —i en això ens tindrà absolutament al seu costat— que l'article 56 de l'Estatut permet la seva revisió, i és per aquesta via en qualsevol cas que convé, i nosaltres ho abonarem i prendrem si cal la iniciativa per a poder introduir, efectivament, un Conseller Primer.

A partir d'aquí se'ns fa a nosaltres com una mena d'interrogant gros quan el senyor Ribó, de sobte, invoca preceptes estrictament nacionalistes, i a l'hora de votar esmenes que, al nostre entendre, milloren, millorarien, haurien millorat substantivament aquest text en el tema substantiu de la consolidació institucional, de la consolidació autonòmica, resulta que el senyor Ribó hi vota en contra. Perquè el senyor Ribó, malgrat el seu nacionalisme, prefereix que al President de la Generalitat li doni possessió un Ministre de Madrid. És curiós, d'una banda, un Ministre de Madrid ha de donar possessió al President de la Generalitat, i, de l'altra, es vol un Conseller Primer descafeïnat.

Nosaltres, que som l'Esquerra Republicana d'avui, i Republicana d'abans, nosaltres que no pactem en funció d'interessos partidistes, que no acceptem aliances que hipotequin el que és el nostre marc autonòmic, nosaltres no tenim, històricament parlant, històricament parlant, cap mena de traïció al que són els nostres principis i els nostres ideals. Nosaltres, l'Esquerra, i sense dir-ho en to de suspicàcia, creiem que el concepte estrafolari que ens aplica el senyor Ribó és fruit d'una visió esperpèntica que té de la consideració global de la política catalana, i només voldríem dir-li que abans de fer determinades consideracions històriques sobre certs partits —en aquest cas concret el d'Esquerra Republicana— que pensi en la trajectòria nostra i en la trajectòria d'altres, i si s'han d'esmentar determinades consideracions històriques, jo li voldria dir que és ben diferent —contràriament al que succeeix amb l'Esquerra—, és ben diferent el que passa amb el PSUC, millor dit, amb la Unió Socialista de Catalunya del senyor Comorera, del que està passant ara amb la conjuntura oportunista del partit en què el senyor Ribó, aquí, en nom de no sé quina lleialtat i no sé quin nacionalisme, ens ve a explicar i a atacar els altres.

Gràcies.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, deixant de banda les afirmacions sobre el meu Partit que ha fet el senyor Hortalà, amb tot el seu dret a utilitzar aquesta tribuna, sí que voldria, per a rectificació d'una frase que ha posat en la meua boca i que jo no he dit —i el *Diari de Sessions* ho constatarà—, poder fer ús molt breument de la paraula.

El Sr. PRESIDENT: D'acord, senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Molt breument, senyor President, per no entrar en un terreny al qual em vol portar el senyor Hortalà, car sembla que argumentar debats històrics en el Parlament de Catalunya remou consciències en ell mateix i, sobre senyes d'identitat, vull dir-li que jo, en cap moment d'aquesta sessió, no he afirmat que vull que, al President de la Generalitat, li doni possessió un Ministre de Madrid.

El meu Grup ha votat a favor d'un text que diu «El President electe prendrà possessió del seu càrrec dins el termini de cinc dies a partir del seu nomenament.» Aquí, un Ministre de Madrid no hi figura enlloc. Deu ser un fantasma que té el senyor Hortalà en la seva ment. Aquest fantasma ell sabrà per què el té; nosaltres no l'hi tenim pas, senyor Hortalà.

(*El Sr. Hortalà demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Hortalà, jo crec que en l'explicació de vot, potser podrà aclarir aquesta qüestió, la significació de les seves paraules.

El Sr. HORTALÀ (*de l'escó estant*): Jo no voldria assentar el precedent de l'última investidura, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Bé, passem ara a l'esmena del Grup Socialista. Voldria indicar només als senyors Diputats que tinguin davant el *Butlletí Oficial* que, per un error d'impremta, les tres darreres paraules que figuren en el text «les funcions delegades», hi figuren en cursiva com si haguessin estat afegides, quan, en realitat, haurien d'estar en lletra rodona perquè no han estat afegides.

Per a defensar aquesta esmena, té la paraula el Diputat senyor Molas.

El Sr. MOLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta esmena pretén que s'introdueixi en el text de la Llei la possibilitat que sigui delegable també la funció c) compresa en l'article 61 corresponent al President de la Generalitat, al Conseller en el qual delegui totes les funcions executives, segons que estableix l'article 63. Aquesta funció és la convocatòria i la presidència de les reunions del Govern.

Des del nostre punt de vista, com a Grup Socialista, creiem que la delegació de funcions executives, de l'article 62, comportaria, també, lògicament —la possibilitat de delegació d'aquesta funció c) de l'apartat 61— la convocatòria i presidència de les reunions del Govern.

Efectivament, aquesta és una funció substantivament delegable, perquè és una funció executiva. No és una funció d'un altre ordre que una funció executiva. Potser caldria entrar a delimitar què és la funció executiva i la possible complexitat d'aquest tipus de funció.

La funció executiva es distingeix de la funció legislativa i de la funció judicial —és una obvietat, potser—, però se'n distingeix a partir d'unes fronteres delimitades i precises del que és la funció legislativa i la funció judicial. I, en la història dels cent darrers anys, la funció executiva ha crescut no només en importància i en pes sinó també en àrees.

Globalment, podria indicar que hi ha tres tipus de funcions

compreses dins la funció executiva: les anomenades «funcions executives de gestió», que l'Estatut defineix en l'article 37 com a funcions administratives, possiblement, i que tenen, evidentment, un control jurídic. És a dir, es controla l'exercici d'aquestes funcions per mecanismes jurídics. Una funció deslligada o diferenciada plenament dins la funció executiva, que és la potestat reglamentària, que correspon al Consell Executiu, i que té també un control jurídic, i la resta de la funció executiva, que sol anomenar-se en moltes ocasions «funció de govern» o «funció executiva de govern», comprèn, entre elles, la més important, o la més destacada, la direcció i coordinació de les funcions de govern, i no sol traduir-se necessàriament —necessàriament— en actes jurídics. És a dir, pot comprendre actes que no prenen forma jurídica, com, per exemple, els actes acordats, o, com, per exemple, la simple coordinació del programa legislatiu. I l'exercici d'aquesta funció executiva de govern sol tenir, o sol ser, pròpiament parlant, el centre del control polític.

Per tant, aquesta funció, la funció de convocar i presidir reunions del Govern, forma part de les funcions executives, i no es pot aduir la qualificació, la direcció i coordinació de les funcions de Govern sigui una funció diferent de l'executiva. És part de la funció executiva; diferent, això sí, de la funció executiva de gestió, que l'Estatut anomena «administrativa», i de la funció executiva que s'expressa a través de la potestat reglamentària, que són diferenciades.

Per tant, és una funció executiva, i és delegable. La delegació que nosaltres defensem —potestativa, i només en el cas que s'hagin delegat totes les funcions compreses en l'article 62— no implica la delegació de totes les funcions executives. És a dir, és perfectament dins el marc de l'Estatut, quan estableix que «el President podrà delegar temporalment funcions executives en un dels Consellers» —article 36—; per tant, d'alguna forma, pot haver-hi la interpretació que no totes les funcions executives són delegables. Per tant, el President no pot delegar totes les funcions executives que li corresponguin com a institució.

Efectivament, no pot delegar-les totes. El que nosaltres proposem és que una de les funcions executives que en el Projecte actual no és delegable pugui ser delegable, i totes les altres, de l'article 61, continuen corresponent exclusivament al President de la Generalitat, sense que les pugui delegar.

I no és incoherent. I no és gens incoherent aquesta formulació. Jo diria que és lògica i coherent amb el redactat actual de l'article 62, és a dir, De les funcions delegables. Per què dic que és lògica i coherent? Perquè la delegació possible comprèn ja la coordinació del programa legislatiu, i això ¿no és una coordinació de funcions de direcció del Govern? per tant, no hi ha cap raó substantiva que impedeixi, —cap raó tècnica, cap raó legal— que impedeixi aquesta delegació.

El 62 a), és a dir, la coordinació del programa legislatiu, creiem que més aviat permet indicar que cal que el 61 c), la «Convocatòria i Presidència de les reunions del Consell Executiu o del Govern» — sigui coherent, sigui corresponent, que vagi a continuació. És a dir que, d'alguna manera, s'impliquen. Si no, com es pot coordinar aquesta funció, si no és reunint els qui són coordinats i reunint-los com a institució? Si no, possiblement, si es delega aquesta funció en algun cas, aleshores, el que pot provocar-se és l'aparició d'una figura

nova, figura nova que, possiblement, la història podria inventar —si surt aquesta formulació: una reunió del Govern en la qual el Conseller que tingui la delegació de funcions assisteix com a Conseller, i unes reunions dels Consellers, presidits pel Conseller que ha rebut la delegació per a coordinar l'activitat legislativa, i que té els efectes de coordinació de l'activitat legislativa.

És a dir, tindríem, aleshores, possiblement, com a possibilitat, dues figures institucionals, però una de no regulada, i possiblement, en l'orientació general que té la Proposició de Llei, seria més coherent regular-la.

Nosaltres creiem, com a socialistes, que és millor desenrotllar les dues possibilitats organitzatives que dóna l'Estatut, com feia la Generalitat republicana, i espero que ningú no se senti alludit amb aquesta remissió. Nosaltres creiem que això d'aquí és bo, precisament perquè les lleis, quan es preveuen per temps, quan es pensen com a lleis institucionals, quan no són fetes pensant a curt termini, han de desplegar les possibilitats legislatives, flexiblement perquè la realitat pugui crear-les i recrear-les després, però també normades, perquè quedin clares les possibilitats existents, sense necessitat d'anar després a revisions o a reconsideracions de les lleis.

Nosaltres creiem que el tema del Conseller Primer és present en aquesta Proposició de Llei; nosaltres creiem que hi és, que hi existeix. Que la delegació de funcions executives implica ja un Conseller Primer. Que no es diu Conseller Primer? Que no se li dóna nom? És un Conseller innominat? Cert. En la Proposició de Llei no hi és, però, en realitat, hi és, i li'n direm, i acabarem dient-li'n quan això es produeixi.

Nosaltres, el que voldríem no és tant que en surti el nom, ja que, evidentment, creiem que ja hi és, i el nom ja sortirà, més tard o més d'hora, quan es produeixi la delegació, sinó que valdria més que es regulés amb precisió, perquè fos una figura coherent, fos una figura funcional, que no tingués trossos que li falten, que no tingués amputacions, i sobretot, que si entra, que entri per la porta que li correspon: regulant-lo i preveient-ho.

Perquè, nosaltres, el que no creiem és que es pugui fer una llei a mida, o una llei lligada a una situació concreta, una situació que esperem que sigui transitòria, i, per tant, que hi hagi situacions posteriors diferents, i, sobretot, una llei que obri les possibilitats que permet l'Estatut, que les obri bé, i que les obri regulant-les. Que obri, d'alguna manera, l'ordenació possible de com serà la Generalitat sense que s'hagi d'anar a buscar un canvi de la llei, una reforma de la llei, si es produeix una nova situació política.

Nosaltres hem fet molts esforços, en molts punts de la Llei, sobre aquesta qüestió. Els hem fet. Estem disposats a fer-los fins que es voti el final de la Llei, però nosaltres creiem que seria bo, que hauria estat bo, que seria bo per a Catalunya que aquesta Llei preveïés totes les possibilitats que l'Estatut ofereix, i que les preveïés sense limitacions, sense mitges tintes, àmpliament, amb generositat legislativa, no necessàriament amb generositat política —possiblement, però, la implica— per al futur, per al bé de Catalunya.

Creiem que la sensibilitat política per a evitar que aquesta Llei hagi de ser modificada, sigui corregida, sigui ampliada, sigui perfeccionada en una nova situació política. No és la millor manera de tractar el tema que, en aquests moments,

estem considerant i que nosaltres considerem important. Sense que això vulgui dir que totes les formulacions polítiques, que totes les orientacions polítiques hagin d'aplicar la figura de la delegació. Aquesta és una delegació potestativa del President de la Generalitat, és una possibilitat de la qual es pot fer ús o pot no fer-se'n ús, i, per tant, si una majoria política, una orientació del President de la Generalitat creu que no n'ha de fer ús, dins la Llei hi cap perfectament, dins l'Estatut hi cap perfectament.

El que voldríem també és que, de la mateixa manera que cap dins l'Estatut, dins la Llei capigués aquesta possibilitat de delegació de funcions, regulada d'una forma completa, bona, acabada. No, d'alguna manera, d'una forma lateral, sense precisió i amb una necessitat de procedir a modificacions, canvis, precisions o correccions posteriorment.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? Té la paraula el senyor Alavedra per a un torn en contra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, ja s'han comentat aquí aquest matí les diverses funcions del President de la Generalitat, que, a més a més, queden establertes en la Proposició de Llei que estem debatent, en els articles 60, 61 i 62. Són les funcions representatives, com preveu l'Estatut: la més alta representació de la Generalitat i la representació ordinària de l'Estat a Catalunya.

Són, després, unes funcions de direcció política. L'Estatut ens diu que el President de la Generalitat «dirigeix i coordina l'acció de Govern», i nosaltres creiem que, precisament, la millor coordinació de l'acció de Govern és la de presidir i convocar el Consell Executiu, és a dir, el Govern, i, després, hi ha, pròpiament, unes funcions executives que són les definides en l'article 62 de la Proposició de Llei que s'està debatent i que són les que, en virtut de l'Estatut d'Autonomia, són delegables totalment o parcialment, i temporalment, en un Conseller.

Nosaltres, per tant —amb l'argumentació que acabo de fer ja es podia intuir—, creiem que aquesta funció de l'apartat c) de l'article 61, que el Grup Socialista pensa introduir en les funcions delegades sempre que es deleguin totes les executives, no és una funció executiva delegable perquè forma part clarament de les funcions de direcció i coordinació de l'acció de govern que, al nostre entendre, són indelegables pel President de la Generalitat. Per aquest motiu nosaltres ens oposem a l'esmena.

El senyor Molas, al mateix temps, en la seva intervenció ja ens ha demostrat que ell també considerava que aquesta era una funció de coordinació, ho ha dit, coordinar el Govern és l'essència de la coordinació i aquesta precisament seria aquí, en aquest cas, la funció que es delegaria. I això ho fa, i ho ha dit clarament en la seva exposició, amb el desig, amb l'esforç que han fet i fan els socialistes en tot el debat d'aquesta Llei d'introduir aquesta figura del Conseller Primer; esforç que nosaltres respectem, però al qual ens oposem pels motius que jo ja he dit abans, perquè ens sembla que en virtut de l'Estatut d'Autonomia, en virtut de la responsabilitat política, en tot cas, del President de la Generalitat davant el Parlament, i en virtut de la delegació potestativa de funcions únicament executives i no de direcció i de coordinació i que, a més a més, com tota delegació, són revocables en qualsevol cas, no hi cap

d'introduir en aquesta Llei, forçant l'Estatut d'Autonomia, la figura del Conseller Primer. La figura del Conseller Primer no es tracta d'un òrgan primari que ens vingui creat per la Constitució i l'Estatut, sinó que, en virtut de la delegació, es vol convertir en una institució que tingui una actuació de coordinació que al nostre entendre només correspon al President de la Generalitat.

Per aquests motius ens oposarem a l'esmena del Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació les esmenes a l'article 63.

(El senyor Ribó demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ribó?

El Sr. RIBÓ (de l'escó estant): Senyor President, nosaltres de l'esmena 128 posem a votació solament el punt 3, que passaria a ser el punt 2. El punt 2 de la nostra esmena pot ser perfectament subsumit en l'argumentació que ha donat el Diputat senyor Isidre Molas i amb un redactat potser més acurat, que hi ha a l'esmena 129.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, aleshores passem a votació l'esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat únicament en el que era el punt 3, que ara passaria a ser el punt 2 d'aquest article 63.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

I ara passem a votació l'esmena número 129, 36 en la numeració actual, del Grup Socialista.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena del Grup Socialista, 36 en la numeració, ha estat aprovada per 59 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Aleshores, amb aquesta votació ha quedat aprovada la totalitat del Capítol II, del Títol II.

Passem, doncs, a votació el títol d'aquest Capítol.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

S'entén que l'esmena d'addició al mateix temps implicava la votació de la part del text del Dictamen, que no s'afegia. En tot cas, si algun senyor Diputat vol que repetim la votació especificant la votació del Dictamen? Jo em penso que quan és una esmena d'addició... (Pausa. Remor de veus.) Doncs perquè no quedi cap equívoc, votem el text del Dictamen de l'article 63, essent l'esmena aprovada una addició que es fa a aquest text.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que voten en contra?

Els que s'abstenen?

El text del Dictamen ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Podem passar, ara, al Títol III, que comprèn només dos articles, l'article 64 i l'article 65. A l'article 65 hi havia presentada una esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat que crec que ha decaigut, vista la votació anterior. Per tant, podem passar a votació la totalitat d'aquest Títol, incloent, doncs, el títol del Títol III, el títol del Capítol I, els articles 64 i 65 i, al mateix temps, el títol del Títol II que no havíem votat anteriorment; de manera que votariem: títol del Títol II, títol del Títol III, títol del Capítol I, d'aquest Títol, i els articles 64 i 65.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

El títol del Títol II, el del Títol III, el del Capítol I i els articles 64 i 65 han estat aprovats per la unanimitat dels presents.

Passem ara al Capítol II d'aquest Títol III. A l'article 66 hi havia una esmena del Partit Socialista Unificat que havia estat defensada i em penso que no té objecte, vist el resultat de la votació de l'article 50. Per tant, doncs, considerem aquest article sense esmena. En aquest cas tampoc no hi ha esmena a l'article 67 i podem votar-los tots dos conjuntament.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin, doncs, d'acord amb el text del Dictamen per als articles 66 i 67, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El text del Dictamen en els articles 66 i 67 ha quedat aprovat per la unanimitat dels presents.

A l'article 68 hi ha tres vots particulars, tots ells exactament idèntics, coincidents a mantenir el text de la Proposició; un del Grup Socialista, un del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat i un del Diputat senyor Josep Benet.

Cada un dels Grups o el Diputat senyor Benet que presenta aquest vot particular té dret a defensar-lo. Ara bé, en el cas que algun d'aquells fos retirat, evidentment hi hauria torns en contra en el mateix nombre que hi hagués hagut torns a favor i, òbviament, hi haurà una sola votació.

Seguint l'ordre de presentació, pertoca al Grup Socialista, al Diputat senyor Molas, defensar el vot particular.

El Sr. MOLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista manté com a vot particular el text de Ponència de la Proposició i, per tant, defensa que el règim d'incompatibilitats dels Consellers sigui similar al que l'article 56 estableixi per al President de la Generalitat. Dit d'una altra forma, això el que voldria dir és que creiem que l'excepció que fa el text de Ponència que els Consellers de la Generalitat puguin ésser compatibles amb el càrrec de Diputat i el de Senador a les Corts Generals, quedaria suprimit i la nova redacció és la configurada en Ponència, per a fer congruent el conjunt de l'article.

Nosaltres creiem, els socialistes creiem que el càrrec de Conseller només ha d'ésser compatible amb l'exercici de la funció de Diputat al Parlament de Catalunya. I això a partir d'un criteri; un Conseller té un càrrec important, un càrrec de molta feina, un càrrec de molta activitat, a part de molta responsabilitat, i aquest càrrec no és un càrrec que es pugui fer a hores, a estones perdudes o compaginant-lo amb altres activitats. Evidentment no ens imaginem un Conseller sense feina o amb

tan poca feina que en pugui fer d'altres i difícilment es pot fer bé una feina quan se'n fan dues, tres o quatre al mateix temps.

Certament som un país petit, però això no ens excusa de fer la feina que correspon, procurant fer-la acabada i procurant fer la que correspongui, i hem de fugir del desig —d'altra banda, noble i en molts moments de la història potser necessari— de voler fer diverses coses al mateix temps i ésser en diversos llocs al mateix temps. Creiem que la feina de Diputat i Conseller són feines que exigeixen moltes hores i no es tracta de voler fer compatible una situació per després buscar una substitució permanent per a poder realitzar una de les dues feines. Si fos una substitució permanent com a Conseller entrariem en una situació anòmala, i si fos una situació de substitució com a Diputat entrariem en la no realització correcta i plena de la funció legislativa i de control que correspon als Diputats.

És més, sense entrar en altres consideracions, nosaltres, quan es va discutir el Reglament d'aquest Parlament, quan havia sortit un article 5 d'aquest Reglament que obligava els Consellers de la Generalitat i el President a formar part de les Comissions i se'ns va argumentar que no tenien massa temps per a poder assistir a la tasca parlamentària i que era bo que fossin Diputats al Parlament per a poder intervenir amb més comoditat en el Ple o poder tenir vot en el Ple, però que en canvi no podien intervenir en la tasca parlamentària diària, després d'una primera consideració d'una certa rigidesa sobre el tema, creient que tots els Diputats havien de fer la feina de Diputat, vam quedar convençuts de les raons que exposava fonamentalment el Grup del qual el Govern és emanació i vam assumir aquest raonament, i el vam assumir plenament, i vam estar plenament d'acord a fer la reforma del Reglament d'aquest Parlament, per tal de fer possible, per tal d'establir que els Consellers de la Generalitat no tenen el deure de pertànyer a una Comissió d'aquest Parlament.

Bé, i aquest raonament, que ens ha convençut, que és un raonament sortit de Convergència i Unió, indica una cosa certa, certíssima, i és que el Conseller de la Generalitat, si fa de Conseller de la Generalitat i, lògicament, per tant, té feina de govern, no és compatible funcionalment, amb l'exercici d'altres càrrecs representatius, si es volen exercir bé els càrrecs. Una altra cosa és que pugui assistir als plens i votar. D'altra banda, i finalment, i només per a deixar-ne esment, creiem que l'acumulació de càrrecs polítics no és bona tampoc per a l'ordenació política de les funcions dels òrgans, de les institucions i de les persones.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? *(Pausa.)* Té la paraula, per al torn en contra... *(El Sr. Camps i Rovira s'aixeca per parlar.)*

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, per una qüestió d'ordre. Aquest torn en contra, demanariem a la Presidència d'acumular-lo, en cas que hi hagi altres intervencions, i fer-lo al final a través del Diputat senyor Pibernat.

El Sr. PRESIDENT: Bé, d'acord. Pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat té la paraula, per a defensar el vot particular, el Diputat senyor Valentín.

El Sr. VALENTÍN: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, realmente, después de la exposición que acaba de hacer el Diputado señor Molas, este Grupo parlamentario podría haber incluso renunciado a la defensa en el sentido de

que los argumentos a emplear hubieran sido, caso de que el nuestro hubiera sido el turno primero, hubieran sido, digo, idénticos.

De todas maneras, el Grupo parlamentario que represento considera que, en este tema, que es un tema singular, y al decir singular no és un tema menor, es un tema de la mayor importancia, considera, digo, que es un deber y es conveniente políticamente dejar presente explicitar cuál es el sentido de nuestro voto.

Aun a riesgo de repetir argumentos aducidos ya por el Diputado señor Molas, es evidente, y la Cámara, encuentro, pienso que es difícil que encuentre razones para reargüir en sentido contrario, que esta enmienda se apoya en el carácter mismo de la función ejecutiva. Una función, alta función ejecutiva, propia de un Conseller de la Generalitat; una función que es rigurosamente continua, que es rigurosamente intermitente, necesitada de una dedicación exclusiva y necesitada de una proximidad en el espacio y una proximidad en el territorio.

¿Cómo puede hacerse compatible un adecuado cumplimiento y una atención a la función de Conseller de la Generalitat de Catalunya y, al mismo tiempo, de parlamentario del Estado, cuyo ejercicio tiene lugar precisamente y preponderantemente en la capital del Estado, en Madrid? Una de dos: o no será un buen Conseller, o no será un buen Diputado o un buen Senador.

La *ratio legis* que ha inspirado la redacción del artículo 56, que se refiere a las incompatibilidades del Presidente de la Generalitat es, salvando las diferencias de preeminencia institucional, evidentemente a favor del Presidente de la Generalitat, absolutamente idéntica en el caso del artículo 56 que regula, decía, las incompatibilidades del Presidente de la Generalitat, absolutamente idéntica al artículo que estamos debatiendo en este momento. Nosotros, realmente, no alcanzamos a ver alguna razón objetiva que explique este interés en introducir en este artículo casi el inciso singular, curioso, de que precisamente sea compatible con el cargo, con el ejercicio de la función de Diputado del Congreso de los Diputados o de Senador. No nos lo explicamos.

Es evidente, señoras y señores Diputados, que por la propia naturaleza de la función, y con eso vuelvo a la argumentación con que he iniciado mi parlamento, el puesto de Conseller de la Generalitat de Catalunya está en su Departamento, en la atención necesaria de la gestión de los asuntos políticos que entrañan una gran responsabilidad, un gran significado en el caso de un Conseller, miembro del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya. El cargo de Diputado del Congreso, el cargo de Senador, está en su escaño correspondiente, en Madrid, está en su circunscripción, está con su presencia pública, está quizás muchas veces gran espacio de tiempo en el puente aéreo Madrid-Barcelona, y el puente aéreo Madrid-Barcelona y el escaño de Madrid no son en absoluto compatibles con el desempeño adecuado y cumplido de Conseller de la Generalitat de Catalunya.

Muchas gracias.

El Sr. PRESIDENT: Algun altre Diputat que no fos el senyor Pibernat, desitjaria fer un torn en contra? (Pausa.) Bé, aleshores, el senyor Benet té la paraula per a defensar el seu vot particular.

El Sr. BENET (de l'escó estant): Bé, de l'escó, senyor Presi-

dent, i molt breument, si m'ho permet. Per no allargar innecessàriament aquest debat i per coincidir aquest Diputat amb l'argumentació exposada pels representants del Grup Socialista i del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, em limito a adherir-me a aquesta argumentació i, per tant, retiro el meu vot particular, a favor dels altres vots particulars.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Pibernat per al torn en contra.

El Sr. PIBERNAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, com ja s'ha dit abans, els vots particulars que s'han posat a l'article 68 només tenen una única particularitat, la de dir que es tracta de suprimir d'aquest article la compatibilitat entre el càrrec de Conseller del Consell Executiu i ser Diputat a les Corts Generals. El senyor Valentín ens acaba de dir que no veu l'interès que pot haver-hi, precisament, a introduir-hi aquesta compatibilitat. De totes maneres, alguna cosa deviem veure en la Comissió quan el Grup del PSUC va abstenir-se i, en canvi, no va votar en el mateix sentit que ara sembla defensar.

El Diputat que us parla voldria transmetre a tota la Cambra la convicció que seria un error que prosperessin aquests vots particulars. En primer lloc, es podria creure que això queda immers en un conjunt de casos simplement d'incompatibilitat, i exactament no és així. Hi ha un principi, creiem que el principi d'incompatibilitat, quant a l'ètica i quant a l'eficàcia, és un principi bo. Per això, el mateix senyor Valentín ho ha dit, és un cas singular, no és un cas general, és un cas particular que val la pena d'examinar exactament com és.

El senyor Molas ens ha dit una cosa sobre la qual hem de reflexionar: que Catalunya és un país petit. I això és veritat, i els partits que formen part de Catalunya, que són catalans, també són petits. Aquests partits, resulta que quan es presenta una convocatòria a les eleccions a Corts generals a Madrid han de buscar entre els seus homes les persones més representatives i de més eficàcia per a enviar-los a defensar els interessos de Catalunya i també els interessos de tot l'Estat en el Congrés o en el Senat. I així ho fan. Aquests mateixos partits, que són petits, han de fer aquest mateix esforç per trobar uns homes totalment eficaços quan es convoquen eleccions al Parlament de Catalunya.

Ara bé, seria dolent que, d'antuvi, aquests partits haguessin de considerar que les persones que envien com a Diputats o com a Senadors a Madrid, i que arriben a ser elegits, ja renuncien totalment a tenir una posició i una actuació rellevant dintre la política catalana interior. I explicaré per què. Ili ha un Decret-Llei, el 20/77, sobre normes electorals que és molt discutible però és el que sembla que regeix, en el qual hi ha un article en el qual es diu —l'article 20, apartat 8—, en el qual es diu que en cas de renúncia o de defunció d'un Diputat, serà substituït pel que ve immediatament després en la seva llista, però això solament en els dos primers anys. I, per tant, en aquest cas, si es creïés necessari, en constituir un Govern a Catalunya, de demanar a un Diputat de Madrid, del Congrés de Madrid, que vingués aquí a fer de Conseller, amb la renúncia del càrrec de Diputat, la cosa estaria resolta.

D'altra banda, aquesta mateixa Llei, en l'article 21.3, exposa què passa en el cas que, per renúncia o per defunció, quedi vacant un lloc de Senador. La cosa, en aquest cas, ja

seria més complicada perquè en els dos primers anys d'existència de legislatura, el que realment ha de passar és que s'han de convocar unes eleccions parcials, eleccions que sabem nosaltres que són poc representatives en tant que difícilment reflecteixen el sistema de majories i minories que s'ha de contemplar a cada circumscripció. Però aquesta complicació no és res, o aquest perjudici no és res comparat amb el que representa després del segon any de legislatura, tant en els llocs de Diputats com en els de Senadors, perquè aquesta Llei, aquest Decret-Llei, diu que el que realment s'ha de fer és deixar l'escó vacant, la qual cosa representa un perjudici per al partit que en aquell moment considera que aquesta persona podria ocupar un càrrec de Conseller.

Jo crec que les senyores i els senyors Diputats han de veure que aquesta incompatibilitat és realment perjudicial per a Catalunya. Examinaria un altre cas que quedaria claríssim. Per exemple, si al cap d'un mes que aquesta incompatibilitat s'exercís des de Catalunya, des de Madrid ens vingués una llei per a tot l'Estat, en la qual es digués que ser Diputat en un Parlament autònom representa no poder ser Ministre de Madrid, segurament que això nosaltres ho consideràvem com una discriminació intolerable. I això és el que en aquest moment estem fent nosaltres aquí, o el que volen fer els que en aquest moment admeten el vot particular.

Nosaltres sabem que en aquest Parlament hi ha hagut en un moment determinat un Diputat que ha estat Ministre, durant un temps curt, i, en el fons, tothom ho ha considerat normal, més o menys allunyats de la ideologia d'aquest Diputat, tots hem considerat que era bo que els Diputats del Parlament poguessin ser Ministres. En canvi, nosaltres volem en aquest moment autolimitar-nos nosaltres mateixos per a la possibilitat contrària.

Després voldria esgrimir un altre argument, que és l'argument històric que, per exemple, ha semblat que el Grup del PSUC esgrimia avui molt. I podríem esgrimir que, en temps de la Generalitat republicana, hi van haver molts Consellers que, a la vegada que van ser Consellers, van ser Diputats. Fins i tot un —i llavors podríem parlar per al senyor Ribó que, d'una manera especial, té posada la figura del Conseller Primer—, fins un, que va ser el senyor Santaló, a la vegada era Conseller, Conseller Primer i Diputat a Madrid. I després en diria un, que és una figura totalment inqüestionable, que és la figura de Ventura Gasol. En Ventura Gasol va defensar la cultura catalana durant l'Estatut en les Corts de Madrid, amb molt d'èxit. Sabem tots que realment va ser una peça clau perquè la cultura catalana fos reconeguda com havia de ser-ho, i a la vegada, mentre defensava això, era Conseller de Cultura en el Govern de la Generalitat. I va fer una labor en el Govern de la Generalitat, en la Conselleria de Cultura, de cara a l'ensenyament i de cara a la promoció de la cultura, que tots recordem encara amb gran admiració, i, a la vegada, resulta que era Diputat en les Corts de Madrid i, en aquell moment, faig avinent que de pont aeri no n'hi havia, i les dues coses es cobrien.

Bé, en fi, senyores i senyors Diputats, crec que seria una equivocació modificar el text de l'article 68 amb el text dels vots particulars, ja que introdueixen una limitació en l'actuació dels partits catalans que ningú no ens obliga de fer, que nosaltres mateixos ens limitem, i que porta en ella mateixa una

càrrega de separació entre la política catalana a l'interior de Catalunya i la política catalana a Madrid.

Crec que això no respon a la realitat. Nosaltres hem d'estar connectats absolutament amb les coses que passen a tot l'Estat espanyol i no hi ha cap necessitat d'autolimitar-nos de tal manera que això sigui un compartiment estanc. Crec que, per tant, seria un error que prosperessin aquests vots particulars i demano a la Cambra que els rebutgi i que aprovi el text original sortit de Comissió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votació, en una votació única, els tres vots particulars a l'article 68.

Les senyores i senyors Diputats que estiguin d'acord amb els vots particulars, que es posin dempeus.

Les senyores i senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

El vot particular ha estat aprovat per 65 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Passem ara a l'article 69, al qual hi ha dues esmenes, la que porta el número d'ordre 42, del senyor Ramon Viñals, i la que porta el número d'ordre 43, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. El senyor Viñals té la paraula per a defensar la seva esmena.

El Sr. VIÑALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'esmena que presento a la seva consideració és la que fa referència al cessament individual dels Consellers. L'esmena consta d'una primera afirmació que diu: «Els Consellers cessen individualment i hauran de dimitir sempre que el Parlament els manifesti la seva disconformitat...». Fins aquí l'afirmació. En una mesura d'aquest calibre s'ha de posar a més a més quins són els condicionaments, i així l'esmena continua «... mitjançant proposició de desconfiança, a proposta de la cinquena part dels Diputats», cinquena part dels Diputats concordant amb el que segurament s'aprovarà a l'article 86 d'aquesta Proposició de Llei que estem ara legislant i en la qual també, per al cessament mitjançant moció de censura del senyor President de la Generalitat, s'estableix aquesta cautela de la cinquena part dels Diputats. I acaba dient que haurà d'ésser aprovada per la majoria absoluta dels Diputats la qual cosa és òbvia.

Voldria fer-los avinent que aquesta esmena 42 és de modificació a l'article 69, que en el seu text diu: «Els Consellers cessen sempre que el Parlament nega la seva confiança...», i que, per tant, si s'aprojava, aniria en substitució d'aquest text. Jo crec que això és perfectament vàlid, perquè això que diu actualment el text de la Proposició, «Els Consellers cessen sempre que el Parlament nega la seva confiança al Govern.», de fet, ja s'ha aprovat i s'ha dit a l'article 67, en el qual diu: «El cessament del President de la Generalitat comporta el del Govern.», i també es dirà segurament en l'article 90.1, en què diu que el Govern cessarà, i el senyor President, quan li nega la confiança, etc., etc., si s'aprova la moció de censura. En aquest cas concret, el text que es repeteix en l'article 90 respecte al que es proposa dintre de la Proposició de l'article 69, a més a més de la moció de confiança hi ha també la moció de censura. Per tant, ja queda reflectit en la llei i és obvi que els Consellers cessen sempre que el Parlament nega la confiança al Govern o al President.

Mirin, senyores i senyors Diputats, jo crec que aquesta és

una mesura prudent, necessària i fins i tot obligada. Jo diria que és una mesura prudent perquè en un espai polític com el català, tan atomitzat, i en el qual es pot preveure per a un futur llarg que continuarà aquesta atomització, estem abocats, si més no, que es puguin repetir molt freqüentment les circumstàncies actuals de governs minoritaris, i, per tant, de governs febles. Llavors, les funcions i les actuacions dels senyors Consellers tenen unes característiques diferents. Ells realitzen la tasca d'un Executiu que està en una situació precària, la qual cosa els obliga a unes grans cauteles, i seria dolent que per la mateixa força que té l'oposició enfront d'un Govern feble, continuament poguéssim tenir, o en tot el que pot permetre el Reglament, mocions de censura al Govern o al President de la Generalitat. Crec que és molt millor que es pugui establir la mecànica de la censura a un Conseller sense que per això pugui erosionar-se una desitjable estabilitat del Govern i una continuïtat d'aquest.

He dit també que era una mesura necessària perquè a mi em sembla evident i fins i tot ètic que un Conseller dimiteixi quan ha estat reprovat majoritàriament per tot el Parlament de Catalunya, perquè si no dimiteix en aquell moment i ha estat reprovat majoritàriament per tota la Cambra, vol dir que en certa manera, el senyor Conseller s'enfronta a la voluntat del poble català, si hem d'entendre que el Parlament representa el poble català. Finalment he dit que era una mesura obligada perquè des d'un punt de vista jurídic, l'Estatut, aquest Estatut que moltes vegades sembla que n'estem fent lectures divergents, en el seu article 37.2 diu que «el Consell respon políticament davant del Parlament en forma solidària, sens perjudici de la responsabilitat directa de cada Conseller». I s'hi fixaran, senyores i senyors Diputats, que això ho diu tot en un sol paràgraf, i referint-se al Parlament; que és absolutament diferent de com està plantejat el mateix tema a la Constitució vis-à-vis dels ministres de Madrid. En la Constitució, en el seu Títol Cinquè, de les relacions entre el Govern i les Corts, i a l'article 108, no es diu res que..., es diu naturalment que el Govern respon solidàriament davant el Congrés de Diputats, però no es diu res dels ministres. Efectivament, no se'n diu res. Però, malgrat això, en un altre lloc, molt més allunyat, i parlant dintre d'una altra mentalitat i un altre espai, en el Títol Quart, en un altre Títol, per tant, queda clar, en un altre context ja molt allunyat d'aquest context de les relacions entre el Govern i les Corts, es parla, en el seu article 98.2 que el President dirigeix l'acció del Govern i coordina les funcions, etc., sens perjudici de la competència ni la responsabilitat directa d'aquells en la seva gestió, o sigui, dels ministres d'aquest Govern. Per tant, en aquesta redacció, tal com està feta la Constitució, és, de fet, una clàusula de descàrrec del President del Govern, no, com en el nostre cas, del nostre Estatut, en el 37.2, en el qual, com he dit, és en un mateix paràgraf en què s'ajunta la responsabilitat del Consell davant el Parlament, i afegeix la directa de cada Conseller davant d'aquest.

Jo diria que la proposició de desconfiança a un Conseller és una mesura a la qual no hauríem de donar, en aquest moment, cap càrrega política, i que el Grup que dona suport al Govern hauria d'entendre que per les vicissituds que han passat amb un Conseller o pel fet que ell està en el Govern, la llei no es fa per aquestes vicissituds ni pel que ha passat, les lleis es fan amb visió de futur, i avui el Grup que dona suport

al Govern dona suport al Govern, però demà podria estar a l'oposició, i llavors, potser, enyoraria aquesta mancança de poder presentar una censura a un Conseller.

Finalment, i com he fet reiterades vegades, voldria fer esment a l'Estatut que es va aprovar en aquesta mateixa Cambra l'any 33. Jo sí que crec profundament que tenim ja una tradició política catalana, i jo els diria que aquell Estatut, en el seu article 30, deia que «El Parlament podrà significar, per mitjà de proposicions de desconfiança, la seva disconformitat amb l'actuació del Govern o de qualsevol dels Consellers»; i en el seu article 53, reblava la mateixa posició dient que el Govern haurà de dimitir..., exemple, la forma tal..., i aquest precepte serà també aplicable als Consellers individualment. Per tant, tal com ha dit el Diputat senyor Macià Alavedra, s'ha de ser realista quant a la conjunció, l'aprofitament, el seguiment dels nostres antics textos legislatius, però aquesta mesura —la Constitució ha canviat, l'Estatut també—, aquesta mesura és perfectament possible i entraria en el que el Diputat senyor Hortalà, d'Esquerra Republicana, n'ha dit «la molt valuosa tradició política catalana», que aquí està clarament reflectida, i jo afegiria que molta d'aquesta tradició, com aquest mateix tema i d'altres que s'han tractat en aquesta Cambra, aprovats o no aprovats, han estat posicions veritablement progressistes, com progressista havia estat una obra de govern en el seu context en aquella època.

Gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA (*de l'escó estant*): Senyor President, si m'ho permet, atès que l'esmena del Grup parlamentari del PSUC és gairebé anàloga a la que acabem de defensar, aquest Diputat acumularia el torn en contra.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, però això no impedeix que hi hagi algun altre Diputat que pugui parlar ara en contra. No hi ha ningú més. En aquest cas, té la paraula el representant del Grup parlamentari del PSUC, el senyor Ribó, per a defensar l'altra esmena, la número 137, número d'ordre 43.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, ja ha llegit el Diputat Viñals l'article de l'Estatut de Catalunya que en un sol paràgraf, sense solució de continuïtat, diu: «El Consell respon davant del Parlament sens perjudici de la responsabilitat de cada Conseller». Lliga, doncs, responsabilitat, Govern i Parlament, tres termes que és important que, ara que fem la llei del govern, els sapiguem desenvolupar.

La responsabilitat d'un Conseller pot ser entesa pel que són formes d'impuls de govern, interpellacions, preguntes..., però la responsabilitat política davant el Parlament arreu del món s'entén per la possibilitat de control en la moció de censura. La Constitució espanyola diferencia les cites respecte a aquesta temàtica; així i tot ja hi va haver prou polèmica a l'entorn de la interpretació de l'article 98.2 quan es van plantejar possibles mocions de censura encobertes a l'actuació del Ministre Sancho Rof, aleshores per l'afer de l'oli de colza, possibles mocions de censura presentades per l'esquerra, i, en particular, pel Grup del Partit Socialista Obrer Espanyol. Però en un altre article, el 108 de la Constitució, parla de la responsabilitat solidària del Govern davant el Parlament, per tant, diferencia una cosa de l'altra, no lliga la responsabilitat dels ministres al Parlament, dona molt més peu a la interpretació di-

versa i, fins i tot, enfrontada. L'Estatut, insisteixo, parla de les dues qüestions en el mateix article, en el mateix paràgraf, sense cap separació; és una figura que existeix, ho recordarem una vegada més, perquè no se'ns digui que és estranya al parlamentarisme, a Àustria, a Dinamarca, a la República Federal Alemanya, a Holanda, a Noruega, a Gran Bretanya, al Japó, a quantitat de règims autonòmics i federals de l'Europa actual, que existia en la Segona República a l'Estatut del 33, però aquest sí que és un argument que jo voldria citar amb molta atenció, i que existeix en una situació política molt propera a la nostra.

Els que van redactar l'Estatut d'Autonomia del País Basc van copiar literalment articles sencers del que era l'esborrany de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Per exemple, article 32, Estatut d'Autonomia del País Basc: «El Gobierno responde políticamente de sus actos, de forma solidaria, ante el Parlamento vasco, sin perjuicio de la responsabilidad directa de cada miembro, por su gestión respectiva». És, pràcticament, la còpia literal de l'article 37.2, amb un mateix punt, sense solució de continuïtat, «responsabilitat col·lectiva del Govern davant el Parlament, sens perjudici de la individual de cada Conseller». Coherentment amb aquest redactat, el legislador basc, Ley de Gobierno de Euzkadi, 7/1981, del 30 de juny —i els la llegiré en castellà perquè en basc la majoria de nosaltres no l'entendríem— diu: «Capítulo II. De la responsabilidad del Gobierno. El Gobierno, sin perjuicio de la responsabilidad directa de cada Consejero, por su gestión respectiva responde solidariamente de su política ante el Parlamento». Torna a citar, en aquest cas a la inversa, l'Estatut basc, que cita l'Estatut català. I en què ho concreta, això? Doncs bé, ho concreta en un article, 49.2, que diu: «Asimismo se podrá apreciar la responsabilidad directa de un Consejero en el área de su competencia, mediante la adopción de una moción de censura con los requisitos y efectos previstos en el apartado anterior.» Hi ha, doncs, al meu entendre, coherència del legislador basc quan, inspirant-se literalment en l'Estatut de Catalunya, col·locant-s'ho al seu Estatut d'Autonomia, repetint-ho en la llei de Govern, en el capítol de control ho desenvolupa amb censura individual.

Perquè la pregunta és: si no ho concretem en censura individual, en què queda aquesta redacció del nostre Estatut?, quina és la responsabilitat política dels nostres Consellers?, quina és la responsabilitat política entesa en termes de dret constitucional?, no subsumida en un paquet de responsabilitats d'impuls, com ja sabem que existeixen en el Reglament, com existeix en altres ordenaments jurídics, no; responsabilitat política davant el Parlament. Això només té una traducció, senyores Diputades i senyors Diputats: la moció de censura individual. És talment així, que un dictamen de lletrats, considerat per tots els Grups parlamentaris d'aquesta Cambra, que tenen a la seva disposició tots els Grups parlamentaris d'aquesta Cambra, afirma categòricament que, si no s'admetia la censura individual, resultaria inaplicable la previsió constitucional estatutària de la responsabilitat directa de cada Ministre per a la gestió del seu Departament, i, per tant, resulta coherent l'admissió de la censura individual. I cita aquest mateix dictamen —repeteix que el tenen tots els Grups parlamentaris d'aquesta Cambra—, cita que la Unió Interparlamentària explícita el cas de l'Alemanya Federal, on fins i tot hi ha censura con-

structiva —com em temo que col·locarem en aquesta Llei—, on diu que la censura individual, encara que no estigui estrictament prevista en el text anterior, com seria el cas de la Constitució alemanya, ha estat admesa per una llei, la del règim jurídic de govern, per exemple, o per via consuetudinària. O sigui, fins i tot, sense aquest punt de referència tan inequívoc que tenen els bascos, es podria desenvolupar. És per això, per coherència jurídica i política, que nosaltres plantejem la censura individual als Consellers.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Acabat el debat..., perdó. Hi ha el torn en contra del Diputat senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, moltes gràcies, nosaltres ens oposarem tant a l'esmena del PSUC com a la del senyor Viñals, perquè al cap i a fi la proposició de desconfiança que ell presenta no és res més que una moció de censura individual Conseller per Conseller.

He escoltat amb atenció els arguments que ha donat recentment el senyor Ribó, i ens fan veure que potser confon uns termes jurídics importants. M'estic referint al fet que no és el mateix qui té la titularitat com a subjecte actiu, fins i tot passiu, de la responsabilitat política, amb com la mecànica operativa, com aquesta responsabilitat política s'exerceix, i molt concretament quan s'exerceix amb unes conseqüències polítiques concretes, com són la del cessament com a Conseller. És molt clar, no ho repetiré, l'article 36.4 de l'Estatut, en dir que el President és, en tot cas —el President de la Generalitat—, en tot cas, responsable davant el Parlament. Molt concretament, l'article 37.2 ens diu que el Consell respon políticament, en forma solidària, davant el Parlament, sens perjudici de responsabilitat directa de cada Conseller. Què vol dir això? Vol dir, purament i simplement, que el titular, el subjecte actiu d'aquesta responsabilitat política és, evidentment —té dos titulars, evidentment en té dos—, el Conseller, per la tasca de la seva Conselleria, una titularitat directa, i també el Govern solidàriament, però és molt evident que l'exercici d'aquesta responsabilitat, i precisament amb conseqüències de cessament, es trasllada en forma subsidiària al Govern i al President de la Generalitat mitjançant la moció de censura. És, doncs, per aquesta raó, perquè entenem perfectament la diferenciació entre la titularitat i la mecànica operativa amb què s'exerceix, que nosaltres estem en contra d'aquesta esmena.

En resum, no estem d'acord que el PSUC plantegi quatre tipus de moció de censura: al President de la Generalitat, al Govern, al Conseller Primer, en aquest cas ja decaigut, i als Consellers individualment. I li podríem donar altres raons que les que se li han donat ja fins ara. Se li podria dir, per exemple, que en el cas de la moció de censura Conseller per Conseller s'està discriminant el Conseller, perquè aquest ni tan sols té la possibilitat de presentar la qüestió de confiança quan pot fer-ho en el mateix supòsit el President de la Generalitat en nom del Govern.

Finalment, voldríem referir-nos al dret comparat. Bé, no són tants els països que admeten aquesta responsabilitat Conseller per Conseller amb caire de moció de censura. Li diria que són, tot al contrari, els menors. Concretament, tan sols els d'influència soviètica, amb l'excepció de Txecoslovàquia, els Països Nòrdics i Liechtenstein i Àustria. A tots els altres no existeix aquesta moció de censura individual. I li diríem més,

fins i tot hi ha molts països, tan poc sospitosos com Itàlia, França, Israel i Irlanda, on ni tan sols existeix responsabilitat política directa, i aquesta tan sols és col·lectiva.

Així, doncs, ni des del punt de vista del dret comparat ni des del punt de vista dels arguments que se'ns han donat anteriorment, en aplicació estricta de l'article 37.2 de l'Estatut, podem donar suport a l'esmena i demanem que es mantingui el text de Comissió.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Abans de passar aquestes esmenes a votació, voldria aclarir un punt, perquè crec que és important que quedi precisat, del que ha manifestat el Diputat senyor Ribó.

Se'm confirma que no hi ha hagut cap dictamen dels lletrats del Parlament sobre aquesta qüestió, que va haver-hi únicament un informe sobre el dret comparat, com molts altres informes que es van fer per a la Ponència, informe elaborat sota la responsabilitat de la persona que l'havia redactat, però que de cap manera no tenia el caràcter d'un dictamen fet pels lletrats del Parlament col·lectivament i actuant, doncs, com a servei jurídic d'aquest Parlament.

(El senyor Ribó demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, jo no he dit en cap moment que el dictamen fos del servei de lletrats del Parlament, senyor President. Si s'ha entès així ha estat una confusió de qui ho ha entès. Jo he parlat d'un dictamen que estava a disposició de tots els Grups parlamentaris, però no he parlat d'un dictamen atribuïble al servei de lletrats del Parlament, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, en aquest cas potser les meves paraules haurien estat innecessàries, però de tota manera em sembla que quedava pendent un cert dubte sobre la qüestió, i val més que hagi quedat aclarida totalment amb la precisió que els he comunicat i amb la que acaba ara de confirmar el senyor Ribó.

Passem, doncs, a votació primerament l'esmena número 135, del senyor Ramon Viñals.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena del senyor Viñals, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'esmena ha estat rebutjada per 1 vot a favor, 63 en contra i 50 abstencions.

Passem ara a votació l'esmena amb número d'ordre 43, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta esmena, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenguin?

L'esmena ha estat rebutjada per 51 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Ara hem de passar a votar el text del Dictamen. Passem, doncs, a votació el text del Dictamen per a l'article 69.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

El text del Dictamen ha quedat aprovat per la unanimitat.

Aleshores, podem ara votar, ja acabada la totalitat del Capítol

Segon, el títol d'aquest Capítol Segon del Títol Tercer.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el títol tal com figura en el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenguin?

El títol del text del Dictamen ha quedat aprovat per la unanimitat dels presents.

I ara comencem el Capítol Tercer amb l'article 70. A l'article 70 hi havia una esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de modificació de l'apartat f), i després hi ha una esmena del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de supressió de l'apartat i). Respecte a l'esmena a l'apartat f), del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, l'esmena havia estat ja defensada conjuntament amb la número 23, i en certa manera sembla decaiguda. (Pausa.) Molt bé, doncs aquesta esmena hauria decaigut. No obstant això, s'havia presentat una esmena transaccional del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, que era una esmena de què el senyor Hortalà havia informat, em sembla, la Cambra i que diu el següent: «Article 70.f). Previ informe de la Comissió d'Economia i Finances del Parlament, donar o denegar, etc.» És que els Grups parlamentaris admeten a tràmit aquesta esmena?

El Sr. ALAVEDRA: El nostre Grup s'oposa a la tramitació.

El Sr. PRESIDENT: S'oposa a la tramitació. Aleshores, doncs, no hi ha cap esmena a l'apartat f), i queda només pendent l'esmena de supressió de l'apartat i), del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Casas-Salat.

El Sr. CASAS-SALAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, no sé si recordaran que avui jo he estat el qui ha obert el torn de debats, o sigui el torn d'esmenes. Per ser breu, només els diré una cosa: que dono per reproduït tot el que he dit llavors. O sigui, com vostès també recordaran, feia referència a l'article 42 i es parlava del Consell Consultiu.

El cas que es dona aquí, que és l'article 70, incís i), nosaltres n'havíem demanat la supressió, i hem mantingut aquesta esmena per poder oferir una transaccional a la qual donaré lectura, perquè, si no hi ha cap Grup que s'hi oposi, sigui acceptada i debatuda aquí.

La transaccional diu el següent: «Article 70, apartat i): designar els membres del Consell Consultiu de la Generalitat que, per llei, hi corresponguin.». Òbviament, com vostès ja sabran, la redacció que figura en l'Informe i en el Dictamen de Ponència diu: «Designar dos membres del Consell Consultiu de la Generalitat», i nosaltres passem a la supressió d'aquests «dos membres», perquè creiem que ja hi ha una Llei del Consell Consultiu que té idèntic rang i que és la que ho ha de suplir.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: És que els Grups parlamentaris estan d'acord a admetre a tràmit aquesta esmena transaccional?

Vaig a tornar-la a llegir?

El Sr. CASAS-SALAT: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Recordaré que el text del Dictamen diu «Designar dos membres del Consell Consultiu de la Generalitat», i l'esmena transaccional diu: «Designar els membres Consultiu de la Generalitat que, per llei, corresponguin.»

No hi ha oposició a l'admissió a tràmit? (*Pausa.*) Aleshores, doncs, s'admet a tràmit aquesta esmena, i em penso que el senyor Casas-Salat la dona per defensada.

Hi ha algun torn en contra? No hi ha torn en contra? Passem, doncs, a votació aquesta esmena transaccional, tal com la hi hem donat lectura.

Els senyors i les senyores Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Que s'abstinguin?

L'esmena ha quedat aprovada per la unanimitat dels presents.

Correspon ara votar el text del Dictamen, per l'article 70, en tots els seus punts, llevat de l'apartat i).

(*El senyor Ribó demana per parlar.*)

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, nosaltres demanaríem votació separada de l'apartat f) del Dictamen.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; a part —se m'havien transparat uns papers— hi ha també una esmena tècnica a la lletra m). Abans de la votació correspon, doncs, veure aquesta esmena tècnica. És, simplement, una esmena que porta la signatura dels Portaveus de tots els Grups parlamentaris, i que rectifica tècnicament el text en el sentit d'afegir al darrer paràgraf de l'apartat m), que diu «personar-se en les qüestions d'inconstitucionalitat que afectin Catalunya», «personar-se en els recursos i en les qüestions d'inconstitucionalitat que afectin Catalunya». Es tracta, evidentment, de corregir el que era un lapsus evidentiíssim que s'havia arrossegat tot al llarg de la discussió de la Proposició de Llei.

En aquestes condicions, pel fet de tractar-se de la correcció d'un lapsus, la Mesa accepta aquesta esmena com a esmena tècnica. Creiem, doncs, que en la votació final es podrà votar el text corregit d'aquesta manera. Ara, tal com demanava el senyor Ribó, passarem a votar parcialment el text del Dictamen a l'article 70.

Senyor Ribó, perdoni que li ho faci repetir...

El Sr. RIBÓ: Nosaltres demanàvem votació separada de l'apartat f).

El Sr. PRESIDENT: De l'apartat f). Molt bé. Aleshores, anem a votar els apartats a), b), c), d) i e), i els que segueixen, reservant-ne l'apartat f) fins al final de l'article.

Doncs, votem tots els apartats menys l'f) i l'i), que ja ha estat votat, i, en l'm) s'inclou, evidentment, l'esmena tècnica.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Bé, tots aquests apartats de l'article 70 han quedat aprovats per la unanimitat dels presents.

I ara passem a votar l'últim, que no ha estat votat, és a dir, l'apartat f).

Els senyors i les senyores Diputats que estiguin d'acord amb l'apartat f) del text del Dictamen, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'apartat f) del text del Dictamen ha quedat aprovat per 65 vots a favor, 16 en contra i 31 abstencions.

Amb això hem acabat el Capítol Tercer, que comprenia

només aquest article.

Podem votar, doncs, el títol d'aquest article, i jo proposaria als senyors Diputats que votessin també conjuntament els articles 71, 72, 73, 74, 75 i 76 als quals no hi ha cap esmena.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord, doncs, amb el Títol del Capítol Tercer i els articles 71 a 76, tots dos compresos, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Queden aprovats per la unanimitat dels presents el títol del Capítol Tercer —aquest títol— i els articles 71, 72, 73, 74, 75 i 76.

A l'article 77 hi ha dues esmenes: les que porten els números d'ordre 46 i 47, la primera del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que proposa la supressió de tot l'article, i una esmena de modificació del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, que porta el número d'ordre 47.

Per a defensar l'esmena del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Marcel Planellas.

El Sr. PLANELLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquest article al qual nosaltres presentem una esmena de supressió ve a regular la creació d'un nou organisme de l'òrgan consultiu del Govern o del Consell Executiu.

El nostre Grup parlamentari, per principi, s'oposa a la proliferació, sense una necessitat evident de nous organismes, que, de fet, comporten un creixement de la despesa pública. En aquest sentit, nosaltres creiem que hi ha, ara com ara, per exemple, en cada Departament de la Generalitat, el seu Gabinet jurídic o assessor, que hi ha la possibilitat de demanar assessorament fora dels referits Departaments —suposo que, quan discutim els Pressupostos, un dels temes que sortirà molt seguit serà el capítol de la demanda de dictàmens a persones alienes al Departament—; hi ha, també —que està creat per Llei d'aquest Parlament— el Consell Consultiu de la Generalitat, al qual el Govern també es pot adreçar per a demanar-li qüestions respecte a temes d'inconstitucionalitat o altres pressupòsits, i és en aquest sentit que nosaltres considerem que, ara com ara, no està justificada la creació d'un nou organisme consultiu del Govern. Perquè, diferentment del Consell Consultiu de la Generalitat, aquell estava contemplat dins de l'Estatut d'Autonomia; aquest no hi és, i, a més a més, no trobem o no hi ha cap llei que faci preceptiu el seu dictamen per tal que pugui tirar endavant.

Nosaltres considerem que el fet de la supressió d'aquest article no implica que, si mai sorgeix aquesta necessitat, es pugui crear, i, d'altra banda, em sembla que, en aquests moments, i dins d'aquesta situació, no és bo que hi hagi una proliferació, sense una necessitat evident d'aquests organismes, i és per això que nosaltres demanem, per tant, la supressió d'aquest article.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? El senyor Capdevila té la paraula per a un torn en contra.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'article 41 de l'Estatut estableix que, per una llei de Catalunya, es crearà i es regularà el funcionament d'un organisme de caràcter consultiu que dictaminarà els casos que la mateixa llei determinarà sobre l'adequació de l'Estatut —del present Estatut— als projectes o proposicions de llei sotmesos

a debat i a aprovació del Parlament de Catalunya.

Com els senyors Diputats, i la Cambra, en són plenament conscients, per ser autors d'aquesta Llei que ja va crear el Consell Consultiu de la Generalitat, integrat dintre de l'Estatut Interior, com s'hi integrarà també la Proposició de Llei que estem analitzant i estudiant, la finalitat d'aquest article i d'aquest Consell Consultiu se cénixe exclusivament als casos que assenyalava l'Estatut.

Evidentment que la finalitat que es persegueix en l'article 77 del text de Comissió és una altra: és la creació d'un òrgan consultiu del Govern; no, per tant, de la Generalitat com a institució, pel mateix Consell Executiu, i, d'altra banda, fins i tot, per aquest mateix Parlament, quan es tracti —com diu el mateix article 41 i repeteixen els articles pertinents al Consell Consultiu de la Generalitat— de consulta sobre l'adequació o no d'una proposició o projecte de llei a l'Estatut, o previ dictamen obligatori, preceptiu per a interposar recurs d'inconstitucionalitat; tant per part del Consell Consultiu com per part d'aquest Parlament, la finalitat és absolutament diferent.

Què es persegueix amb aquest òrgan suprem consultiu del Govern? Doncs, fonamentalment, el control de la legalitat dels acords de la potestat reglamentària del Consell Executiu de la Generalitat?

Aquest òrgan màxim, consultiu, del Govern, ha d'actuar —ho dirà, en tot cas, la llei que ho creï, aquí simplement anunciem la necessitat de la seva creació—, ha de controlar no simplement —o evacuar dictàmens sobre aquells temes que se li sotmetin a consulta de part del Consell Executiu o Govern—, sinó, d'altra banda, informar preceptivament en els supòsits, per exemple, dels reglaments que dicti el Consell Executiu en desenvolupament de lleis aprovades per aquest Parlament, i, com és habitual en la majoria d'elles, es faculta el Consell Executiu perquè pugui dictar les normes necessàries per a desenvolupar les lleis aprovades en aquest Parlament.

Bé, tota aquesta adequació de la potestat reglamentària del Consell Executiu a les normes jeràrquicament superiors, és a dir, a les aprovades per aquest Parlament, aquí hi ha fonamentalment el punt important de l'existència d'aquest Consell Consultiu de la Generalitat.

No és vàlid afirmar —entenem que no és vàlid; fins i tot diria que seria un argument a favor de la creació d'aquest òrgan que preconitza l'article 77— l'existència de possibles comissions assessores, òrgans consultius, en el si de totes i cadascuna de les Conselleries. Això sí que fa mal, això sí que realment està duplicant l'organigrama de la mateixa Generalitat, i està duplicant despeses públiques.

Creiem que l'existència d'un sol organisme, d'un sol Consell Executiu del Govern de la Generalitat, és bo i vindrà a emplenar un buit important, igual com hi ha, a nivell d'Estat, el denominat i conegut Consell d'Estat en aquest, a França i en altres països, la tasca fonamental del qual, ho repeteixo, és, no tant —per a això ja tenim el Consell Consultiu de la Generalitat— el tema dels possibles recursos d'inconstitucionalitat o l'adequació de les lleis a l'Estatut, sinó, ho repeteixo, del control de la legalitat, control de la potestat reglamentària del Consell Executiu o Govern.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? Algun torn a favor? Perdó, el torn en contra està fet, ara el torn a favor de

l'esmena del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula per a defensar-la el Diputat senyor Jordi Casas-Salat.

El Sr. CASAS-SALAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, pràcticament tot el que podria dir ja s'ha dit, o sigui, hi ha hagut dues posicions: una que ha estimat que era un organisme innecessari, defensada pels Il·lustres Diputats del PSUC, i una altra que ha dit, per boca del senyor Capdevila, de Centristes de Catalunya, la necessitat d'aquest organisme.

Nosaltres creiem que sí, que és necessari i precisament, a través de les paraules del senyor Capdevila, quan ha fet referència a l'existència d'un Consell d'Estat; nosaltres creiem que dins del nostre organisme i dintre la nostra ordenació fa falta l'existència d'un organisme d'aquest tipus.

Llavors com vostès veuran, l'esmena que nosaltres hem presentat només tenia un intent de perfeccionar, o sigui el text original diu: «Una llei regularà la composició o competència de l'òrgan consultiu del Govern i en l'esmena de modificació que presentàvem nosaltres dèiem: «Per llei podrà crear-se un suprem òrgan consultiu del Govern». Aquesta llei haurà de regular-ne la composició i competència».

Evidentment aquesta vegada —lamentablement, potser— ens hem passat en el nostre afany perfeccionista, perquè si realment ja hi ha una llei que pot crear-ho és obvi que no cal dir-ho. En conseqüència i per no cansar més ses senyories, que ja prou fatigats estem tots plegats d'aquest debat tan dilatat, els anuncio que Esquerra Republicana de Catalunya retira la present esmena.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Suposo que ningú no desitja fer-li un torn en contra. (Pausa.) En aquestes condicions podem ja passar a votació l'esmena número 143 del Grup parlamentari del PSUC, proposant la supressió de tot el text de l'article.

Els Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 90 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el text del Dictamen de l'article 77.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 89 vots a favor, 16 en contra i cap abstenció.

Amb això hem acabat el Capítol IV d'aquest Títol III i podem, doncs, passar a votació el Títol de l'article al qual no hi ha esmena i jo proposaria també a les senyores i els senyors Diputats de votar conjuntament la totalitat del Capítol V, al qual no hi ha cap esmena, és a dir, els articles 78, 79, 80 i 81 i, a més a més, el Títol d'aquest Capítol V, i, tenint en compte també que tampoc no hi ha esmenes als articles 82 i 83, que formen el Capítol I, del Títol IV, votar també conjuntament els articles 82 i 83 i el títol d'aquest Capítol I, del Títol IV. És a dir que ara votariem, inclosos els títols dels Capítols corresponents, des de l'article 78 fins a l'article 83 inclòs.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El títol del Capítol III del Títol III, el Capítol V d'aquest mateix Títol, que comprèn els articles 78, 79, 80 i 81, i el Capítol I del Títol IV, que comprèn els articles 82 i 83 han quedat aprovats per la unanimitat dels presents.

Ara, senyors Diputats, tenint en compte l'hora que és, tenint en compte ja que el debat d'aquesta Proposició de Llei està bastant avançat i que no hem tingut cap interrupció de la sessió durant aquest matí, proposo d'interrompre-la fins a dos quarts de cinc de la tarda. *(El senyor Martín i Toval demana per parlar.)*

Senyor Martín?

El Sr. MARTÍN I TOVAL *(de l'escó estant)*: Abans, senyor President, de suspendre la sessió seria important saber si podrien ja la Mesa i el senyor President fixar l'hora de la votació global d'aquesta Llei o, almenys, en quin moment de l'ordre del dia es faria. La nostra proposta, senyor President, fóra que es votés un cop feta la votació de la Proposició de Llei, que és el segon punt de l'ordre del dia.

El Sr. PRESIDENT: És a dir, posposar la votació global...

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Fins que estigués feta la votació de la Proposició de Llei, que és el segon punt de l'ordre del dia.

El Sr. PRESIDENT: Però, en realitat...

El Sr. MARTÍN I TOVAL: El qual es farà a la tarda, en definitiva.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, es farà a la tarda, és únicament per una qüestió d'hores, senyor Martín, perquè jo crec que, de totes maneres, si comencem a dos quarts de cinc de cap manera es podria pensar que no es pogués votar abans de tres quarts de sis o així, no és una hora...

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Com digui el senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Vaig a consultar la Mesa. *(Pausa.)* Bé, la Mesa considera que si la votació hagués de tenir lloc abans de les sis, la posposaríem tal com ha proposat el senyor Martín. Si la votació pot tenir lloc a les sis o més tard, la farem immediatament d'aprovat l'articulat.

Se suspèn la sessió.

(Se suspèn la sessió a tres quarts menys cinc de dues del migdia i es reprèn quan manquen cinc minuts per a les cinc de la tarda.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. *(Pausa.)* Haviem acabat amb l'aprovació de l'article 83, estem ara al Capítol Segon del Títol Quart, és a dir, a l'article 84. A l'article 84 hi havia una esmena de modificació, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, número d'ordre 48, que entenc que, després de les votacions anteriors, es pot considerar decaiguda. Hi està d'acord, senyor Ribó? Molt bé. En aquestes condicions, no hi ha cap esmena a l'article 84, i podríem passar-lo a votació immediatament. Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per l'article 84, que es posin dempeus.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

L'article 84 ha quedat aprovat per la unanimitat dels presents.

A l'article 85 hi ha una esmena d'addició, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, esmena número d'ordre 49, que proposa l'addició de dos nous apartats, que es numerarien, aleshores, com a número 2 i número 3. Per a defensar

aquesta esmena, té la paraula el Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: Senyor President, retirem aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Retirada. Aleshores, retirada l'esmena podem passar a votació l'article 85, segons el text del Dictamen. Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, poden posar-se dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'article 85 ha quedat aprovat segons el text del Dictamen per la unanimitat dels presents. A l'article 86 hi ha dues esmenes, la que porta el número d'ordre 50, esmena de modificació, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, i una esmena d'addició, del Grup Socialista, esmena número 51 en l'ordenació present, que proposa l'addició d'un nou apartat. Per a defensar l'esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres, en les esmenes que hem anat presentant a tota la qüestió de les relacions Parlament-Govern, concretament a la moció de censura, hi anava explícita la concepció d'oposició a la moció de censura constructiva. No hem pogut mantenir una coherència en el text per oposar-nos a aquest article concret, producte de la presentació a la par de la figura del Conseller Primer i de la possibilitat de separar les mocions de censura. En aquest cas només podem defensar que la moció de censura —que en el text és constructiva, i que nosaltres votarem en contra d'aquesta figura— sigui possible plantejar-la a partir d'una desena part dels Diputats d'aquesta Cambra. La Proposició parla d'una cinquena part; a la gran majoria de sistemes polítics és una desena part. Creiem que a la Proposició parla d'una cinquena part com una expressió més del que nosaltres hem anomenat la «bunkerització» de la moció de censura. Tindrem ocasió de comentar-ho sobretot a l'explicació de vot, quan tinguem ja definit l'Estatut Interior, o aquesta Llei, que és el cor de l'Estatut Interior, amb un mecanisme de relació Parlament-Govern, que al nostre entendre, i amb aquet argument acabaríem, deixa pràcticament el Consell Executiu de forma irresponsable pel que fa a la moció de censura davant d'aquest Parlament.

És per això que, per mitigar la «bunkerització» d'aquesta moció, demanem que es voti una desena part de Diputats a la iniciativa de la moció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, per a un torn en contra i per a defensar el concepte de moció de censura constructiva, que una vegada més ha rebut del senyor Ribó un qualificatiu que lliga amb el to d'agressivitat al qual ens té acostumats últimament. Aleshores, nosaltres en el tema de la desena part dels Diputats en lloc de la cinquena part dels Diputats diríem que hi estem d'acord, i del tema de la moció de censura constructiva, també parlaré en l'explicació de vot d'aquest tema. Jo només voldria aquí citar unes paraules que no sé si per al senyor Ribó tenen autoritat, però que per a mi sí que en tenen, que són paraules del Diputat Solé-Tura, a Madrid. Quan en el moment que es va debatre la moció de censura constructiva al Congrés dels Diputats, ell feia un parallelisme

entre la moció de censura simple i la possibilitat del Govern de dissoldre el Parlament, i deia que això s'equilibrava. Aquí ja deia aquest matí que no hi ha la possibilitat del Govern de dissoldre el Parlament i que, per tant, la compensació és la moció de censura constructiva. Aquí no es tracta de «bunkerització», aquestes són unes paraules que a mi em sonen molt malament, són unes paraules exagerades. Això és un tema que funciona a la República Federal d'Alemanya, i també a Espanya s'ha votat la moció de censura constructiva. Hi va haver en el Ple només una esmena del Grup Comunista, el Grup Socialista no hi va presentar cap esmena i va votar a favor de la moció de censura constructiva. Tots els altres partits democràtics a l'Estat espanyol van votar a favor de la moció de censura constructiva, excepte el Partit Comunista. La intervenció del senyor Solé-Tura en el debat va ser una intervenció molt equilibrada, en la qual reconeixia que per a compensar la moció de censura hi havia d'haver la possibilitat de dissolució del Parlament pel Govern. Això aquí no es produeix. Per tant, qualificar de «bunkerització» un tema que ha estat votat per la gran majoria de forces polítiques i democràtiques espanyoles és una vegada més una exageració impresentable.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a defensar l'esmena del Grup parlamentari Socialista, té la paraula el Diputat senyor Molas.

El Sr. MOLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista proposa la inclusió d'un apartat segon a l'article 86, potser fins i tot aprofitant que l'apartat primer ja està numerat. I ho proposa assenyalant la possibilitat que en el cas que hi hagi la delegació de funcions previstes a l'article 62 i en l'apartat c) de l'article 61, és a dir, la totalitat de les funcions delegades i, per tant, per la via de fet hi hagi un Conseller Primer, pugui afinar-se el sistema de control de l'actuació d'aquest Consell Executiu, fent possible que el Parlament pugui dirigir contra ell una moció de censura exigint responsabilitat política, salvant la figura del President de la Generalitat, que quedi exclosa d'aquesta exigència de responsabilitat, justament perquè l'exercici d'una part important de la funció executiva que té com a institució, l'ha delegat en un Conseller.

Del que es tracta en el fons és de regular el supòsit de la delegació de funcions executives en un Conseller Primer, per la via de fet Conseller Primer, de regular-la i acabar d'arrodonir la figura fent possible l'exigència d'una responsabilitat directa respecte al Consell Executiu així constituït. Per tant, el que es proposa és que la Llei reculli les dues opcions que la Llei mateixa preveu, d'organització de les funcions executives, sigui a través d'un Govern col·locat, situat, sota la presidència i la direcció immediata i efectiva del President de la Generalitat, i l'altra variant, que el govern sigui un Govern en el qual un Conseller assumeix una part de les funcions executives sota la seva pròpia responsabilitat. En el primer cas, la responsabilitat necessàriament haurà de ser compartida, global i personalitzada en el President de la Generalitat, que assumeix la plenitud de la funció dirigent del Govern, i, lògicament, si hi ha una moció de censura ha de ser lògic també que existeixi o que es creï, sigui abans o més tard, o durant el debat, una nova majoria amb un nou programa i, per tant, amb un nou Govern i un nou President.

Nosaltres creiem, en canvi, que si hi ha delegació de funcions en un Conseller Primer, aleshores aquest Govern així

format, que ha de respondre lògicament a l'actuació del programa de govern aprovat pel Parlament en el moment d'investidura del President, aquest Govern pot ser també controlat, i ha de ser també controlat amb independència d'un control més estricte sobre el President de la Generalitat, que és responsable del programa de govern per ell realitzat, sigui perquè el Consell Executiu no realitza plenament o amb plena efectivitat precisament el programa que el Parlament ha investit juntament amb el President de la Generalitat. Creiem en aquest cas que la possibilitat d'existència d'una moció de censura simple, dirigida contra el Consell Executiu amb independència del President de la Generalitat —posició que és potestativa d'aquells que inicien la censura, perquè no necessàriament el President de la Generalitat és responsable de l'acció que ha delegat—, creiem que en aquest cas és coherent, que va lligada a la mateixa visió del que és el Conseller Primer i que s'adiu perfectament amb aquest caràcter potestatiu i, diríem, doble que l'Estatut permet respecte a l'organització del poder executiu.

En tot cas, evidentment, el President és responsable políticament, en tot cas. Simplement el que s'estableix és la possibilitat, la possibilitat que, en el cas que hagués delegat funcions executives, la crítica pugui ser dirigida contra el Consell Executiu directament, salvant la responsabilitat del President de la Generalitat, perquè precisament allò que és motiu de censura no és el programa de govern votat juntament amb la investidura del President, sinó que és l'actuació del Consell Executiu que no aplica exactament el programa de govern que ha tingut una majoria en el Parlament. Hom pensa aleshores que és possible configurar la possibilitat d'una responsabilitat diferenciada sense trencar necessàriament amb el programa i objectius aprovats amb la investidura del President, i que això completaria la figura de la delegació de funcions en un Conseller i, per tant, completaria l'establiment d'aquesta doble institució potestativa que estableix l'Estatut. Si no es considera convenient la introducció de la possibilitat d'una moció de censura simple, la no-delegació de funcions ho impedeix, o la no-delegació de totes les funcions que la llei permetria. Simplement no fent-ho, la moció de censura simple no és possible, però si es fa, creiem que és convenient que aquell qui assumeix una responsabilitat diferenciada per delegació tingui també una responsabilitat diferenciada possible davant de la Cambra, si la Cambra creu que el programa del President és vàlid, però el programa del Consell Executiu, el programa que aplica el Consell Executiu no correspon al programa que a realitzar per aquell Consell Executiu.

Creiem que això d'aquí donaria una flexibilitat al joc d'institucions, possible, potestatiu, futur, per a noves situacions polítiques, no necessàriament realitzables perquè té uns requisits que són de decisió prèvia. I creiem que la flexibilitat en aquest cas perfeccionaria el caràcter de la Llei, la faria més apta, més realista, més mirant cap al futur, més mirant cap a noves situacions, i obviaria la necessitat d'haver d'introduir per la via de fet, per la via de lleis laterals o per la via de la modificació d'aquesta Llei aquesta institució, si es donés la circumstància que hi hagués dins de la Cambra noves orientacions polítiques que portessin a noves situacions polítiques generals el país.

Creiem que això d'aquí, que aquesta proposta que fem, que és una proposta adequada al plantejament de la figura sense

nom del Conseller Primer que tenim ja aprovada i present a la Llei, acabaria de coronar el que seria una visió flexible, de futur, àmplia i destinada a regular totes les situacions possibles que l'Estatut contempla, siguin quines siguin aquelles que en cada moment històric es practiquin per la voluntat de la majoria política de la Cambra i, per tant, també per l'orientació política del Consell Executiu i especialment del seu President, el President de la Generalitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? *(Pausa.)* El Diputat senyor Alavedra per a un torn en contra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument perquè el tema del Conseller Primer és un tema ja molt debatut, i aquesta esmena dels socialistes, encara que no anomena el Conseller Primer, de fet fa referència a un intent d'institucionalització d'aquesta figura que, encara que no nominada, el senyor Molas ens va repetint, que de fet ja és a l'Estatut Interior o a la Proposició de Llei que estem debatent. Nosaltres, de fet, ja hem donat els arguments en el curs del debat. Jo voldria aquí dir-ne tres, pels quals nosaltres ens oposarem a l'esmena socialista.

En primer lloc, repetir una vegada més la responsabilitat, en tot cas, del President de la Generalitat que preveu l'article 36.4 de l'Estatut d'Autonomia i que, per tant, fa molt difícil que hi pugui haver una moció de censura al Govern nomenat pel President de la Generalitat i que no l'afecti, que no afecti la figura del President de la Generalitat i que no afecti, diguem-ne, la seva credibilitat política. Això ens sembla molt difícil.

En segon lloc, creiem que l'esmena socialista introdueix un confusionisme en l'esquema jurídic del que és la delegació de funcions executives del President de la Generalitat a favor d'un Conseller, que és el que preveu l'Estatut en el mateix article 36. La tècnica de delegació, com nosaltres hem dit abans, és una tècnica el responsable de la qual, en tot cas, és l'òrgan o la persona que fa la delegació, i la persona que rep la delegació és responsable davant de la persona que li dona la delegació. I aquí s'intenta que el Conseller que rep de vegades les funcions executives, aquest Conseller Primer, al qual, de fet, fa referència el senyor Molas, passi a tenir una responsabilitat davant del Parlament, quan nosaltres creiem que per la tècnica de la delegació aquest Conseller Primer de fet, o aquest Conseller que ha rebut funcions executives, sempre és responsable davant del President de la Generalitat, i és el President de la Generalitat, junt amb tot el Govern d'una manera solidària, el que és responsable davant del Parlament.

Per tant, nosaltres creiem que aquí, una vegada més en l'esmena socialista, s'intenta anar a buscar la institucionalització d'aquesta figura del Conseller Primer deslligada de la delegació que li fa el President de la Generalitat per fer-lo responsable davant del Parlament i a base de desresponsabilitzar políticament el President de la Generalitat en el cas que hi hagi una moció de censura dirigida al Conseller que ha rebut la delegació. Aquest seria, diguem-ne, l'argument jurídic, que nosaltres creiem que l'Estatut el que preveu és una delegació, i l'esmena socialista canvia aquesta delegació per una responsabilitat de contingut polític del Conseller que ha rebut la delegació davant del Parlament.

Però hi ha un tercer argument, que és de caire polític i de caire pràctic, i que he dit també barrejat amb el primer argu-

ment, que és el que feia referència a la responsabilitat en tot cas del President de la Generalitat. És a dir, com es pot imaginar que el President de la Generalitat, que nomena els seus Consellers, que posteriorment a un dels seus Consellers li delega totes les funcions executives, inclosa la que aquest matí hem aprovat de convocar i presidir el Govern, i que aquest Conseller és responsable davant d'ell, i el President, sorgit del mateix Parlament..., com es pot imaginar una moció de censura al Govern que pugui deixar la figura del President de la Generalitat intocada políticament. Això és inimaginable. El President de la Generalitat responsablement en aquell moment, si la moció de censura contra el seu Govern guanya, ha de dimitir, en virtut que el Govern és solidari i té una responsabilitat política solidària, que és el que diu l'Estatut d'Autonomia, és a dir, que em sembla que a la pràctica l'esmena socialista és inaplicable, perquè el President de la Generalitat no té més remei, en el cas que prosperi la moció de censura en el seu Govern, que fer-se solidari del seu Govern i també dimitir.

Sobretot amb un President de la Generalitat que té unes característiques especials perquè té diverses funcions. Té unes funcions de representació, però també té unes funcions clares de Cap de Govern. Encara que delegui les funcions, en qualsevol moment pot revocar-les, pot revocar-les en qualsevol moment, i això és un poder polític al qual no renuncia mai. Diferent seria aquell President de la Generalitat o President d'un estat que hagués rebut el vot popular directament: el cas d'Estats Units o el cas de França. Aquest President sí que, com que ha rebut el vot popular, pot separar-se de la responsabilitat del seu Govern, i el seu Govern pot, perfectament, caure i ell quedar intocat políticament perquè ha rebut el vot directe popular. Però aquí ens trobem amb un President de la Generalitat que sorgeix del Parlament. O bé, també seria diferent si el President de la Generalitat fos una figura que només té funcions de representació, com era el cas del President a França en la Quarta República o com pot ser el cas del President a Itàlia. Aleshores sí que pot quedar un marge d'una moció de censura dirigida al seu Govern. Però tal com està configurat l'Estatut, tota moció de censura al Govern de la Generalitat afecta directament, políticament —ja no parlo jurídicament— el President de la Generalitat.

Per aquests motius, sobretot pel concepte que el Govern —tot ell, i el President de la Generalitat forma part del Govern—, és solidari amb la responsabilitat davant del Parlament, nosaltres ens oposedem a l'esmena Socialista.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Anem a passar a votació aquestes esmenes a l'article 86. Primerament, l'esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, la que porta el número d'ordre 50.

S'entén que, en aquesta esmena, han decaigut les últimes paraules afegides —«i si s'escau al Conseller Primer»—, i jo suposo també, vista la intervenció del Diputat senyor Alavedra en el torn en contra, que seria escaient, potser, de votar separatament la primera part, la que fa referència a substituir «cinquena part dels Diputats» per «desena part dels Diputats», i després votar la resta de l'esmena.

El senyor Ribó hi està d'acord?

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: Senyor President, és que

l'únic text que queda per a esmenar és justament «motivada i proposada, almenys, per una desena part dels Diputats».

El Sr. PRESIDENT: No, perquè el text del Dictamen diu: «I haurà d'incloure un candidat a la Presidència de la Generalitat», i això és suprimit en l'esmena.

El Sr. RIBÓ: Per tant, l'única part de l'esmena que nosaltres afegiríem a la possible esmena de text és «la desena part dels Diputats». El «motivada» i el «proposada» és alternatiu al fet que hi hagi o no hi hagi candidat a la Presidència de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT: No, perdó. És a dir que, aleshores, en aquest cas, jo entenia, tal com és imprès en l'esmena, que era una esmena de modificació en el sentit que modificava «cinquena part» per «desena part» i que, a més a més, eliminava un incís. D'acord. Per tant, són dues coses independents.

Molt bé. Així, doncs, passem a votar primerament la substitució del mot «cinquena» pel mot «desena».

Queda clar, senyors Diputats?

Votem la substitució del mot «cinquena» pel mot «desena».

Les senyores i senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta substitució, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Queda, doncs, aprovat per la unanimitat dels presents que la moció de censura podrà ser introduïda per una desena part dels Diputats.

I, ara, votem la resta de l'esmena, és a dir, el fet de l'eliminació del paràgraf «i haurà d'incloure un candidat a la Presidència de la Generalitat».

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'eliminació d'aquesta frase que significa, per tant, que la censura ja té un caràcter diferent, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha quedat rebutjada per 51 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar l'esmena del Grup Socialista que proposa l'addició d'un nou apartat, esmena número d'ordre 51.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha quedat rebutjada per 52 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar l'article 86, segons el text del Dictamen.

Les senyores i els senyors Diputats que estan a favor del text del Dictament, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

El text del Dictamen, per l'article 86, ha quedat aprovat per 65 vots a favor, 20 en contra i 31 abstencions.

A l'article següent —l'article 87—, hi ha dues esmenes: la número 52, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, i la número 53, del Grup Socialista. Les dues esmenes són coincidents en el seu text, llevat d'un petit detall sense importància, purament gramatical.

Per a defensar l'esmena del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Ribó. *(Pausa.)*

El Sr. RIBÓ: Senyor President, nosaltres proposem que el període per a substanciar la moció de censura sigui de tres dies. Es podrà fer d'una forma molt agressiva i impresentable: demanar que només siguin tres dies. Existia a l'Estatut del 33, existeix a Itàlia, a França, a la República Federal Alemanya, a Portugal. Perquè, senyor Alavedra, el tema de la moció de censura es pot abordar des de tres punts de vista.

Primer: quants Diputats poden plantejar una moció de censura? Fins fa uns segons, el seu Grup feia majoria a l'entorn d'una cinquena part i ara s'ha inclòs una desena part. Fins fa uns segons.

Segon tema: quants dies han de transcórrer entre el plantejament de la moció de censura i la seva substanciació? El seu Grup defensa, i suposo que continuarà defensant, cinc dies.

Tercer tema: contingut de la moció de censura: normal o constructiva? El seu Grup defensa constructiva. Doncs bé, senyor Alavedra, en el món del parlamentarisme democràtic o liberal no hi ha ni una sola moció de censura constructiva amb una cinquena part de Diputats i cinc dies. Per tant, li repeteixo que és, en aquest sentit, la confluència d'aquests tres elements la moció de censura més tancada que hi ha en el parlamentarisme democràtic-liberal. Que l'hem obert una mica quan hem introduït, en comptes d'una cinquena part, una desena part dels Diputats. Que la voldríem obrir una mica més si és passés a votació i s'aprovés el fet que fos tres dies en comptes cinc dies, el període de substanciació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Torn en contra?

Té la paraula el Diputat senyor Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Torn en contra quasi obligat, senyor President, per les al·lusions constants del senyor Ribó. Al senyor Ribó li sap greu que no puguin presentar la moció de censura el vint per cent dels Diputats perquè podria tornar a allò que li fa tanta il·lusió repetir de «moció de censura bunke-ritzada».

Però, com que, nosaltres, resulta que acabem de votar el deu per cent, això, ja en la intervenció li ha sortit més malament, però el que compta, senyor Ribó, no és el que defensàvem ahir, ni el que defensàvem fa trenta segons, sinó el que acabem de votar, i el debat parlamentari i els plens i tot això, ho fem per canviar d'opinió. Vostè, segurament, no canvia mai i això sí que és una mentalitat de bunker, senyor Ribó *(ri-alles)*. D'altra banda, és clar, si vostè ens diu que tres o cinc dies és una diferència que representa la fallida del sistema democràtic-liberal, jo no m'ho puc creure. De tres a cinc dies hi ha una diferència de dos dies i no vull donar arguments jurídics perquè és massa ridícul.

D'altra banda, el contingut de la moció de censura constructiva, ja l'he defensat anteriorment.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al debat sobre l'altra esmena, l'esmena del Grup Socialista que, contràriament al que jo havia dit, no és idèntica a l'anterior. És una qüestió de la presentació de les esmenes en el *Butlletí Oficial* el que m'ha induït a error, error del qual prego als senyors Diputats que m'excusin.

Per a defensar aquesta esmena socialista, té la paraula el Di-

putat senyor Molas.

El Sr. MOLAS (*de l'escó estant*): Senyor President, nosaltres retirariem la nostra esmena a favor de l'argumentació de fons sostinguda pel Diputat senyor Ribó i a favor de la seva esmena.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Queda entès, doncs, que el que passarem ara a votació serà el text de l'esmena del Grup del Partit Socialista Unificat que limita el punt primer a les seves primeres ratlles. És a dir, diu: «La moció de censura no podrà ser votada fins que passin tres dies des de la seva presentació», i, després, passa ja al punt segon.

És així mateix, oi?

Els senyors Diputats i les senyores Diputades que estiguin d'acord amb l'esmena del Partit Socialista Unificat...

El Sr. MOLAS (*de l'escó estant*): Hi ha supressió.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí. Hi ha supressió del que segueix.

El Sr. MOLAS: Modificació i supressió.

El Sr. PRESIDENT: Modificació i supressió. Per això, jo deia que, com no era clar aquí, jo m'havia equivocat. Però ara m'han fet observar que és realment així. Malgrat tot, l'esmena socialista queda retirada.

El Sr. MOLAS: El que demanariem, aleshores, és votació separada dels dos paràgrafs del primer apartat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: D'acord. Aleshores, votarem separadament el començament de l'esmena, és a dir, el que canvia «cinc dies» per «tres dies», i després votarem la resta de l'esmena, que serà la supressió de la resta del punt 1.

Aleshores, doncs, les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord —i ara votem exclusivament això— a canviar «cinc dies» per «tres dies», que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Aquesta primera part de l'esmena ha quedat rebutjada per 51 vots a favor, 62 vots en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar la segona part de l'esmena, és a dir, la supressió de tota la resta de l'apartat primer de l'article 87, a partir, després de la paraula «presentació».

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta supressió, que es posin dempeus.

Els que hi estiguin en contra?

Els Diputats que s'abstinguin?

L'esmena ha quedat rebutjada per 20 vots a favor, 93 vots en contra i cap abstenció.

I ara, votades les esmenes, passem a votar el text del Dictamen. Els Diputats ... (*El senyor Ribó demana per parlar.*)

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, demanariem votació separada del punt 1 i del punt 2.

El Sr. PRESIDENT: Del punt 1 i del punt 2; molt bé. Doncs passem a votar el text del Dictamen, primerament el punt 1 exclusivament.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'apartat 1 del text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

El text del Dictamen, de l'article 87, apartat primer, ha quedat aprovat per 93 vots a favor, 21 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar l'apartat segon d'aquest mateix article.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'apartat 2 de l'article 87 ha quedat aprovat per la unanimitat dels presents.

A l'article 88 hi ha un vot particular del Grup parlamentari de Convergència i Unió que proposa en l'apartat 3, mantenir el text de la Proposició. Per a defensar ... (*El senyor Alavedra demana per parlar.*) Senyor Alavedra?

El Sr. ALAVEDRA (*de l'escó estant*): Senyor President, retirem aquest vot particular.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirat aquest vot particular. Aleshores, no havent-hi cap altra esmena ni vot particular, podem passar... (*El senyor Ribó demana per parlar.*)

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, demanem votació separada dels punts 1, 2 i 3, que poden ésser votats conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: És a dir, primer l'1, i després el 2 i el 3 conjuntament?

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs passem a votar el text del Dictamen, primerament únicament el punt 1 de l'article 88.

Les senyores i els senyors Diputats que estan d'acord amb el text del Dictamen per l'article 88, punt 1, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'apartat 1 de l'article 88 ha quedat aprovat per 94 vots a favor, 20 en contra i cap abstenció.

I ara passem a votar els apartats 2 i 3. Les senyores i els senyors Diputats que estan d'acord amb el text del Dictamen, article 88, apartats 2 i 3, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'article 88, apartats 2 i 3, han quedat aprovats, segons el text del Dictamen per 94 vots a favor, 20 en contra i cap abstenció.

A l'article 89 hi ha una esmena d'addició del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, la que porta el número d'ordre 55. Crec, però, que aquesta esmena ha quedat decaiguda després de les votacions anteriors. (*Pausa.*) D'altra banda —ho dic per estalviar d'aixecar-se i asseure's als senyors Diputats—, em sembla evident que l'esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat als apartats 2 i 3 de l'article 90 també ha decaigut.

(*El senyor Ribó demana per parlar.*)

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President però demanariem votació separada del punt 3 de l'article 90.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha algun inconvenient que votéssim conjuntament el 89 i els punts 1 i 2 del 90?

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Per part nostra cap ni un, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Cap inconvenient. Aleshores, per economia de temps i d'esforç votarem conjuntament, segons el text del Dictamen, l'article 89 i els apartats 1 i 2 de l'article 90.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'article 88 i els apartats 1 i 2 de l'article 89 han quedat aprovats, segons el text del Dictamen, per la unanimitat dels presents.

I ara anem a votar l'apartat 3 de l'article 89.

Les senyores i els senyors Diputats que estan d'acord amb el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen en la votació?

El text del Dictamen per a l'article 89, apartat 3, ha estat aprovat per 93 vots a favor, 20 en contra i cap abstenció... Perdó, em sembla que m'he equivocat, era l'article 90, apartat 3.

Bé, ara podem votar el títol del Capítol II que, aprovat aquest article, ha quedat ja aprovat en la seva totalitat.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el títol del Capítol II, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El títol del Capítol II del Títol IV ha quedat aprovat per la unanimitat dels presents.

I ara, senyores i senyors Diputats, no hi ha cap més esmena en tota la resta del Dictamen de la Comissió, és a dir, en tots els articles del Capítol III, que són els articles 91, 92, 93, 94 i 95, ni tampoc no hi ha cap esmena sobre la Disposició Transitòria del Dictamen. Proposo, doncs, que es voti conjuntament tot el Capítol III, inclòs el seu títol, és a dir, els articles 91 a 95 del Capítol; que es voti també conjuntament la Disposició Transitòria i, en fi, el títol del Títol IV. D'acord? Votem, doncs, conjuntament —ho repeteixo— tot el Capítol III, articles 91 a 95, la Disposició Transitòria i els títols del Títol IV i del Capítol III.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Els articles 91, 92, 93, 94 i 95, la Disposició Transitòria del Dictamen, el títol del Títol IV i el títol del Capítol III d'aquest Títol han quedat aprovats per la unanimitat dels presents.

I ara ens queden encara dues esmenes, una esmena d'addició del senyor Jaume Camps, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, que proposa l'addició d'una nova Disposició Transitòria que en aquest cas si fos aprovada seria la Disposició Transitòria Segona. Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo diria que aquesta esmena és una esmena tècnica que segurament si l'extreguéssim del context polític en què òbviament se situaran les posicions dels Grups, podria perfectament ser una esmena tècnica d'una fredor racional i jurídica terrible. Va absolutament relligada a una esmena ja decaiguda, millor dit, a una esmena triomfant que va rebatre el text inicialment sortit de la Comissió, que feia referència al tema de la incompatibilitat entre el càrrec de Conseller de la Generalitat i Diputat a Madrid. No repetiré gens ni mica el debat que ja hi ha hagut aquest matí, jo sóc absolutament soli-

dari dels arguments que el company Diputat senyor Pibernat ha donat aquest matí, però aquest és un tema d'aigua passada.

El que ara sotmeto a la Cambra, a través de la meva esmena, és un fet absolutament —ho repeteixo, d'una fredor racional i jurídica— congruent. Saben els senyors i les senyores Diputats que tres tipus de retroactivitat s'estableixen en la norma jurídica. Podem parlar de la retroactivitat pel que fa a la llei penal i sabem perfectament que dintre la normativa penal la irretroactivitat fa fallida, es vulnera quan aquesta retroactivitat afavoreix la posició del justiciable. Saben també que la retroactivitat fa efecte en el camp civil, en tant que no es pot donar si no és amb les normes a partir de la seva aprovació, i saben perfectament les senyores i els senyors Diputats que aquesta irretroactivitat no és vàlida en el dret públic. Saben perfectament, en una paraula, senyores i senyors Diputats i amb això acabo, que no és lícit ni és just que es modifiquin les regles de joc a mig partit i el que els estic demanant, senyores i senyors Diputats, és que votin precisament això. No argumento gens ni mica la conveniència d'aquesta compatibilitat o incompatibilitat que ja està debatuda. Els demano, simplement, un vot —no un canvi d'opinió, perquè sé perfectament que l'opinió és coincident amb la del qui els parla—, els demano un vot a favor de la racionalitat jurídica, a favor de la freda racionalitat que comporta la barrabassada que seria canviar les regles de joc a mig partit.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra de l'esmena del senyor Jaume Camps? (*Pausa.*) No hi ha torn en contra. En aquest cas, doncs, podem passar directament a votació aquesta esmena que proposa l'addició d'una Disposició Transitòria, que seria la segona.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció. (*Remor de veus.*) Encara no hem acabat, senyors Diputats. Ens queda l'esmena número 166 —58 en la numeració actual—, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que proposa un canvi tènic en la redacció; és a dir, incloure les fórmules masculina i femenina quan es faci referència a un càrrec institucional.

Per a defensar-la, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula...

El Sr. RIBÓ (de l'escó estant): El Diputat senyor Antoni Gutiérrez Díaz.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Antoni Gutiérrez Díaz.

El Sr. GUTIÉRREZ: Senyor President, senyores Diputades, pujo en aquest moment a defensar una esmena del meu Grup parlamentari, el Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i he de dir que pujo a defensar una esmena que tinc en molt a estima.

És una esmena que ha estat qualificada per la Comissió d'esmena tècnico-redaccional, però que és en la meva intenció està portar-la molt més enllà. He dit que pujo a defensar-la amb estima i amb autèntica convicció. I també he de dir que pujo a defensar-la amb un xic d'esperança, creient que el meu parlament, avui, aquí, no serà un parlament merament testi-

monial.

Podria dir que altres esmenes, rebutjades en la Comissió, han estat després aprovades en el Plenari, però avui el que em dóna ànim per a parlar davant de vostès és una experiència que vaig viure en la primera legislatura de la Reforma. En la primera legislatura de la Reforma, crec que era en la proposta del Projecte de Reglament, els legisladors de la Comissió proposaven al Plenari, amb una unanimitat que semblava aclaparadora, una decisió segons la qual tots els Diputats i Diputades que ocupessin la tribuna haurien de fer-ho parlant amb un text escrit. Realment era d'una intencionalitat racional, portava en si mateixa la voluntat que no s'esmercés temps innecessari en reflexions abstractes; obligava els Diputats i les Diputades a haver preparat el seu treball amb anterioritat; era una esmena que tenia indiscutiblement la seva racionalitat i portava en si mateixa una voluntat de descomplexització del treball parlamentari. Però un Diputat —molts de vostès el recordaran—, un Diputat català, davant del Ple, va mostrar-se contra aquesta esmena.

I era un Diputat que tenia moltes coses a defensar en aquell Parlament. És veritat. Era un Diputat que, fins i tot en aquell moment, li era negat, absurdament, injustament, inqualificablement, de parlar en nom del seu partit, un partit del patrimoni històric de Catalunya, el qual, ens hi sentim o no ens hi sentim identificats avui políticament, tots hem de reconèixer que és un element fonamental de la història de Catalunya. I aquest Diputat, davant del Ple, va explicar —quan tenia coses aparentment molt més importants per a defensar— la importància de la llibertat d'expressió davant el Ple, i que obligar els Diputats i les Diputades a anar amb un escrit era encotillar el debat, i paradoxalment, quan tot semblava guanyat, el senyor Diputat va aconseguir el vot unànim.

Avui, jo vinc aquí també, una mica hereu de l'exemple d'aquest Diputat, a demanar a vostès que considerin el seu vot. Jo he començat la meua intervenció dient: «senyores Diputades, senyor President». I el que hagi estat atent a aquesta introducció haurà pensat que he comès un defecte d'omissió o d'error. D'omissió, perquè generalment, no generalment, sempre, des que he parlat des d'aquesta tribuna, he dit «senyores Diputades, senyors Diputats». Per tant, és que avui havia comès un error i havia dit «senyores Diputades». Si hagués dit «senyors Diputats», tots haurien quedat tan tranquils. Però és que el problema no és un problema formal.

La Comissió ha qualificat aquesta esmena de tècnico-redaccional, i el senyor President, quan parlava de la votació del primer Títol, deia: «aquesta és una esmena formal». No, amb el degut respecte parlamentari, senyor President —i jo no voldria que el senyor President aprofités el dret de rèplica perquè li tinc un gran respecte—, però aquesta no és una esmena formal. Aquesta és una esmena de fons.

Senyores Diputades, senyors Diputats, vivim i sofrem una societat masculista. És veritat que l'hem heretada; és veritat que no en som culpables, però, de la seva perllongació, en podem ser responsables, en podem ser còmplices.

Senyores i senyors Diputats, cal, en tot moment, fer una defensa real, concreta, quotidiana, de la igualtat de sexes. Jo no faig aquí cap acusació. Per què va guanyar l'esmena el Diputat al Parlament de Madrid? Perquè no era una esmena contra ningú. Era una esmena a favor de tothom. I jo presento, avui,

també, aquí, una esmena a favor de tothom. Per què va guanyar el Diputat? Perquè presentava una esmena a favor de la llibertat. Jo, si parlo d'una societat masculista, no creguin que els estic acusant, a vostès. M'estic acusant a mi mateix; jo formo part d'aquesta societat i tinc aquests mateixos tics i tinc aquests mateixos hàbits, però vull, junt amb tots vostès, lluitar de dia en dia, lloc a lloc, contra aquests tics, contra aquests hàbits. I això és el que els invito a fer avui, i el que crec que podem fer avui.

Ah! En el torn de rèplica, ¿què se'm podrà dir? Se'm podrà dir que, efectivament, hi ha això que se'n diu el dret consuetudinari, que hi ha l'ús, però, ¿no és l'ús, no és dret consuetudinari vestir les nenes, quan neixen, de rosa i els nens de blau, i els comencem ja a condicionar? (*Remor de veus.*) I, és dret consuetudinari... Ah! un profund somriure, però això és dramàtic, perquè quan vostès han vestit la seva nena de rosa i el seu nen de blau no li han dit que és un ésser exactament igual que l'altre, sinó que és un ésser diferent de l'altre. I volem una societat en què tots els éssers siguin exactament iguals, senyores i senyors Diputats.

I se'm podrà dir, efectivament, que hi ha raons de dret comparat, i aquí jo quedo desarmat (*rialles i remor de veus*), jo quedo desarmat. Però, si des de Catalunya nosaltres podem fer una aportació nova al dret comparat, jo, senyores i senyors, quedaré molt satisfet que Catalunya sigui, en l'avançada d'aquesta batalla per la igualtat entre l'home i la dona, un punt de referència.

Se'm podrà dir —i aquestes raons jo crec que tenen molt de pes— que això complexifica tot el llenguatge institucional, però, ¿és que no n'és, de complex, aquest problema? ¿No cal obrir-li esquerdes a tots els nivells, senyores Diputades, senyors Diputats? Abans-d'ahir, el món va celebrar l'Any Internacional de la Dona Treballadora. Senyores Diputades, senyors Diputats, jo no cauré en la fàcil demagògia de comparar el sacrifici de les cent-quaranta dones mortes a Nova York l'any 1908 amb la decisió que prenguem avui, però sí que voldria dir que si avui, aquí, aprovem aquesta esmena, nosaltres, al nivell de les nostres possibilitats, donem un pas endavant en la desdramatització i la desconflictivització d'aquest problema. Que nosaltres acollim ja les dones que han vingut al treball, al noble treball de les institucions, del servei a la comunitat, que obrim les portes a les moltes i moltes que vindran en el futur havent solucionat un problema aparentment tècnic, aparentment formal, extraordinàriament profund, extraordinàriament complex. I demà, moltes dones, i sobretot molts homes, arreu de Catalunya, quan vegin que els seus representants parlamentaris han pres aquesta decisió, començaran a pensar que cal modificar les coses de dia en dia, en l'hàbit, perquè arribem a ser realment tots iguals en aquesta societat justa que jo sé que tots vostès volen; que jo sé que tots vostès volen. A mi no se m'escapa que si jo avui demanés aquí que es votés l'article segon dels Drets Universals de la Humanitat, tothom l'aprovaria; no se m'escapa que el *Butlletí* número 70 porta aprovada per la unanimitat una proposta del Grup parlamentari Socialista que va en aquesta mateixa direcció. És a dir, jo sé que vostès no estan en contra d'això en la seva significació més profunda, però caldria que allò que sentim en la significació més profunda també ho manifestem dia a dia en els nostres actes més quotidians, més formals, perquè entre la forma i el fons no hi

ha diferència, no hi ha una solució de continuïtat, és el mateix.

Senyor President, senyora Vice-presidenta, senyores Diputades, senyors Diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Martín té la paraula per a un torn en contra.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyories, aquest és un debat que segurament per diferents raons es pot convertir en simbòlic. La importància simbòlica en el conjunt del debat d'això que estem fent i que pot arribar a ésser l'Estatut Interior de Catalunya actual, sens dubte també simbòlic, perquè l'Il·lustre Diputat que ha defensat aquesta esmena és no només il·lustre perquè li pertoca com a Diputat, sinó també per la seva dedicació a la defensa dels drets que també aquí, i des d'aquesta tribuna, ha defensat ara. També és simbòlic perquè és un Diputat d'un Grup de sensibilitat jo diria que no sols molt propera sinó gairebé idèntica o semblant, en el tema que ell planteja, al que li contesta en el torn en contra. I per què hem decidit de fer això? Per a aclarir la qüestió, perquè nosaltres —tota vegada que surt aquí un Diputat socialista a parlar en contra, estic anunciant, d'alguna manera, que el nostre Grup votarà en contra d'aquesta esmena— no volíem de cap de les maneres que es desvirtués el sentit del debat amb un torn en contra que no tingués en compte la sensibilitat que hi ha al darrera de qui està proposant aquesta esmena, de manera que nosaltres no haguéssim de votar en contra d'una esmena en funció, no ja dels nostres plantejaments sobre aquesta esmena, sinó d'argumentacions contràries, fruit de sensibilitats molt llunyanes a les que donen fonament al nostre plantejament, i de les que en definitiva crec que donen també fonament al plantejament del Diputat que aquí ha defensat aquesta esmena. Perquè penso que ningú no pot dubtar —el mateix amic Antoni Gutiérrez ho ha dit amb molta claredat des d'aquesta tribuna—, ningú no pot dubtar que els socialistes portem una batalla coincident, jo diria que moltes vegades colze a colze, amb la que porten els companys comunistes, per tal d'intentar modificar els esquemes fonamentals d'una societat masclista, dels quals jo també sóc responsable, per tal de lluitar perquè efectivament es pugui esvair i acabar per trencar la realitat de la discriminació per raó de sexe que hi ha en aquesta societat, d'arribar a fer efectiu el dret d'igualtat entre dones i homes que està ja als nostres textos fonamentals, però que no està a la realitat de la vida quotidiana. I era important —enteníem nosaltres— que aquest debat no es portés de manera, —perdonin les senyores i els senyors Diputats, perdonin ses senyories—, no es portés de manera frívola o traient-lo del que és el seu eix, la seva base fonamental, i anant a plantejaments estranys, al mateix temps. Però, quina és l'esmena que es planteja? No el contingut de la intervenció de l'amic Antoni Gutiérrez, amb el qual jo haig de dir personalment, i estic convençut que ho puc dir en nom del meu Grup, que estic plenament d'acord. Però, quin és el contingut de l'esmena defensada per ell? El contingut de l'esmena defensada per ell diu textualment: «Tota vegada que es faci referència a un càrrec institucional caldria incloure la fórmula masculina i la femenina». I llavors el tema ja és un altre, per tres raons que intentaré d'aclarir, i que en definitiva són les que motiven el nostre vot contrari a aquesta esmena concreta, que de cap de les maneres no es pot entendre que sigui un vot contrari a la lluita sens dubte arrelada, consubstancial al socialisme, de la

igualtat, i, per tant, la lluita també per la igualtat dels sexes entre dones i homes.

Un primer problema. Un problema, una qüestió, un tema, un primer plantejament lingüístic, perquè malgrat tot, malgrat que aquí hi ha una qüestió de fons al darrera, malgrat que hi ha aquesta sensibilitat de què ha parlat l'amic Antoni Gutiérrez, i amb la qual jo coincideixo totalment, com ja ho he dit, en el fons això es tradueix en canviar unes paraules i dir-les d'una altra manera. Doncs bé, des d'aquesta perspectiva lingüística, que és la que tenim, i la tenim fruit d'una societat masclista, però la tenim, i hem de modificar-la, segurament, però la tenim, i ¿què és el que tenim? Tenim que consultada, per exemple, la *Gramàtica Catalana* de Badia i Margarit, consultats els *Estudis de Sintaxi Catalana* de Joan Solà, tots coincideixen en la prevalença del gènere masculí en cas de referència a elements de gèneres distints; això ja ho sabem. Però ¿què tenim quant a aquells referents, podríem dir, agenèrics? Podríem dir que hi ha tota una sèrie de paraules que utilitzant-se en forma masculina tenen acumulat en el seu significat un contingut semàntic que incorpora la referència entre tots dos gèneres, i viceversa, i viceversa, de manera que tenim paraules que utilitzant-se en forma femenina tenen incorporat o incorporen ambdós gèneres. Les expressions més genèriques, més conegudes, podrien ser «home», que si diem «l'origen de l'home» estem parlant de l'origen de la dona i de l'home; «persona», femení, i que incorpora, sens dubte, sens dubte, dona i home, i jo diria que si «persona» és femení, això no vol dir que quan diem «és una mala persona» estem afirmant que la maldat és inherent a la meitat femenina del gènere humà; no, és femení «persona» però afecta sens dubte, incorpora lingüísticament, sens dubte, home i dona, dona i home. Els noms dels tractaments; jo em permetré segurament el mateix recurs que l'amic Antoni Gutiérrez, amb molts recursos dialèctics, aquí s'ha permès. Jo he començat a parlar dient «senyor President, senyories» i és evident que cap de ses senyories del gènere masculí s'ha sentit ofesa perquè jo hagi dit «senyories», i és un tractament femení, però que incorpora, sens dubte, l'home i la dona, la dona i l'home; «senyoria, eminència, altesa, majestat, il·lustríssima, excel·lentíssima», que sens dubte incorporen tots dos gèneres encara que estiguin expressats —des d'una perspectiva lingüística— en gènere femení. Podríem, fins i tot, parlant de càrrecs públics, arribar a entendre que el fet que es designin en forma femenina no els fa menys inaccessibles als homes, per exemple «presidència» és femení, i normalment, perquè la societat és masclista, perquè la societat és masclista, malgrat que el càrrec tingui una definició lingüística femenina, són homes els presidents, i aquí en tenim dos exemples, i aquí en tenim dos exemples.

Per tant, ¿és que resoldrem el tema de la discriminació per raó de sexe, resoldrem el tema de la desigualtat per raó de sexe amb aquesta modificació? Jo diria que la discriminació per raó de sexe només es pot resoldre com a conseqüència de la política que sens dubte socialistes i comunistes, comunistes i socialistes —i tant de bo que d'aquesta Cambra s'afegeixi algú més, perquè si no no ens en sortiríem— exigirem al Govern de la Generalitat que es faci en la mesura de les seves competències. I exigirem, sens dubte, a tot arreu, que es faci. Però una política d'acció que incideixi efectivament sobre el problema, perquè només amb el canvi dels mots dels càrrecs, a més, per

definició asexuals, perquè «director general» ho és, i quan tenim una senyora ocupant aquest càrrec no li diem «el senyor director general» —perdoneu l'exemple, i perdoni l'exemple la senyora que no és aquí present, Aina Moll—, sinó que diem «la senyora Directora General Aina Moll», òbviament, i això no distorsiona en res el plantejament que es fa sobre aquesta qüestió, perquè el tema no és aquest, i el que convé —entenem nosaltres— és no distorsionar el que és el plantejament bàsic de lluita per la igualtat i lluita per la no discriminació, amb un plantejament que sí que distorsiona. I jo posaré només un exemple: les senyores i els senyors Diputats, o, si volen vostès, ses senyories, tenen el text del Dictamen de Comissió que hem anat aprovant i que és, ara ja, pendent només que s'aprovi o no aquesta esmena, i de l'aprovació de la totalitat o de la no aprovació de la totalitat, que tot és pendent. Tenen vostès l'article 11, per exemple —i poso un exemple que segurament podríem dir que és agafat intencionadament, segurament sí—, de tota manera, segurament és el que més podria problematitzar aquest tema, sense resoldre, sinó en tot cas, jo diria que frivolitza el problema que en el fons s'està plantejant. Què diria l'article 11 d'aprovar-se aquesta esmena? «Són afectats, per causa d'inelegibilitat i d'incompatibilitat els i les components del Tribunal Constitucional, el Defensor o Defensora del Poble, el Síndic o Síndica de Greuges, els o les membres de la Sindicatura de Comptes de Catalunya, els magistrats o les magistrades, els jutges o les jutgesses, els fiscals o les fiscalles en actiu, els o les membres de les juntes electorals, els militars, les militars professionals» —perquè jo reivindico que pugui haver-hi militars professionals— «i els membres o les membres de les Forces Armades, etc.», és a dir, seguiríem. No em plantegin el tema com si jo estigués fent esperpent de la qüestió. Jo no estic fent esperpent de la qüestió, és que el tema que es planteja a l'esmena és aquest, el tema que es planteja a l'esmena és que tota vegada que es fa referència a un càrrec institucional caldria incloure la fórmula masculina i la femenina. Perquè, segurament, el que s'ha volgut és poder portar el tema a aquest Parlament un altre cop, i en això nosaltres estem absolutament d'acord, i és bo que s'hagi fet aquest debat, i és bo que aquest Parlament es conscienciï de la necessitat de lluitar, i de resoldre'l, pel tema de la discriminació, el tema de la manca d'igualtat, la realitat d'una societat masculista. Però que quedi constància que no és bo —nosaltres entenem— per a donar una sortida i una solució efectiva a aquest tema, que les lleis apareguin, com a conseqüència de la incidència d'una reivindicació justa, injustament i incorrectament redactades sense donar sortida efectiva als problemes que definitivament s'estan plantejant. Els símbols, els hem de trobar en la realitat i en la resolució dels problemes reals, i allà sempre ens trobarem —i ens trobarem, n'estic convençut, els socialistes— al cap de totes les reivindicacions i de totes les lluites per a resoldre aquest greu problema.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats; anem a passar a votació l'esmena número 66, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que estan en contra de

l'esmena, que es posin dempeus.

Els que s'abstenen?

L'esmena ha quedat rebutjada per 21 vots a favor, 93 en contra i cap abstenció.

Ara, senyores i senyors Diputats, ens queda encara per votar el títol de la Llei, però abans —l'ordre seria indiferent— voldria simplement recordar que la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local, és a dir, la Comissió que ha dictaminat aquesta Llei, en sessió tinguda el dia 18, va acordar que s'incorporin al text els suggeriments d'esmenes lingüístiques proposades per l'Oficina de Correcció i Assessorament Lingüístic del Parlament. Voldria precisar que es tracta simplement de qüestions estrictament gramaticals, sintàctiques, algun canvi de temps en els verbs, etc., que no alteren per res, en absolut, la significació del text. I es va passar un avís a tots els Grups parlamentaris d'aquest acord de la Comissió, indicant que si no hi havia objecció abans de la discussió en el Ple, s'entendria que hi havia acord perquè es procedís a fer aquestes correccions lingüístiques. Per tant, això vol dir que el text que hem aprovat seria, si no hi ha objecció ara, corregit de la forma indicada.

(El senyor Martín i Toval demana per parlar.)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, com que el senyor President està fent una presentació formal d'aquest tema, nosaltres voldríem també formalment recordar que nosaltres sí que hem presentat alguna objecció i, per tant, els serveis jurídics tenen bona nota d'aquestes objeccions nostres com a Grup a aquestes correccions lingüístiques.

El Sr. PRESIDENT: M'excuso, senyor Martín, jo creia que se m'havia indicat que no hi havia cap objecció.

Bé, en aquest cas, doncs, jo proposo que l'Oficina de Correcció i Assessorament Lingüístic vegi les objeccions específiques del Grup Socialista i que, en tot cas, aquesta qüestió pogués ser objecte del que preveu l'article 103, és a dir, que el text aprovat pogués ser modificat pel mecanisme previst en aquest article, si realment, doncs, no s'arriba a un acord amb el Grup Socialista. No hi ha cap altre Grup que formuli objecció al text proposat per l'Oficina de Correcció? *(Pausa.)* Aleshores, prenem nota que caldrà veure si s'arriba a un acord amb el Grup Socialista respecte als suggeriments lingüístics, i si no hi ha acord aleshores operariem per la via de l'article 103.

Dit això, podem passar a la votació del títol de la Llei.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el títol de la Llei segons el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El títol de la Llei ha quedat aprovat per la unanimitat dels presents. Ara ens falta únicament, perquè aquesta Llei sigui realment una Llei aprovada pel Parlament, la votació global de tot el text.

(El senyor Martín i Toval demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, el nostre Grup demanaria, ja que, tal com ha estat anunciat abans pel senyor President, ara es faria la votació —perquè ja són més de les sis— el nostre Grup demanaria una suspensió de cinc minuts, perquè té necessitat de considerar el sentit de la seva votació.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, amb molt de gust, senyor Martín. La sessió, la suspendrem, doncs, per deu minuts i preguem als senyors Diputats que no allarguin, si és possible, aquest termini.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a un quart de set i set minuts de la tarda i es reprèn a les set i quatre minuts.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Senyores i senyors Diputats, d'acord amb l'article 109 del Reglament, anem a procedir a la votació final sobre el conjunt del text... *(El senyor Martín i Toval demana per parlar.)* Sí?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Una qüestió d'ordre, encara que només sigui per a allargar una mica el temps per tal que pugui arribar el Grup del PSUC, que ja sembla que arriba. El nostre Grup demanaria que es pogués esperar que el Grup del PSUC sigui als seus escons, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Jo, senyor Martín, ja tenia aquesta intenció. Tenia la intenció d'anar parlant fins que veiés que... *(Rialles.)* Vostè m'ha ajudat i li ho agraeixo molt.

Doncs bé, com deia, d'acord amb l'article 109 del nostre Reglament, procedirem al vot final sobre el conjunt del text de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat. L'article 109 requereix, per a la seva aprovació definitiva, la majoria absoluta dels Diputats d'aquest Parlament.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el conjunt del text d'aquesta Llei, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstinguin?

La Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat ha quedat aprovada definitivament per 98 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions. La majoria absoluta requerida ha estat obtinguda. Amb l'aprovació d'aquesta Llei, crec que hem fet un pas important per a la institucionalització de la nostra autonomia.

Passem ara al punt següent de l'ordre del dia... Ah, perdó, hi ha l'explicació de vot a la qual ens havíem referit tantes vegades i que ara passava per alt. Els Grups parlamentaris que desitgin fer ús de l'explicació de vot, i voldria aclarir que, com he dit anteriorment ja en aquesta sessió, donada la importància de la Llei i el gran nombre d'articles i de qüestions diverses que hi són tractades, el temps previst en el Reglament, de cinc minuts, la Presidència, d'acord amb la Mesa, considera que pot ésser allargat d'acord amb les necessitats de cada Grup.

Algú demana la paraula per a explicació de vot? *(El Sr. Martín i Toval demana per parlar.)* Sí?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Qüestió d'ordre, qüestió d'ordre, senyor President. Donada, com ha dit el senyor President, la importància d'aquesta Llei, el nostre Grup proposaria que el senyor President anés cridant els Grups del més petit al més gran, i aquells que volguessin intervenir, hi intervinguessin.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. *(El senyor Hortalà demana per parlar.)*

El Sr. HORTALÀ *(de l'escó estant)*: Jo m'oposo a aquesta petició del Grup Socialista perquè és completament atípica i fora de les reglamentacions estrictes del Parlament.

El Sr. PRESIDENT: És a dir, fins ara hem utilitzat sempre, sense que hi hagi hagut cap objecció de ningú, donar la paraula

per a explicació de vot per ordre de la demanda. Evidentment no ens havíem trobat encara en cap cas que no hi hagués demandes per a explicació de vot, tot i desitjant, suposo jo, tots els Grups, d'exercir aquest dret.

En aquestes condicions, crec que hem d'utilitzar algun sistema objectiu i proposo, doncs, que em permetin consultar als membres de la Mesa què pensen de la qüestió. *(Pausa.)*

(El Sr. President consulta els altres membres de la Mesa i l'Oficial Major.)

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, la Mesa acorda que, si no és que els Grups parlamentaris que vulguin explicar el vot es decideixin a demanar-ho des de l'escó, si no és així, els proposem... *(El Sr. Capdevila demana per parlar.)* Senyor Capdevila?

El Sr. CAPDEVILA: Per a explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Capdevila té la paraula.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Breument per tal com entenc que les explicacions de vot estan fetes ja, lògicament, a través de les postures que han anat adoptant els diferents Grups parlamentaris al llarg de la votació d'una llei d'aquesta naturalesa, al llarg de les paraules que han anat pronunciant els seus representants o portaveus quan han pujat a aquesta tribuna per parlar a favor o en contra d'esmenes que han defensat, a través de la pròpia votació quan, en realitat, no han parlat ni a favor ni en contra de les propostes que han arribat també aquí i, aleshores, entenc que tot el que es pugui dir a partir d'ara, d'alguna manera està ja més que dit i més que repetit, consta ja al *Diari de Sessions*. Les meves paraules, en representació del meu Grup de Centristes, són senzillament per a subratllar en primer terme la importància objectiva d'aquesta llei per tal com aquest Parlament aprova, jo diria, dos tipus de lleis. Les lleis que podríem qualificar d'ordinàries i les lleis que podríem qualificar d'estructurals de l'autonomia de Catalunya.

Lleis ordinàries que són les que normalment arriben a aquesta Cambra, les que van teixint, d'alguna manera, l'estructura socio-econòmica de la realitat, de la nostra realitat, que van incorporant-se a l'ordenament jurídic com a reguladores de les institucions, de les figures, dels modus de comportament, de viure, en definitiva, d'aquest país nostre.

I, d'altra banda, aquelles altres lleis, com la que ens ocupa en aquests moments, que són lleis que vénen a inserir-se a la xarxa institucional de Catalunya, que vénen a assentar els fonaments, les estructures bàsiques de la nostra realitat política i jurídica. I aquesta, sens dubte, és una d'elles. És una d'elles per tal com, si bé no és cert que sigui absolutament tot l'Estatut Interior de Catalunya, sí que n'és una part important. I només cal veure el seu títol, i només cal veure el contingut de cada un dels apartats més importants. Tracta del Parlament, del President de la Generalitat i del Consell Executiu. Nosaltres hem votat favorablement el seu conjunt. Hem votat al llarg dels debats d'aquesta Proposició de Llei el textos que normalment han sortit majoritàriament aprovats, amb el vot favorable de la majoria d'aquesta Cambra, perquè hem entès que dintre de cada una d'aquestes regles, de cada un d'aquests sectors —repeteix— del Parlament, del President de la Generalitat i del Consell Executiu, s'han incorporat aquells punts, aquells eixos que nosaltres hem considerat cabdals perquè estiguin incorporats i constitueixin la norma sobre la qual s'as-

senti el funcionament del Parlament, del President i del Consell Executiu. Del Parlament perquè, d'una banda, el que regula o ve a regular aquesta Llei, aquesta Proposició de Llei —que està d'alguna manera a cavall entre l'Estatut i el Reglament— no són sinó moltes de les disposicions, d'una banda ordenades o establertes ja en norma de rang superior com és l'Estatut i, d'altra banda, perquè van ser incorporades primer en el temps a través del Reglament que, si bé té igual categoria formal que la que nosaltres acabem d'aprovar en aquests moments, no obstant això, pel seu propi contingut, pel fet de ser norma reguladora interna del funcionament d'aquest Parlament, podríem considerar, d'alguna manera, d'una certa índole inferior —ho repeteixo— no formalment, respecte a la Llei que nosaltres acabem d'aprovar.

Per tant, les novetats que, d'alguna manera, incorpora com a modificació d'allò que ja havia estat tractat en l'aprovació del Reglament, és a dir, la creació o incorporació dels no adscrits, o ratificació en aquest sentit, en tant que no incorporació al Grup Mixt, la possibilitat del removiment de la Mesa, la manera que va ser aprovada, per majoria absoluta dels membres d'aquesta Cambra, i la negativa a l'autodissolució del Parlament, constitueixen, per a nosaltres, tres punts, tres criteris fonamentals i que hem mantingut al llarg d'aquests debats. I no m'estendré ara a justificar-ho perquè ja n'he tingut oportunitat i crec que seria reiteratiu i seria cansar aquesta Cambra i no aportaria res més, només em remeto a allò que en el seu dia publiqui el *Diari de Sessions* d'aquesta Cambra respecte al removiment de la Mesa per majoria absoluta dels Diputats i respecte a la negativa a la possibilitat que sigui aquest mateix Parlament el que acordi la seva dissolució.

D'igual manera, com a trets importants dintre del capítol del President de la Generalitat, nosaltres hem votat a favor de la moció de censura constructiva. Hem cregut que això dona estabilitat a les institucions, hem cregut que, si bé doctrinalment era absolutament admissible, i no cal tornar aquí a allegar exemples de dret comparat, però tenint en compte també, a més —cosa important quan es fan les lleis— la realitat històrica que estem vivint, vam creure oportú —i així ha estat aprovat, de la qual cosa ens alegrem— que la moció de censura al President de la Generalitat havia de ser constructiva.

D'altra banda, ens vam oposar i ens hem oposat també a la creació del Conseller Primer, si bé, evidentment, i sobre l'Estatut, el President de la Generalitat té la possibilitat, com totes opcional, de delegar temporalment totes o part de les seves funcions executives en un Conseller. I en aquest sentit haig de dir que l'esmena aprovada amb el número 129 a l'article 63, en tant que possibilita que el President de la Generalitat pugui delegar també la seva facultat de convocar i presidir reunions del Govern, nosaltres hem votat en contra d'aquesta esmena que ha acabat triomfant, i jo voldria en aquests moments, deixar sobre aquesta Cambra la nostra preocupació, la nostra preocupació fonamentada —creiem— de la seva possible antiestatutarietat. Creiem que aquesta esmena, quant a aquesta facultat que pot delegar el President de la Generalitat, no és de les funcions executives que li permet el mateix Estatut, i que sí que, segons el mateix Estatut, és funció i competència del President de la Generalitat dirigir i coordinar l'acció del Consell Executiu. Aquesta és una de les mostres més paleses d'aquesta competència indelegable que li confereix el mateix Es-

tatut. Entenem, per tant, evidentment que podem estar equivocats, i d'altra banda, d'alguna manera, en una primera instància, equivocats ha estat quan no ha prosperat, i ha triomfat —repeteix— aquesta esmena que aquesta és una greu irregularitat jurídica i que, al nostre entendre, pot comportar una vulneració del que estableix l'Estatut en aquest article.

I, a l'últim, referint-me ja al Consell Executiu, nosaltres hem donat suport i hem votat favorablement que els Consellers no siguin votats en l'acte d'investidura del President; creiem que, essent delimitat, com haurà de ser per llei, quines són les Conselleries, és funció, per tant, d'aquest Parlament assenyalar-les i simplement es deixa en mans del Consell Executiu, donades les condicions que el propi text assenyala, la seva reducció, la seva divisió, la seva agrupació però no —ho repeteixo— la seva ampliació a altres Conselleries. Donat això, entenem i entenem que el nomenament dels Consellers era una de les facultats del mateix President de la Generalitat.

I tampoc no hem estat d'acord nosaltres que s'incorporés la moció de censura individual. Entenem que si l'Estatut assenyala que en el Consell Executiu responen solidàriament tots els seus membres de les seves tasques i dels seus acords, si hi ha desacord absolut respecte al comportament d'un Conseller i es pretén amb una moció la dimissió del Conseller, al que s'ha d'anar directament, per donar estabilitat al Consell Executiu i al mateix Govern, s'ha d'anar directament —ho repeteixo— a la moció de censura contra el President de la Generalitat, que comporta, en cas que es guanyi, la dimissió d'ell i de tot el seu Consell Executiu.

Per totes aquestes raons —ho repeteixo— i per altres, però per no allargar-me no voldria parlar en aquests moments, perquè s'han incorporat a l'Estatut Interior de Catalunya aquests trets fonamentals, aquests eixos sobre els quals està teixit aquest Estatut Interior, que concorden absolutament amb els nostres criteris i amb la nostra manera de veure la institucionalització, l'estructuració jurídica i política de Catalunya, nosaltres hem votat favorablement aquesta Proposició de Llei.

Gràcies, senyor President. Gràcies senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, si en aquest moment no hi ha cap més Grup parlamentari que demani l'explicació de vot, l'acord de la Mesa ha estat el següent: que estaríem disposats a rebre per escrit les demandes d'explicació de vot i, aleshores, les considerariem com a presentades conjuntament i procediríem a un sorteig.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Per a explicació de vot, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot té la paraula el Diputat senyor Ribó, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, a nosaltres ens havia semblat molt lògic i gens contrari a tradicions d'aquesta Cambra fer una explicació de vot de Grup menor a major. Evidentment, la nostra posició és prou coneguda i voldríem puntualitzar aquells aspectes que ens han portat a l'abstenció.

Nosaltres manifestem l'acceptació més absoluta i plena de la Llei que acaba d'aprovar la majoria del Parlament de Catalunya, i ho fem amb voluntat de poder haver votat sí, amb vo-

luntat d'una futura millora d'aquest text i amb una voluntat de millorar-lo perquè creiem que serà inel·ludible àdhuc en el cas que no canviïn gens les majories parlamentàries d'aquesta Cambra. Ho fem d'una forma apassionada, que algú pot confondre amb agressivitat; apassionament que se'ns dirà que és potser testimonial, però que voldríem que expressés una convicció ferma per a fer un bon treball en les institucions de Catalunya.

Creiem que, de la Llei que acabem d'aprovar, se'n dedueix un desequilibri entre un Govern minoritari, una majoria parlamentària contradictòria en moltes de les seves actuacions en un Parlament pluripartidista, i unes necessitats político-institucionals i una tradició històrica de Catalunya.

Són tres els temes que a nosaltres ens fan pensar que aquesta Llei està excessivament condicionada i caldrà que sigui millorada. De menor a major, l'expressió d'una prepotència governamental que ha irromput fins i tot, amb un mecanisme com el de la guillotina parlamentària, en la iniciativa legislativa al Parlament en el cas dels pressupostos i en el cas de la delegació legislativa.

Un segon tema —que a mi se'm faria molt difícil d'equilibrar amb el tercer quant a importància perquè tots dos, malgrat ser a molta distància del que acabo de citar, són de primeríssim ordre— és el de la figura d'un Conseller Primer, un President representatiu, un òrgan de govern separat d'aquest President. Nosaltres considerem que Catalunya és una nacionalitat, no és una Comunitat autònoma qualsevol, i ho considerem constitucionalment perquè ens hi dona peu el mateix text de la Constitució del 78 i, políticament, perquè ens hi dona peu el sentiment manifestat de forma continuada pel nostre poble. Amb aquesta idea d'una Comunitat autònoma específica amb una aspiració de nacionalitat, creiem que calia i que caldrà algun dia diferenciar institucionalment les tasques representatives de les tasques de govern. Fixin-se, senyores Diputades i senyors Diputats, quins han estat els dos arguments que s'han esgrimit per a impedir aquesta institucionalització. S'ha dit, d'una banda, que en tot cas aquesta afirmació de l'Estatut impedeix que hi hagi una responsabilitat diferenciada, raó, al meu entendre, d'un legalisme excessiu i s'ha dit que no es volia el Conseller Primer per la porta falsa, sinó per la reforma de l'Estatut i que per això es votava el text.

El Conseller Primer que nosaltres hauríem volgut situar en aquest text i que ens hauria portat a votar positivament, ha estat rebutjat en part i per raons de partit. En part, perquè s'ha inclòs un aspecte positiu, per esmena de Socialistes i esmena del Grup del PSU de Catalunya: el fet que pugui convocar el Consell Executiu i presidir-lo. Però han deixat potser la part més important fora d'aquesta figura, la de la censura separada.

Se'm podrà acusar que sóc molt inclinat a citar textos històrics. Ho acostumo a fer, i m'agrada fer-ho, relacionat amb els arguments que estem debatent, no per fer cap altra extrapolació que donar suport com a matèria connexa a aquests arguments. No entenc que els textos històrics puguin posar nerviós ningú. Les citacions històriques no han de ser mai utilitzades instrumentalment, sinó com a punts de referència, i no per anar aleshores a altres documents històrics que no tenen cap relació amb el punt que s'està debatent. Un Conseller Primer com fou Lluhí i Vallescà va dir, i crec que les seves paraules són molt més encertades que les meves per a defensar la neces-

sitat de censura separada, que «l'obra que el Govern proposa portar a terme i el pensament polític que informa aquesta obra són deguts a la inspiració, a la voluntat, a la immediata direcció de l'Honorable President de la Generalitat, l'obra de govern dirigida pel President, però hi ha entre una obra tal com està pensada i la seva realització *un camp de responsabilitat*» —i subratllo un camp de responsabilitat— «que fa referència a la manera com l'obra es realitza, això és, a la seva execució. Aquest camp és el d'aquest Govern i on aquest Govern sol·licita *totes les responsabilitats*» —subratllo totes les responsabilitats— «davant aquest Parlament». Amb aquest text, Lluhí i Vallescà sol·licitava que el Parlament de Catalunya, reunit en aquest mateix hemicle, li donés el suport de forma diferenciada al que tenia el President de la Generalitat.

S'ha rebutjat també per raons de partit, per raons, han dit, personalistes i conjunturalistes, per damunt de les institucions. Jo lamento que l'amic i company Macià Alavedra no hagi entès les meves paraules anteriors. Jo no he esmentat divisions de partit, entre altres motius perquè és una desgràcia, una desgràcia per al PSU de Catalunya, una desgràcia per a l'esquerra i una desgràcia per a Catalunya en general que hi hagi partits, i en concret el meu, que estiguin enfrontats internament fins a graus d'inoperància. Entre altres motius perquè és una desgràcia per a la democràcia que hi hagi crisis de partit, i tant de bo per a Catalunya que Convergència i Unió o cap altre partit d'aquesta Cambra mai no entrés en una espiral d'enfrontaments i d'arribar a la inoperativitat. Nosaltres no hem esmentat divisions de partit, hem esmentat raons de partit, i el que lamentem és que aquestes raons de partit hagin passat per davant de raons institucionals, aquesta és la nostra crítica. No és una crítica agressiva, senyor Macià. És el nostre pensament. I seria molt més agressiu que no li ho diguéssim des d'aquesta tribuna, sinó que li ho diguéssim des d'altres àmbits. És la nostra obligació expressar-ho des d'aquí. En tot cas ha estat una frase, una part del text que ha servit per a invalidar la figura del Conseller Primer. S'ha dit que l'Estatut no ho permet, o que ho permet per la porta falsa. La meua pregunta, que deixo per als qui vindran després en l'explicació de vot, és: si han llegit, com segur que han llegit, l'Estatut del 32, no han pogut comparar que les portes falses eren quasi idèntiques?, que per les mateixes portes falses, o molt paral·leles —i els estalvio citar textos comparats—, es va introduir la figura del Conseller Primer, es va introduir la separació de responsabilitats i va ser una institució històrica que va permetre canvis de Govern sense canvi a la Presidència de la Generalitat?

Nosaltres creiem que hi ha molts arguments per a comparar-ho, per a concloure de forma molt similar, en definitiva, no per a argumentar, sinó per a fer fets, no pas paraules, com les que hem citat nosaltres quan dèiem que Rovira i Virgili va votar que sí a la separació de funcions de responsabilitats quan Ventosa i Calvell deia que l'Estatut no donava sortida a aquesta figura.

En tercer lloc, el tema és el del control sobre el Govern. Nosaltres hauríem volgut que en aquest Estatut hi figurés un mecanisme, menor, si es vol, de control, com és la censura individual als Consellers, per a poder expressar un desacord amb una política o una acció concreta de política, i no amb un Govern, per a fer una pressió sobre el Govern quan hi hagués un Conseller erosionant la mateixa tasca de govern. Però so-

tot perquè consideràvem que era conseqüent amb el text de l'Estatut. És possible, com se'ns ha dit des d'aquesta tribuna, que estiguem confosos, que no l'hàgim llegit bé. Devem estar confosos com ho estan els parlamentaris bascos quan han desenvolupat la sanció individual seguint aquests textos, com s'ha fet a Alemanya, com s'ha fet en molts criteris jurídics, possiblement. Però sobre el control del Govern, l'aspecte primordial que trobem a faltar en aquest Estatut, en aquesta Llei important de l'Estatut Interior, és la censura normal, no constructiva. Que la defensàrem i la continuarem defensant testimonialment? Potser. Que l'hem defensat tots sols? Segur, s'ha vist a les votacions. Que és igual que va passar amb la Constitució del 78? Doncs potser perquè som coherents amb el que vam defensar a la Constitució del 78. Igual que amb el Conseller Primer som coherents amb el que vam plantejar quan la campanya electoral del 20 de març. És un mecanisme, el de la censura constructiva, que coincideix amb els pactes autonòmics d'harmonització, pel que fa a les comunitats autònomes, i que nosaltres creiem que és estranya a la tradició parlamentària de Catalunya i a la composició d'aquesta Cambra. Permetin-me que per a explicar per què donem tanta importància en el nostre vot a aquest element de la censura constructiva fem unes breus consideracions sobre la transcendència d'aquest fet.

Cada vegada més en els Parlaments actuals els Governos canvien sense influència de la moció de censura. Entre l'any 45 i l'any 76 tan sols un 10% de canvis de Govern als règims democràtics o liberals han vingut per mocions de censura, tan sols un 10%. Nosaltres, que hem votat a favor de la moció de censura per majoria absoluta, que no hem anat a citar textos constitucionals que parlen de la paritat democràtica, moció de censura, amb una majoria igual a la majoria que ha servit per a elegir un president o un govern —si és absoluta, absoluta, si és relativa, **relativa**—, creiem que la moció de censura és un mecanisme pernicios, perquè vulnera la lògica del sistema parlamentari, perquè confon en un mateix acte censura i investidura —fixin-se, senyores Diputades i senyors Diputats, que s'ha de fer en un mateix acte la crítica a una política seguida i la proposta d'una política a seguir—, perquè és inconcebible que en una suma de Grups parlamentaris, minoritaris per definició, si hi ha un Govern, es pugui arribar a estar d'acord en els dos aspectes —crítica de la política seguida, proposta de política a seguir—, perquè, en resum, en multipartidisme és pràcticament impossible —jo, de collita personal, m'atreveixo a dir que és inexistent— que mai funcioni la moció de censura constructiva. En un sistema pluripartidista pot portar que el Govern, que no tindrà aquest control, agafi una prepotència —veurem si estem encertats o no—, i pot portar aquest Govern, que no disposa de suficients efectius parlamentaris —en aquesta Cambra s'ha vist fa poca estona que això era ben cert—, a una ingovernabilitat d'aquesta majoria, i, per tant, pensant només obsessivament en l'estabilitat, amb aquests dos condicionants —no control, no censura constructiva, no majoria clara i ingovernabilitat— podem reforçar l'atzucac en el sistema polític.

Nosaltres, com hem dit, amb una acceptació plena des d'aquesta abstenció crítica al text, treballarem per la seva millora, treballarem perquè un dia es desenvolupi més encara la institucionalització del Conseller Primer, que permeti la represen-

tativitat i l'acció de govern diferenciada i que doni més flexibilitat a l'acció política, i treballarem perquè articularem una moció de censura d'acord amb un Parlament pluripartidista, amb l'excepció d'Alemanya i de les Corts Generals —seria el sistema més abundant—, perquè creiem que així aconseguirem arrodonir un text que avui, en el substancial, queda al nostre entendre desequilibrat.

Adaptem tot el dret comparat i totes les tradicions a la realitat. D'acord. Ens temem que ho hem adaptat massa a la realitat. Ens temem que hem fet un vestit a la mida d'una minoria que governa i d'unes figures concretes en aquest Govern. Esperem que no se'ns faci ni petit, ni estret, ni ample, aquest vestit. Esperem que el puguem anar adaptant a mesura de les necessitats de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per explicació de vot, té la paraula el senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb aquesta Llei sobre el Parlament, el President i el Consell Executiu s'ha pujat un altre esglaó en aquesta feixuga tasca de bastir el nostre Estatut Interior, la nostra Constitució interna. I en haver estat aprovada, nosaltres ens en congratulem i així ho manifestem públicament en aquesta Cambra.

Som conscients dels esforços que hi hagut de tots els grups polítics aquí presents en els treballs de Ponència i Comissió, i de les clarificacions i retocs que ha comportat el debat que fa una estona ha acabat. I en dir això, en fer aquesta valoració, valoració positiva, voldríem dir —i direm, evidentment— que considerem, des de la nostra perspectiva, la perspectiva d'Esquerra Republicana de Catalunya, que ens sentim satisfets, que valorem positivament la redacció de l'article 14 en relació amb els Grups parlamentaris; que considerem important, i valorem també positivament, la redacció final de l'article 16 sobre el President i la Mesa del Parlament; que considerem d'interès els matisos introduïts als articles 42 i 70 en relació amb el Consell Consultiu; que veiem encara, i ens en congratulem sincerament i el valorem també positivament, molt positivament, el tractament que s'ha donat a l'article relatiu a la substitució, en casos d'incapacitat i mort, del President de la Generalitat pel President del Parlament. Però és ben cert que fruit, no d'interessos de partit sinó de punts de vista legítimament emesos i fonamentats en les diferents posicions polítiques que es troben aquí representades, el text global de la Llei comporta algunes coses amb què nosaltres —i hem de dir-ho— **no** estem totalment d'acord.

En primer lloc, i això és el que vol constituir en el seu gruix la nostra explicació de vot, hem votat que no a una esmena que ha presentat el Diputat senyor Gutiérrez Díaz, com sempre tan brillantment i tan intel·ligentment, i hi hem votat que no senzillament perquè el tractament gramatical que tenen els genèrics no ens ho ha permès.

Hem votat que no també a un article que en el debat era el 26 bis, que, textualment, diu: «El Parlament pot rebre peticions col·lectives o individuals sempre que es facin per escrit, degudament acreditades. I hem votat que no, malgrat la vigència d'aquest enunciat, perquè creiem que aquest text és més aviat superflu i, fins i tot, buit de contingut perquè votar això vol dir que els funcionaris del Registre del Parlament no negaran l'entrada a cap petició escrita, la qual cosa —com és

perfectament coneguda— fins ara no ha passat, i és ben cert que, en una democràcia, tot el que no és explícitament prohibit és possible de fer-ho. Per tant, per una, diguem-ne, coherència operativa, hem votat que no, perquè ja es fa.

No se'ns ha permès, per una posició evidentment legítima, reglamentàriament legítima del Portaveu de Convergència i Unió, presentar o tan sols explicar una esmena transaccional relativa, indirectament, a l'article 30 bis i, en concret, a l'article 70 f) del text. I no hem pogut fer-ho i crec que hauria estat bo que la Cambra hagués conegut la nostra opinió respecte a aquesta qüestió, perquè, amb tot el respecte i consideració, senyor Macià Alavedra, des de l'esperit de les lleis de Montesquieu, marquès de Secondat, fins avui dia, les relacions —la divisió de poder— entre, particularment, el legislatiu i l'executiu han sofert i estan sofrint importants alteracions. Avui, pensar que ha de ser estrictament el Govern —en aquest cas, el Consell Executiu—, el que ha de dar la conformitat definitiva a la tramitació de proposicions de llei que impliquen augments de crèdits o disminucions d'ingressos és quelcom que la doctrina té en procés, ja no de revisió, sinó en norma concreta i taxativa d'aplicació viable.

El fet que sense treure aquesta conformitat, sense trencar la unitat d'execució pressupostària, el Parlament, arribat el cas, pugui dir quelcom sobre proposicions de llei o esmenes que comporten aquest augment de crèdit o aquesta disminució d'ingressos és realment important per a la bona governabilitat i, en aquest sentit, senyor Macià —i ho repeteixo així, amb tota la cordialitat i afecte— creiem que la no-incorporació d'un informe previ de la Comissió d'Economia i Finances en aquests casos és quelcom negatiu i que hauria enriquit substancialment el text que ara hem aprovat.

Hem votat que sí al text de l'article 87, un text que feia referència als cinc dies per a la motivació, per a la moció de censura en relació amb el que concretament explicava o configura aquest article 87. I ho hem fet així, senyores i senyors Diputats perquè el text que ara s'ha aprovat, efectivament, permet presentar mocions alternatives durant els dos dies següents, la qual cosa fa, estrictament parlant, que siguin tres només els dies en què hi cap la reflexió sobre les diferents alternatives possibles.

Dos punts més per a acabar. Hem tingut una posició que ens sembla realista i legal sobre el tema del Conseller Primer. Aquest tema ha estat plantejat correctament sobre tres supòsits: el nom, la possibilitat de convocar i presidir el Consell Executiu i la possibilitat d'una censura diferencial. Hem dit que no al nom perquè creiem que aquest Estatut permetria un Conseller Primer descafeïnat, per la porta falsa, i un informe, senyor Ribó, de Lluhí i Vallescà respon a una realitat estatutària que malauradament no és la que avui tenim. Hem dit també que no a la censura diferenciada i, fins i tot, a la individual als Consellers, perquè creiem també que l'Estatut actual no ho permet. L'article 36, en els seus apartats 3 i 4, fixa una trajectòria concreta, que, si es va més endavant, si es vol, obliga necessàriament a la revisió de l'Estatut, d'acord amb l'article 56, previsió amb la qual nosaltres estem totalment d'acord i que, com he dit abans, en l'explicació de vot corresponent, l'abonarem en qualsevol moment.

I, en canvi, hem votat conjuntament amb socialistes i comunistes la possibilitat que el Conseller delegat, que és el que

permet aquest Estatut, pugui presidir i convocar el Consell Executiu; i ho hem fet perquè creiem que això és adient; és adient a efectes legals i és adient a efectes operatius. Legalment, perquè reforça la manera com s'ha introduït en l'article 63 la figura d'aquest hipotètic Conseller delegat, i, operativament, perquè és bo que hi hagi aquesta possibilitat de poder delegar, al punt c) de l'article 61, perquè es pot imaginar una situació, en la qual el President sigui fora, sigui de viatge, o estigui malalt, i, en aquest cas, és bo que, si hi ha un Conseller delegat, pugui reunir i convocar el Govern, davant d'una qüestió d'urgència o, senzillament, davant d'una qüestió de tràmit.

En canvi, senyores i senyors Diputats, hem quedat profundament dolguts, i valorem molt negativament que no hagi estat aprovada la nostra esmena sobre la presa de possessió del nou President de la Generalitat, després d'una investidura. Creiem que aquest és un cas de sobirania catalana que, certament —el text no ho diu—, de la manera com queda redactat no hi ha pas res que impedeixi que, salvat el nomenament que correspon al Cap d'Estat, que res no impedeixi, dic, que, la presa de possessió, la doni un Ministre de Madrid, i tot el respecte i tota la consideració als Ministres de Madrid, però és un tema —ho repeteixo— de sobirania catalana i, evidentment, ja hi ha un precedent, i aquest precedent no és que tingui força vinculant, però, ateses les circumstàncies d'aquests hipotètics moments, és ben cert que el President sortint no tindrà l'autoritat moral, i el President entrant encara no l'haurà adquirida; per tant, senyores i senyors Diputats, hauria estat bo, convenient, que, la presa de possessió, el nou President l'hagués donat per l'estabilitat, per la continuïtat de les institucions de les nostres institucions d'autogovern; que l'hagués donat el President sortint.

Lamentem que això no hagi estat així i, en aquest sentit, evidentment —ho he dit abans— la nostra valoració és negativa. Per què s'ha produït aquest fet? Hi poden haver, certament, diferents interpretacions, però, atès el que ha passat, permeti'm que faci la nostra. En rebutjar aquesta esmena nosaltres creiem que s'ha constituït una majoria que no és pas gens estraforària, com diria el senyor Ribó, sinó que, lamentablement, és natural, natural d'aquelles d'aquell tipus que predica el senyor Fraga Iribarne. És la majoria —i ho dic amb el respecte que aquestes coses s'han de dir, però amb el realisme que també convé dir-les— de comunistes, socialistes i centristes, és a dir, la majoria dels que, en major o menor grau, es troben supeditats a decisions que no són preses enterament des de Catalunya.

I amb això acabaria, senyores i senyors Diputats, senyor President, si no fos que la intervenció del que m'ha precedit en l'ús de la paraula ha fet una remarca sobre les citacions històriques. Jo vull dir al senyor Ribó que també en sóc partidari, de les citacions històriques. Absolutament partidari. I sap, el senyor Ribó, l'afecte que li tinc —ho sap i n'està segur— a nivell personal, a nivell acadèmic i a nivell polític, però, senyor Ribó, les citacions històriques poden ésser neutres o poden no ser-ho, i, si no ho són, poden ser, evidentment, ofensives i, fins i tot, provocatives. Res no tinc a dir respecte al fet que es facin citacions històriques per a argumentar i donar suport als punts de vista de les tesis que se sustenten, però fer citacions històriques per avalar la posició d'un Grup, posant en entredit el comportament històricament comparat

d'un altre, senyor Ribó, em sembla inadmissible.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? Pel Grup Socialista, el Diputat senyor Molas.

El Sr. MOLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, hem votat, en el vot de globalitat, afirmativament a la Llei com ha estat evident i públic, perquè la votació és pública, i, en el torn d'explicació de vot, hauríem d'explicar, més que l'explicació de vot de cadascun dels articles, que seria, possiblement, llarg, confús i poc entenedor, el sentit general de per què nosaltres a aquesta Llei hem votat sí.

És aquesta la nostra Llei? Aquesta és la primera pregunta important que caldria contestar, i voldria contestar de tal forma que no fos l'«oui, mais...», sinó que fos dir: aquesta Llei és nostra perquè és de la Generalitat de Catalunya, perquè fixa les regles de joc polític de Catalunya, perquè nosaltres considerem que és urgent que es concretin i es facin les institucions polítiques de Catalunya conforme a la Llei, no només conforme a l'Estatut, sinó conforme a la Llei. És, en aquest sentit, que aquesta Llei és nostra, més que en el sentit que sigui una Llei en la qual la nostra participació hagi estat central, que és un tema lateral des del punt de vista de la nostra valoració de la Llei —tothom pot dir i tothom pot no dir que és seva i no importa el tema—, perquè creiem que hem de dir que, d'aquesta Llei, no n'estem satisfets.

I no n'estem satisfets perquè, quan s'adopta una perspectiva en la confecció d'una Llei en la qual podríem dir que les coincidències moltes vegades es fan més en funció d'interessos de partit —momentanis i conjunturals— i, de vegades, se situen per sobre, encara que sigui en aspectes particulars, dels interessos generals de la reconstrucció nacional del nostre país, aleshores, encara que la Llei provinguí de Ponència, ve debilitada, no tant moltes vegades pel que diu, no tant perquè no hi hagi aportacions de tots els Grups parlamentaris, sinó que ve debilitada per una actitud, sobretot quan aquesta actitud ha estat modificant i modificada al llarg d'un debat, al llarg d'un debat que, evidentment, serveix per a canviar. Abans, durant aquest debat, s'ha dit que rectificar és de savis, però rectificar i tornar a rectificar per tornar a la posició anterior i no saber mai, en el fons, què pensa cada Grup sobre els temes crucials, porta a una certa complexitat.

Bé, he dit aquesta afirmació, he dit que no estem satisfets d'aquesta Llei, i he de dir una altra afirmació: nosaltres hem fet tot l'esforç possible, i el continuarem fent, per arribar al màxim de coincidències possibles, i voldríem que fossin totals, sobre les lleis institucionals de Catalunya, i en el curs de la defensa d'una esmena, aquest matí —crec que ha estat aquest matí— he dit una expressió que voldria repetir ara: no voldríem, no hauríem volgut que cap Grup parlamentari no hagués d'aixecar la bandera de la reforma d'aquesta Llei per a les pròximes eleccions, no ho hauríem volgut, i creiem que amb el temps en què s'ha elaborat en Ponència i en Comissió aquesta Llei, si s'hagués aprofitat suficientment tot el temps, malgrat haver partit de posicions o de concepcions globals no coincidents, quan això s'ha buscat amb intensitat, amb generositat, amb visió de futur més que amb visió momentània, això s'ha aconseguit, ha estat possible i, almenys, per part nostra, era possible, ho repeteixo, totalment. Perquè la nostra

posició respecte a les lleis institucionals ha estat, és i continuarà essent clara: volem que les lleis institucionals de Catalunya, que no gaudeixen d'un rang formal superior a les altres lleis, sinó que només exigeixen un quòrum de votació, d'aprovació per majoria absoluta, volem que les lleis, per elles mateixes, tinguin la base suficient de consentiment, l'acord suficient com per a ser lleis estables en aquest país, mani qui mani, i hi hagi la majoria que hi hagi, perquè les lleis institucionals estan per sobre de les necessitats momentànies de manteniment de posicions de majoria, en el si d'un Parlament o basades o expressives d'un govern concret.

Construir nacionalment Catalunya significa, en el terreny de les institucions —i sé segur que molts grups parlamentaris hi estaran d'acord—, arribar a aquest màxim possible de coincidències, màxim possible, i, en aquest cas, per la nostra banda, absolutament possible, si s'enfocava el contingut essencial de la Llei, preveient una política destinada a consagrar-se legislativament per al futur i aplicable potestativament per tots els Grups parlamentaris en funció del seu mateix projecte de desenrotllament institucional en el marc que permet l'Estatut. Construir nacionalment Catalunya vol dir fer aquest esforç en el terreny institucional, i vol dir fer-lo també en el terreny social i pensar que el tema de la unitat nacional del nostre país, el tema de la unitat civil de la nostra societat exigeix el mateix esforç de fermesa, però, al mateix temps, de flexibilitat i acord, d'incorporació de posicions diversificades i interessos diversificats en un projecte futur que és la construcció oberta de la Catalunya del demà; en un aspecte semblant, la política institucional del nostre país ha d'enfocar-se amb el mateix estil. No vull fer cap esment a actituds de Grups parlamentaris, no és aquest el meu propòsit; el meu propòsit és marcar una actitud nostra i constatar que, malgrat el nostre esforç, no ha estat possible, quan, ho repeteixo, era possible que tots els Grups parlamentaris tinguessin aquest tipus de generositat política que és tenir visió del futur i, sobretot, visió del futur amb majories diferents de la conjuntural existent.

Creiem que aquesta falta de visió de futur es tradueix en alguns punts de la Llei, que nosaltres considerem negatius. En primer lloc, vull assenyalar que era totalment innecessari, i només justificable des del punt de vista d'una actitud davant dels que no hi estaven d'acord, d'intentar presentar un «tràgala» repetint una votació sobre els Diputats no adscrits, que consta a la majoria d'aquest Parlament que és una posició discutida, discutible i que no és única per a evitar, si es volia, la formació d'un Grup Mixt. No era la millor actitud i aquesta és una prova que l'actitud no era la millor per a aconseguir una llei que tingués l'autoritat suficient, per ella mateixa, perquè tots els Grups parlamentaris poguessin, malgrat no haver votat tots els seus articles, considerar-la no només com a seva, perquè és Llei de la Generalitat, sinó també com a seva perquè hi estan d'acord globalment, encara que parcialment, en moments donats, hagin votat en contra. Una institució nascuda més com una anomalia i com una improvisació per a resoldre i satisfer interessos conjunturals podia haver-se estalviat d'estar a la Llei; d'altra banda, ja era al Reglament, i evitar una reiteració d'una votació possiblement, en el llenguatge més simple, no convenient, des del punt de vista d'aconseguir aquesta flexibilitat, aquest acord, aquesta visió de futur, aquesta voluntat de permanència de les lleis, amb independència de les majories

polítics.

Hi ha una altra qüestió en què tampoc no hem reeixit en el nostre esforç, malgrat haver intentat trobar una fórmula que fos acceptable, des del punt de vista del desenrotllament de la política que evidentment és diferent per a tots els Grups, en el terreny institucional, i em refereixo al tema de la concepció de la moció de censura, en concret. Certament, he de reconèixer, d'afirmar, que avui, a través de la votació d'una esmena hem delimitat clarament la figura del Conseller Primer. No se'n diu així? És igual. Quan això es produeixi tothom en dirà Conseller Primer i el President de la Generalitat, el primer; i evidentment no se li dirà Conseller Delegat —ho espero— perquè un Parlament, una Generalitat no és encara una societat anònima. Aquest Conseller Primer ja hi és, ja és present a la nostra Llei, sense nom, però es desenrotllarà; creiem que podria haver estat desenrotllat amb més precisió, suposant que hi era, de cara al futur, i sobretot de cara a l'existència possible, i espero que a més a més no llunyana, d'una nova majoria, d'una majoria diferent que té una concepció diferent del joc de les institucions, i això la Llei no tenia per què impedir-ho, no tenia per què impedir-ho perquè simplement era optatiu d'aquell sector que tingués la majoria política i que, per tant, tingués la Presidència de la Generalitat. Si volia, ho desenrotllava; si no volia, no ho desenrotllava, i simplement no delegant la funció de presidir les reunions de Govern era evident que aleshores ja no podia haver-hi moció de censura simple contra el Consell Executiu, de caràcter potestatiu.

Certament, si hi ha una posició de debilitat de la majoria política i hi troba inconvenient ideològic, des del punt de vista del desenrotllament del seu programa, o simplement de previsió de com poden jugar les forces polítiques havent-hi aquest article, és un problema diferent de preveure una llei que val i que volem que valgui per a avui, per a demà i per a demà passat. És a dir, que valgui establement com a llei institucional de Catalunya, perquè aquest és el caràcter principal de la llei que hem votat. No és una llei de majoria momentània, no és una Llei de majoria de legislatura, sinó que és una llei i ha de ser una llei per al futur. I nosaltres hem d'expressar que no estem satisfets del resultat, malgrat els esforços, malgrat l'obertura d'actitud que hem tingut en aquesta actitud, malgrat les modificacions, de què després parlaré, però no n'estem satisfets, i nosaltres volem expressar la nostra voluntat de procedir a una reforma d'aquests dos punts que he assenyalat, en el cas que formem part, estiguem formant una majoria política en aquest Parlament. I aquesta és una expressió que no he volgut pronunciar avui. Malgrat no estar d'acord amb aquests punts, hem de reconèixer que hi ha aspectes a la Llei que volem ressaltar amb un caràcter diferent d'aquest caràcter que he expressat fins ara. En primer lloc, voldria assenyalar que hi ha dos temes, dos aspectes, si es vol particulars, en els quals el nostre Grup ha tingut una posició diferent de la que ha resultat guanyadora, però en canvi no podem sentir-nos o tenir una actitud davant d'ells en el mateix sentit que l'hem tinguda davant dels dos punts que hem assenyalat anteriorment. Nosaltres hem defensat, per evitar que objectivament es produeixi una politització excessiva del President del Parlament i de la Mesa, que el mandat del President i de la Mesa fos la meitat de la legislatura per a fer possible una renovació a mig temps, cosa que evitaria haver de recórrer a mecanismes de moció de

censura. Nosaltres sabem que només hi ha aquests dos mecanismes, sabem que només hi ha aquests dos mecanismes per a respondre a una de les exigències avui existents en el modern dret constitucional, no només a l'exòtic, sinó en el modern, que és intentar trobar una forma de responsabilitat del President i de la Mesa que en canvi no li llevi autoritat política i no li impliqui hipoteques de la lluita política diària. Hi ha dues fórmules, una és el mandat més curt i l'altra és la moció de censura. Nosaltres hauríem preferit el mandat més curt perquè el considerem més adequat per a la funció de direcció del Parlament pel seu President, però havent-se rebutjat aquesta posició, nosaltres ens hem inclinat, coherentment, per acceptar l'altra fórmula que acaba de coronar l'existència d'un mecanisme de responsabilitat per a tots els càrrecs electes, políticament, per al Parlament.

L'altre tema particular sobre el qual nosaltres considerem que la no-acceptació pel Parlament no dificulta la seva marxa posterior és el rebuig de l'esmena que indicava que els Diputats fossin elegits en proporció a la població. Nosaltres creiem, efectivament, que en l'Estatut de Catalunya s'estableix que el sistema electoral serà proporcional, i la interpretació que el sistema electoral no és la fórmula electoral sinó tot el sistema —interpretació que va fer des d'aquesta tribuna el Diputat senyor Alavedra, considerant òbvia la meua formulació recollida en l'Estatut—, jo la considero com un compromís sobre el principi fonamental d'una llei democràtica; compromís que recullo, que faig meu. I expresso la meua satisfacció en coincidir políticament amb ell, i emplaço el Grup del qual és portaveu el senyor Alavedra i tots els Grups de la Cambra a fer una llei electoral que tingui un grau de coincidència política suficient i que tingui, sobretot, un respecte a la representació de les persones com a element fonamental, cardinal, d'aquesta llei electoral, àmb totes les adequacions a les necessitats de l'adequada representació territorial, però amb un criteri central que són les persones les que són representades.

Jo espero que aquesta voluntat, aquest esforç, ens mogui a una exigència de prosseguir en la mateixa línia que nosaltres anunciem que seguirem, de buscar la coincidència en totes les lleis institucionals, en totes les lleis bàsiques de l'Estatut Interior de Catalunya i de fora de l'Estatut Interior. I esperem que aquesta actitud nostra pugui ser, esperem que ho sigui, d'alguna forma, més reeixida en la resposta dels altres Grups.

I voldria també assenyalar un tercer aspecte del nostre vot, i és el reconeixement explícit que aquesta Llei, en el text que surt d'aquest Ple del Parlament, conté millores respecte al text de Comissió, on havia sofert algunes alteracions importants. Nosaltres considerem que és una millora funcional, pràctica, de pedagogia política, però també de sentit d'institució i de govern, el fet d'establir per als Consellers de la Generalitat les mateixes incompatibilitats que té el President de la Generalitat. Nosaltres considerem que és una millora, i no perquè sigui petita en el canvi que s'ha produït, és una millora important que el nombre de Diputats que pugui presentar una moció de censura sigui una desena part. Nosaltres creiem que això és un element que reforça el caràcter democràtic dels mecanismes de control —evidentment hi ha la votació, que és la que compta i la que decideix què pensa la Cambra. Nosaltres creiem també, finalment, que és una millora —com he assenyalat abans— important que pugui ser delegable, si el President

de la Generalitat ho considera oportú, la presidència del Govern en un Conseller, perquè això d'aquí, per a nosaltres, és el que fa exactament la figura del Conseller Primer, sigui quin sigui la teoria política que es pugui construir per a justificar quin tipus de delegació té; teoria política que, com és evident, no és en aquests moments la mateixa la que té una opció política i una altra opció política que és aquesta des de la qual els parlo.

Jo voldria dir, en conclusió i per acabar, que el nostre vot sí que ha estat un vot responsable, un vot responsable per a construir les Institucions de Catalunya, ja fetes, però per a delimitar-les jurídicament de forma acabada, que ha estat un vot responsable perquè creiem que l'aprovació de la Llei era un element important de fixació del joc polític en aquest país, i com en el joc polític, o s'hi està d'acord o no s'hi està d'acord. Nosaltres creiem que el vot és un vot responsable perquè ha estat un vot emès com a demòcrates, com a socialistes i com a catalans, sense haver de desdir-nos de cap d'aquestes tres consideracions.

És el vot que ens corresponia, és el vot que des de la nostra perspectiva permet enfocar en aquest terreny la construcció nacional de Catalunya, la unitat civil del poble de Catalunya i que permet exposar i expressar que una actitud coherent, una actitud responsable, una actitud digna, que intenta fer les lleis institucionals mirant més enllà del demà, mirant cap al futur, una actitud d'aquest tipus pot ser una actitud, avui, minoritària, però és una actitud que ha de ser valorada, que ha de ser considerada i ha de ser reconeguda com a l'única actitud que pot construir nacionalment Catalunya i crear una Catalunya diferent, una Catalunya renovada, fidel a la seva tradició històrica, mil·lenària, i també fidel a la voluntat de construir-la que tenen tots els habitants de Catalunya, sigui quin sigui el que hagi estat el seu origen geogràfic o el seu origen social.

Aquesta és la nostra actitud, aquesta és la nostra actitud en aquesta Llei, que és un reflex coherent, creiem, i responsable de la nostra actitud política general com a demòcrates, com a socialistes i com a catalans.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Macià Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió vull expressar la nostra satisfacció, la satisfacció del nostre Grup per l'aprovació d'aquesta Proposició de Llei que, com ha dit el President del Parlament al final de la votació, constitueix un pas important en la institucionalització de Catalunya.

No explicaré les nostres posicions punt per punt, perquè crec que en el curs del debat han quedat clares, sobre diversos temes importants que s'han dit aquí: l'admissió de proposicions de llei, per exemple, que representa un augment de despesa o disminució d'ingressos, sobre la responsabilitat política del President de la Generalitat, sobre la responsabilitat solidària del Govern, sobre la delegació de funcions en un Conseller, etc.

Nosaltres estem satisfets per l'aprovació d'aquesta Llei, perquè, com acaba de dir molt bé el Diputat Isidre Molas, tenim una Llei que fixa les regles del joc polític i institucional

a Catalunya.

En segon lloc, aquesta Llei dóna, al meu entendre, estabilitat a les nostres institucions, i això, en un període de consolidació democràtica i autònoma, és plenament desitjable.

Voldria recordar aquí que en aquesta Llei no hi ha possibilitat de dissolució del Parlament per l'Executiu. Nosaltres —ho recordaran els ponents i els membres de la Comissió— la proposàrem, i vam quedar sols, i per això després no la vam mantenir. I que consti que no hem insistit en el tema no tant perquè quedéssim sols, sinó perquè creiem que, amb la moció de censura constructiva que s'aprovava, la no-dissolució representava un equilibri correcte.

En tercer lloc, creiem que aquesta Llei crea un equilibri molt acceptable entre les nostres institucions: President, Govern, Parlament... No és una Llei excessivament presidencialista, i és una Llei, al mateix temps, que respecta les obligacions, els compromisos que ha de tenir el Govern, sempre, evidentment, sota el control i l'impuls del Parlament.

No es tracta tampoc —i voldria sortir al pas d'aquesta crítica que se'ns ha fet en el curs del debat— d'un vestit a mida d'un Grup o d'una persona, com aquí s'ha dit. Creiem que el futur ens demostrarà que aquest és un vestit per a tots, a mida de tots, i que permetrà el joc polític de tots i l'alternança que en democràcia, evidentment, és previsible en el Govern.

Voldria aquí fer una breu referència, no al dret comparat, sinó a política comparada; el vestit a mida que es va fer el general De Gaulle, i que ha estat constantment criticat com un vestit a mida —per cert d'un home molt alt—, resulta que és un vestit que va perfectament a la mida al senyor Mitterrand. Jo espero que aquest Estatut Interior tingui en el futur les mateixes característiques, i amb aquest esperit nosaltres l'hem fet.

Evidentment que en l'Estatut Interior també hi ha temes que a nosaltres no ens satisfan, també hi ha temes que no ens agraden, hi ha temes que hem perdut. No ens agrada, per exemple, d'una manera molt clara —ho hem dit, ho diem aquí—, la moció de censura al President i als membres de la Mesa per majoria absoluta. Creiem que això és un greu error, i nosaltres, que en principi som partidaris de l'estabilitat de les institucions i, per tant, del manteniment i de la duració de les lleis, voldríem, en el futur —i ho intentarem en el moment oportú—, corregir aquest tema, que no ens agrada.

Tampoc no ens agrada, és un tema menor, la introducció de les peticions al Parlament, precisament perquè creiem que és un tema que no és de l'Estatut Interior. I tampoc no ens agrada, òbviament, el tema, tal com ha quedat, de les incompatibilitats dels Consellers.

El senyor Isidre Molas, en la seva brillant intervenció, ha especificat els temes de desacord del seu Grup amb aquesta Llei que acabem d'aprovar, i jo, repassant aquests temes, he arribat a la conclusió que eren molt petits. I voldria fer-hi un repàs molt breu. En primer lloc, el sistema proporcional a la població; aquí el que fem és una remissió a l'Estatut i, a més a més, en la meua intervenció, en la nostra intervenció, jo vaig reconèixer clarament que «sistema proporcional» vol dir a la població, però que, a més a més, hi ha la representació adequada de totes les zones del territori i que aquests dos principis s'han de combinar, i crec que en això estem plenament d'acord amb el Grup Socialista.

Diputats no adscrits. Nosaltres hem mantingut fins al Ple una esmena de supressió d'aquest tema, perquè des del primer moment hem dit que aquest era un tema de Reglament i que s'havia de deixar al Reglament, i no som nosaltres els qui hem introduït aquest tema en l'Estatut Interior.

Politització excessiva de la Mesa. El Grup Socialista i altres Grups han votat la moció de censura per majoria absoluta. Nosaltres volíem una despolitització total de la Mesa. No solament eleccions cada dos anys, sinó durada durant tota la legislatura i, evidentment, no a la moció de censura.

Incompatibilitat dels Consellers, ens deia el senyor Molas. Bé, aquest és un tema que hem perdut, ha guanyat el senyor Molas. Per tant, és més aviat motiu de... —senyor Molas, vull dir els Grups que s'hi han oposat— satisfacció per a ells.

Delegació de funcions. En aquest tema sí que no estem d'acord i per uns motius clars, que ja hem exposat a bastament, de limitacions de l'Estatut. Hi ha hagut millores concretes, canvis del nostre Grup, del qual ens felicitem i felicitem la Cambra, com per exemple la possibilitat de presentació de moció de censura per una desena part dels Diputats en lloc de la cinquena part.

No em voldria allargar en aquesta explicació de vot, perquè crec que tots els arguments han estat dits per uns i altres. Jo, simplement, abans d'acabar, voldria donar les gràcies —sé que això és molt poc parlamentari— als Grups que d'una manera majoritària, encara que no monolítica, han coincidit amb el Grup de Convergència i Unió en el curs de tot el debat

d'aquesta Llei i que ens ha permès d'aprovar un Estatut Interior del qual nosaltres ens sentim satisfets.

Voldria respectar la posició dels altres Grups que han fet oposició, o que han mantingut posicions divergents, a pesar de l'acritud que ha pogut haver-hi en alguns moments del debat, però voldria també donar les gràcies al Grup Socialista, no tant per una qüestió de vots o de mecànica de vots que eren presents en la Cambra en aquell moment, sinó perquè amb el seu vot afirmatiu, a pesar d'unes discrepàncies aquí clarament afirmades i demostrades, jo crec que han fet un gest institucional important, important per a tots, per a aquest Parlament i per a la institucionalització de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, després d'aquesta llarga reunió d'avui, el meu parer seria que podríem ara suspendre la sessió fins demà al matí.

És evident que, si tinguéssim probabilitats d'acabar aquest vespre, valdria la pena de fer el sacrifici de continuar malgrat la fatiga de tots, però això és completament impossible si tenim en compte que tenim encara sis punts més en l'ordre del dia, que només hem fet el primer punt de l'ordre del dia. Aleshores, encara que aquests punts, afortunadament, seran molt més breus i poden estar enllestits jo calculo que en dues hores i mitja o així, evidentment això ens portaria a una hora molt tardana, i, per tant, crec que el més prudent serà ara suspendre la sessió fins demà al matí, a dos quarts d'onze. Se suspèn la sessió.

(És un quart i nou minuts de nou del vespre.)

PARLAMENT DE CATALUNYA

L'OBRA LEGISLATIVA 1932-1939

Edició i estudi introductori a cura
d'Ismael E. Pitarch

Prefaci
del M. H. Sr. Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
BARCELONA
1981

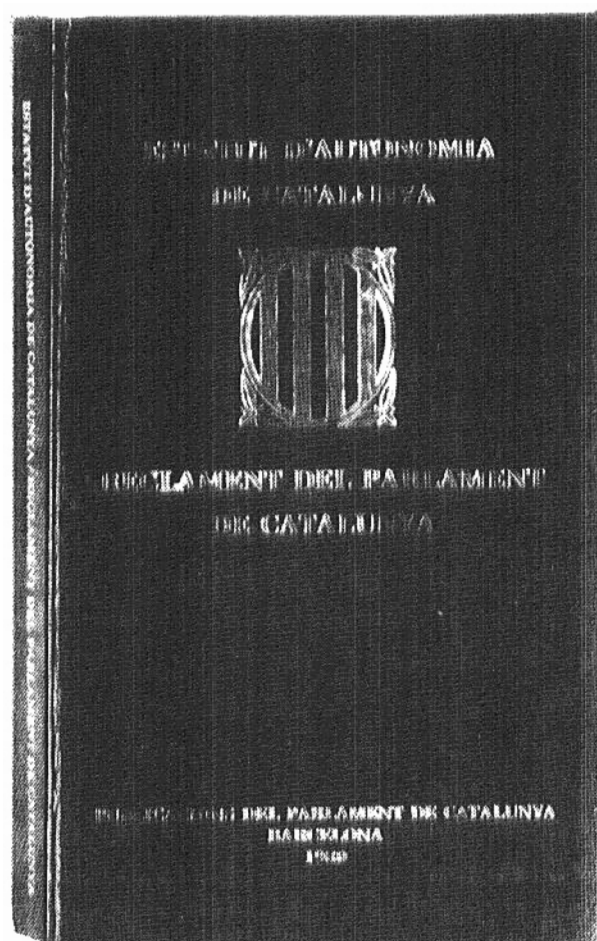
Recopilació de les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya durant el període de 1932-1939, reproduïdes en facsímil i ordenades per matèries. Estudi introductori sobre la funció legislativa al Parlament de Catalunya.

Format 210x310 mm

425 pàgines

Relligat en símil pell i daurats, amb sobrecoberta a 4 tints.

De venda a la Majordomia del Palau del Parlament, i a les llibreries següents: Barcelona: Ballester, Bosch, Hogar del Libro, Llibreria de Ciències Mèdiques i Jurídiques i Porter.— Girona: Llibreria 22.— Lleida: Urriza.— Madrid: Llibreria Marcial Pons.— Mataró: Llibreria Robafaves.— Tarragona: Vyp.— Vic: La Tralla.

Publicacions del Parlament de Catalunya

ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

REGLAMENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistèmatics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 350 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, BARCELONA-3.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....

carrer núm.

telèfon població.....

districte postal.....

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord

amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia..... de..... de.....

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de..... de 198 envia

per..... (gir / taló al portador) núm. la quantitat de..... pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona-3.

Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 2.500 pessetes. Número solt: 60 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona-15.

Dip. Leg. B-27.966-80.